

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1997-1998

17 maart 1998

ONTWERP VAN DECREET

inzake het Vlaamse beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden

VERSLAG

**namens de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin
uitgebracht door mevrouw Riet Van Cleuvenbergen**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : mevrouw Trees Merckx-Van Goey.

Vaste leden : mevrouw Sonja Becq, de heer Jan Béghin, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heren Marc Olivier, Bart Vandendriessche ;

mevrouw Yolande Avontroodt, mevrouw Patricia Ceysens, de heer Etienne De Groot ;

de heer Peter De Ridder, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Guy Swennen ;

de heren Wilfried Aers, Felix Strackx ;

de heer Etienne Van Vaerenbergh ;

mevrouw Ria Van Den Heuvel.

Plaatsvervangers :

de heren Leo Cannaerts, Johan De Roo, mevrouw Veerle Heeren, mevrouw Kathleen Helsen, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen ;

de heer Jacques Devolder, mevrouw Marleen Vanderpoorten, mevrouw Sonja Van Lindt ;

de heren Fred Dielens, Johnny Goos, Jacky Maes ;

de heren Frank Creyelman, Karim Van Overmeire ;

de heer Herman Lauwers ;

de heer Jos Stassen.

Niet-commissieleden die aan de bespreking deelnamen :

de heer André Denys ;

de heer Jef Sleeckx ;

de heren Filip Dewinter, Emiel Verrijken.

Zie :

868 (1997-1998)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet

– Nrs. 2 en 3 : Amendementen

– Nr. 4 : In eerste lezing aangenomen artikelen

INHOUD

	Blz.
1. Procedure	4
2. Inleidende uiteenzetting door de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	4
3. Algemene bespreking	8
4. Artikelsgewijze bespreking en stemming	15
5. Tweede lezing op vraag van een lid (Regl. art. 65, 1, b)	33
a. Beraadslaging	33
b. Artikelsgewijze stemming	35
6. Stemming van het geheel	35
Tekst aangenomen door de commissie	36
Bijlagen	49

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin behandelde het ontwerp van decreet inzake het Vlaamse beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden op 8 januari, 17 en 18 februari, 3 en 10 maart 1998.

In het kader van de besprekingen werd een hoorzitting georganiseerd op 29 januari 1998. Vertegenwoordigers van de VVSG, de VVP, het OCIV, het VCIM, het VCW en de landelijke migrantenverenigingen werden gehoord. Het verslag van de hoorzitting werd als bijlage bij dit verslag gevoegd.

1. Procedure

Net voor de aanvang van de artikelsgewijze stemmingen op 3 maart 1998 vroeg de heer Filip Dewinter om over het ontwerpdecreet het advies te vragen van de juridische dienst van het Vlaams Parlement. Volgens het lid is het ontwerpdecreet in strijd met het Europees verdrag van de rechten van de mens en met de racismewet. De commissie heeft dit voorstel verworpen met 10 stemmen tegen 2 bij 3 onthoudingen. Hiermee gaf de commissie te kennen dat zij zich aansluit bij het antwoord van de minister op de bezwaren van het Vlaams Blok.

Op het einde van de artikelsgewijze bespreking vroeg de heer Felix Strackx krachtens Reglementsartikel 65, 1, b), om een tweede lezing van de artikelen waarop in eerste lezing amendementen aangenomen zijn en van de artikelen die in eerste lezing verworpen werden.

Na de stemming over het geheel vroeg de heer Etienne De Groot dat het verslag ter goedkeuring voorgelegd wordt aan de commissie, dit krachtens Reglementsartikel 33, 3. De commissie keurde het verslag goed op 16 maart 1998.

2. Inleidende uiteenzetting door de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

Algemeen

Het Vlaamse beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden is tijdens de voorbije jaren meestal naar aanleiding van bepaalde gebeurtenissen of actualiteiten in het Vlaams Parlement besproken. Dit geeft een vertekend beeld van de sector.

Vorig jaar heeft de minister een aantal documenten bezorgd die een globale en grondige discussie over het Vlaamse minderhedenbeleid toelaten, o.m. het Strategisch plan voor het Vlaams beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden, de brochure 'Het vrijblijvende voorbij', die een overzicht geeft van de ontwikkeling van het Vlaamse minderhedenbeleid en het jaarrapport van de Interdepartementale Commissie Etnisch-culturele Minderheden (ICEM).

Het voorliggende ontwerpdecreet heeft tot doel een kader tot stand te brengen voor de uitvoering van het Vlaamse minderhedenbeleid. Het bepaalt de visie van waaruit de Vlaamse gemeenschap haar beleid voert en regelt de erkenning van organisaties die vanuit hun categoriale invalshoek stimulerend en ondersteunend werken.

Dit ontwerpdecreet bouwt voort op de ontwikkelingen van de laatste jaren, zowel wat betreft de eigen beleidsinstrumenten van de Vlaamse gemeenschap als wat betreft de categoriale organisaties die op het terrein werkzaam zijn en die sinds 18 juli 1990 geregeld worden met een besluit van de Vlaamse regering. Er wordt ook rekening gehouden met belangrijke ontwikkelingen die het beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden beïnvloeden, meer bepaald de ontwikkeling van de migrantenorganisaties en de decentralisatie van het beleid naar gemeenten toe.

Vlaanderen beschikt over een duidelijk kader, nl. het Strategisch plan voor het Vlaamse beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden. Daarin worden de inhoudelijke lijnen voor de komende jaren uitgetekend. Dit plan is niet af, maar dient verder verfijnd en geactualiseerd te worden. De verschillende departementen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, maar ook de maatschappelijke instellingen en organisaties moeten zich mee engageren om dit plan te realiseren.

De categoriale sector maakt deel uit van het instrumentarium om dat plan te realiseren. Dit ontwerpdecreet wil de structuren doorzichtiger en doelgerichter maken. Op die manier kan er meer samenhang komen in wat als afzonderlijke problematieken werd aangepakt.

De kenmerken van het Vlaamse minderhedenbeleid

De Vlaamse samenleving wordt blijvend geconfronteerd met reeds bestaande en nieuwe vormen van etnisch-culturele verscheidenheid. Er worden reeds meerdere jaren inspanningen geleverd om bijvoorbeeld de maatschappelijke gevolgen van de

migraties op te vangen. Het is nuttig om deze inspanningen in een duidelijk kader te gieten.

1. Naargelang de situatie waarin mensen zich bevinden kan men drie sporen onderscheiden :

- een emancipatiebeleid ;
- een onthaalbeleid ;
- een opvangbeleid.

Het emancipatiebeleid is gericht op diegenen die hier blijvend gevestigd zijn en beoogt een volwaardige deelname van deze doelgroep aan de samenleving. De laatste jaren onderscheidt men hierin twee aspecten. Enerzijds het wegwerken van achterstand en achterstelling en anderzijds het bevorderen van een effectieve participatie van de doelgroepen. De ontwikkeling van migrantenorganisaties is daartoe een concrete stap.

Het onthaalbeleid richt zich tot de groep nieuwkomers en beoogt nieuwkomers wegwijs te maken en te stimuleren om deel te nemen aan onze samenleving. Nieuwkomers zijn vreemdelingen die zich in het kader van gezinshereniging of gezinsvorming voegen bij de allochtonen die hier gevestigd zijn, of die als asielzoeker België binnenkomen. Nieuwkomer is men dus slechts gedurende een beperkt aantal jaren nadat men geïmmigreerd is. Het onthaalbeleid vereist een samenwerking met de federale overheid en met de lokale besturen.

Het opvangbeleid omvat opvang en oriëntatie van vreemdelingen die zich hier zonder wettig statuut bevinden, op basis van respect voor de menselijke waardigheid en de fundamentele mensenrechten. Het opvangbeleid vindt zijn legitimatie in de internationale overeenkomsten met betrekking tot de mensenrechten en vereist een samenwerking met de federale overheid. Een verdere beschrijving van deze drie beleidssporen is opgenomen in het Strategisch plan.

2. Doorheen de ervaringen van de laatste jaren is het inzicht gegroeid dat gelijke kansen het best gerealiseerd worden door middel van een inclusief beleid. Het is niet goed om een afzonderlijk circuit op te bouwen, los van de algemene voorzieningen in de samenleving. Dit houdt in dat er vanuit verschillende instanties en geledingen aandacht moet zijn voor de specifieke problematieken van deze doelgroepen en dat zij eigen categoriale acties moeten voeren daar waar de doelgroepen niet door de algemene maatregelen bereikt worden.

3. Een inclusief beleid moet echter gecoördineerd, gestimuleerd en bewaakt worden. Dat moet gebeu-

ren op het niveau van de administratie van de Vlaamse Gemeenschap door middel van een coördinerende commissie en door specifieke aandacht voor de voorbereiding en uitwerking van het inclusieve beleid in de verschillende departementen. Op het terrein zijn de categoriale organisaties een belangrijk instrument. De opdrachten van de categoriale organisaties zijn specifiek en aanvullend aan een algemeen beleid. Het betekent dat zij enerzijds beperkt moeten blijven in hun uitbouw maar anderzijds voldoende sterk moeten zijn om hun opdracht waar te maken. Categoriale aandacht en categoriale organisaties zijn dus complementair aan een inclusief beleid.

4. De integratie van minderheden is voor heel wat aspecten een lokaal gebeuren. Het beleid daarvoor wordt dan ook het best op dat niveau gevoerd. Het gedecentraliseerde beleid naar gemeenten toe (het jeugdwerkbeleid, de armoedebestrijding, de sociale vernieuwing, het Sociaal Impulsfonds), biedt hiervoor een aantal kansen. Toch is ook hier expliciete aandacht en ondersteuning nodig. De categoriale sector moet meer het instrument worden van de Vlaamse Gemeenschap om dit lokale beleid mee te stimuleren en te ondersteunen.

5. De ontwikkeling van migrantenverenigingen is een belangrijke stap in het licht van emancipatie en participatie. Het beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden moet door de doelgroepen en hun organisaties mee ondersteund en gedragen worden. Zowel de beleidsinstanties als de categoriale sector moeten met deze ontwikkeling rekening houden en de nieuwe mogelijkheden en uitdagingen tot samenwerking ten volle benutten. De eigen organisaties van allochtonen dienen nauw betrokken te worden bij acties gericht op het wegwerken van achterstand en achterstelling. Zij zijn het die de belangenbehartiging voor hun gemeenschappen moeten opnemen, terwijl de categoriale sector, als pleitbezorger, mee stimulansen moet geven zodat daarvoor de nodige kanalen worden geschapen.

De doelgroepen van het Vlaamse minderhedenbeleid en de categoriale structuren

1. Drie doelgroepen

Het besluit van de Vlaamse regering van 18 juli 1990 betreffende de integratiecentra voor migranten, legde de basis voor een categoriale structuur ten aanzien van allochtonen (migranten). Maar ook vluchtelingen en woonwagenbewoners (o.a. zigeuners) verkeren dikwijls, wegens hun etnische afkomst, in een soortgelijke situatie. Langs de

andere kant zijn zij, wegens hun statuut en toekomstperspectief of wegens hun woonvorm, dan toch weer te onderscheiden. Het Vlaamse minderhedenbeleid moet dus deze drie doelgroepen omvatten en de organisaties die op deze doelgroepen gericht zijn moeten een gezamenlijke regeling krijgen.

In de toekomst zou voor bepaalde groepen, bijv. voor schippers die door hun mobiliteit ook een eigen problematiek hebben, tevens een apart kader kunnen worden gecreëerd.

2. Meer samenhang en bundeling in grotere organisaties

Om meer mogelijkheden tot samenwerking te scheppen wordt gekozen voor een geïntegreerde structuur, eerder dan voor de uitwerking van afzonderlijke regelingen voor elk van de doelgroepen (allochtonen, vluchtelingen, woonwagenbewoners).

In de geïntegreerde structuur op Vlaams niveau, het Vlaams overlegcentrum voor etnisch-culturele minderheden, moet naast de gemeenschappelijke werking, ruimte zijn voor afzonderlijke programma's voor elk van de doelgroepen.

Wat de integratiecentra betreft, is het wenselijk dat de inspanningen gebundeld worden en dat er een grotere eenheid van actie komt. Vandaar ook de keuze om, zoals in andere welzijnssectoren reeds het geval is, tot een werkbare schaalvergroting te komen. Het personeel wordt in het provinciale (of stedelijke) integratiecentrum samengebracht en van daaruit in lokale situaties ingezet : de lokale steunpunten. Hierbij moet er voldoende aandacht zijn voor een evenwicht tussen het lokale en bovenlokale niveau. Ze zullen als gelijkwaardige partners in overleg met elkaar tot een gezamenlijke planning moeten komen.

3. De gemeentelijke integratiedienst en de private integratiecentra

Voor het minderhedenbeleid is het noodzakelijk dat zowel overheden als private partners hun taak opnemen.

De overheid moet het beleid coördineren, zorgen voor de inclusieve aanpak en de inspraak van de doelgroepen organiseren. Om dit te realiseren kunnen gemeenten op een specifiek instrument beroep doen : de integratiedienst. Deze dienst staat in voor het realiseren van de kernopdrachten van de gemeente inzake het minderhedenbeleid.

De integratiecentra moeten de doelgroepen ondersteunen in hun participatie en samen met de overheid bijdragen tot het scheppen van voorwaarden voor een goede realisatie van het inclusieve beleid. Hun kerntaken zijn : het opsporen van achterstand en achterstelling, het uitwerken van oplossingsmodellen en ontwikkelen van methodieken en het stimuleren, activeren en bewaken van het tot stand brengen van blijvende oplossingen.

Al naar gelang de concrete lokale situatie zal er op het lokale niveau een integratiedienst of een lokaal steunpunt van het integratiecentrum werkzaam zijn. In sommige gevallen, zoals in de grootsteden, kunnen beide samen voorkomen. Vertrekkend van hun kerntaken zullen zij dan tot afspraken moeten komen en zo de samenwerking concreet vorm geven.

Een structureel kader op Vlaams niveau

De uitwerking van het Vlaamse minderhedenbeleid maakt het nodig dat binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap een kader voorzien wordt om het beleid voor te bereiden en te coördineren.

Op dit ogenblik beschikt de Vlaamse Gemeenschap voor het voeren van haar minderhedenbeleid over een coördinerende minister en over de Interdepartementale Commissie Etnisch-culturele Minderheden en neemt ze deel aan het overleg met de federale overheid via de Interministeriële Conferentie voor het Migrantenbeleid.

Deze structuren worden geconsolideerd en versterkt. De taak van de coördinerende commissie wordt vastgelegd. Er worden binnen de administratie een coördinerende opdrachthouder en sectorale opdrachthouders aangesteld. Deze laatsten hebben tot taak binnen hun sector het inclusieve minderhedenbeleid voor te bereiden, uit te voeren en te evalueren. Zij nemen deel aan de coördinerende commissie.

De vertegenwoordigers van de doelgroepen en hun organisaties nemen via de bestaande adviesorganen deel aan de advisering van het Vlaamse beleid.

Een Vlaams forum van organisaties van etnisch-culturele minderheden kan aan de vertegenwoordigers van de doelgroepen de mogelijkheid bieden om de eigen visies en standpunten, zowel ten aanzien van de overheid als ten aanzien van instanties en instellingen in de Vlaamse samenleving, te ontwikkelen.

De inhoud van het ontwerpdecreet

In hoofdstuk I worden enkele algemene bepalingen weergegeven, met onder meer de omschrijving van een aantal begrippen. De drie doelgroepen worden omschreven evenals de verschillende organisaties die onder de categoriale sector vallen.

Hoofdstuk II beschrijft de doelstellingen, kenmerken en uitgangspunten van het Vlaamse minderhedenbeleid. Hier worden ook in het algemeen de kernopdrachten van de overheden en de integratiecentra bepaald :

1° de overheden hebben in het kader van het minderhedenbeleid volgende kernopdrachten :

- een inclusief en gecoördineerd beleid voeren ;
- overleg organiseren ;
- de doelgroepen bij hun actie betrekken.

2° complementair daaraan zijn de kernopdrachten van de integratiecentra de volgende :

- opsporen van problematieken en blinde vlekken ;
- methodiekwontwikkeling ;
- het bewerkstelligen van toegankelijkheid van de maatschappelijke sectoren.

Hoofdstuk III handelt over de beleidscoördinatie, de organisatie van het inclusieve beleid en de beleidsadvisering. Om dit te realiseren, wordt de opdracht van de coördinerende commissie vastgelegd, worden er opdrachthouders in de betrokken departementen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap voorzien, en wordt de vertegenwoordiging in de adviesraden geregeld.

In hoofdstuk IV worden de opdrachten van het Vlaams overlegcentrum voor etnisch-culturele minderheden en van de ondersteuningscentra en hun samenwerking beschreven, evenals de voorwaarden voor erkenning en subsidiëring. De drie nu bestaande centra : het Vlaams Centrum voor Integratie van Migrantenvolken (VCIM), het Overlegcentrum voor Integratie van Vluchtelingen (OCIV) en het Vlaams Centrum Woonwagenvoorwerk (VCW) krijgen een ondersteuningsopdracht op het terrein van hun respectievelijke doelgroep. Op de gemeenschappelijke terreinen dienen zij samen te werken in het Vlaams overlegcentrum, dat instaat voor de gemeenschappelijke acties. Het coördinatieplan van het overlegcentrum en de meerjarenplannen van de drie centra vormen de basis voor de werking gedurende telkens een periode van zes jaar.

Er wordt daarbij uitdrukkelijk aandacht besteed aan de resultaten die men voorziet te behalen.

Hoofdstuk V handelt over de provinciale integratiecentra, die kunnen worden opgericht door een provinciebestuur of als vzw. In dit verband wordt het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad gelijkgesteld met een provincie. Ook hier worden opdrachten en voorwaarden voor erkenning en subsidiëring bepaald. Bij deze centra worden de provinciale cellen voor vluchtelingenwerk en woonwagenvoorwerk ondergebracht. In hun werkgebied dienen de provinciale integratiecentra prioritaire actiezones te bepalen, waarbinnen een werking van een lokaal steunpunt ontwikkeld wordt. De opdrachten worden in een meerjarenplan geconcretiseerd.

Hoofdstuk VI handelt over het lokale niveau. Het regelt vooreerst de gemeentelijke integratiedienst. Gemeenten die voldoen aan een aantal voorwaarden en een effectief lokaal minderhedenbeleid voeren, kunnen een integratiedienst oprichten. In een overeenkomst tussen de gemeente en de Vlaamse Gemeenschap worden de resultaten van het beleidsplan van de integratiedienst opgenomen en wordt de tussenkomst van de Vlaamse Gemeenschap bepaald.

Daarnaast regelt dit hoofdstuk de oprichting, werking en erkenning van de lokale steunpunten en van de lokale integratiecentra in de grootsteden Antwerpen en Gent.

Lokale steunpunten zijn verbonden aan de provinciale integratiecentra en zijn werkzaam in de prioritaire actiezones. Zij vervullen de opdrachten van het integratiecentrum op het lokale niveau en werken onder toezicht van een stuurgroep, waarin de lokale betrokkenheid verzekerd is. Hun werking is complementair aan deze van de gemeentelijke integratiedienst.

In de grootsteden Antwerpen en Gent wordt een lokaal integratiecentrum opgericht, met steunpunten in de wijken. In deze steden wordt men immers geconfronteerd met grotere concentraties en een verscherpte problematiek die met de verstedelijking samenhangt.

Hoofdstuk VII integreert de niet gereguleerde subsidies als projectsubsidie in dit geheel en hoofdstuk VIII regelt de overgangsbepalingen. Er dient immers voorzien te worden in een soepele overgang van de huidige regeling, bepaald in het besluit van de Vlaamse regering van 18 juli 1990, naar de toekomstige die met dit ontwerp nagestreefd wordt.

3. Algemene bespreking

Opmerkingen van de leden

Mevrouw Kathy Lindekens wenst haar lof te betuigen voor de aanzet die dit decreet is. Zij wil daarbij niet vergeten de heren Lode Hancké en Maurice Didden te loven die in de vorige legislatuur ter zake al een voorstel van decreet voorbereid hadden¹. Het lid hoopt echter dat dit ontwerpdecreet een tussenstap is. Mevrouw Lindekens gelooft niet in het tegenover elkaar plaatsen van groepen van mensen. Men kan moeilijk spreken van de identiteit van een groep. Als men blijft denken in termen van verschillende groepen in de samenleving, in plaats van gewoon één grote groep van mensen, zullen de profileringsdrang van groepen en de ermee gepaard gaande retoriek en acties nooit uit te bannen zijn. Ongeacht kleur, nationaliteit, filosofische en ideologische achtergrond zijn we allemaal mensen die verschillen maar die tegelijk ook op diverse terreinen bindingen hebben met elkaar. In de toekomst komt het er dus op aan te zoeken naar de overeenkomsten tussen mensen. In die zin meent mevrouw Lindekens dat het taalgebruik in het ontwerpdecreet, dat hier wel zijn functie heeft, op termijn moet verdwijnen. Bij het woord integratie bv. vraagt het lid zich af 'waarin' geïntegreerd moet worden. In wat sommigen de Vlaamse identiteit noemen? Bestaat die wel? Met taalgebruik moet omzichtig omgegaan worden.

In het zoeken naar wat mensen bindt, is het decreet een belangrijke stap: de dialoog die er is ingebouwd, is essentieel. Het ontwerpdecreet is ingewikkeld, maar het omvat alles, meent mevrouw Kathy Lindekens. Op elk niveau in de samenleving wordt de mogelijkheid gecreëerd om de dialoog te onderhouden. Het is wel nodig dat de vertegenwoordiging van de allochtonen tot op het hoogste echelon wordt opgenomen. Men mag niet bevoogdend optreden. Toch is het zowel bij de allochtone als de autochtone bevolking nodig met rolmodellen te werken om aan de samenleving te tonen dat het anders kan.

Bij bepaalde organisaties is een gerechtvaardigde onrust ontstaan over een aantal aanpassingen van het voorontwerp van decreet, vervolgt mevrouw Lindekens. Het lid wil zich daar niet over uitspreken. Er waren een aantal misverstanden over de bevoegdheden. Welzijn is duidelijk een Vlaamse bevoegdheid, onderwijs en gezondheidsbeleid eveneens. De focus richten op welzijn is tegemoetkomen aan de meest fundamentele rechten van de mens. Een aantal grondrechten zijn in internationale verdragen vastgelegd: het recht op voeding, onderwijs, een bed om in te slapen. Het is onze plicht om alle mensen in noodsituaties te helpen. Het is dus belangrijk dat de Vlaamse overheid een opvangbeleid organiseert voor alle mensen die hier zijn. Mensen helpen betekent ook hen helpen zoeken naar een nieuw perspectief.

De problematiek van niet-begeleide minderjarigen moet hier de nodige aandacht krijgen. Dit probleem wordt als een hete aardappel doorgegeven onder de verschillende beleidsinstanties. De federale overheid moet haar verantwoordelijkheid opnemen, maar de Vlaamse regering heeft hier ook een belangrijke taak, vindt het lid. Op Vlaams niveau kunnen opvangcentra opgericht worden, waar de kinderen ook onderwijs, gezondheids- en welzijnszorg kunnen krijgen.

De heer Wilfried Aers vraagt of de minister kan instemmen met de uitspraak van mevrouw Lindekens over de Vlaamse identiteit. Mevrouw Kathy Lindekens verduidelijkt dat de identiteit van de vorige spreker niet haar identiteit is. De 'Vlaamse' identiteit is dus niet eenduidig.

De heer Felix Strackx zou de minister voor een stuk kunnen volgen als het zijn bedoeling was dat de vreemdelingen die dit wensen, onze taal, cultuur en levenswijze overnemen. Volgens de minister ligt het probleem echter niet bij de vreemdelingen die zich niet aanpassen, maar bij de Vlamingen zelf. Uit de toelichting blijkt dat de Vlamingen zelf de belangrijkste doelgroep zijn van dit decreet. Van de vreemdelingen wordt niet de minste inspanning verwacht. Zij zullen betrokken zijn in raden en commissies die het beleid uitstippelen en zullen de Vlamingen dus opleggen wat ze moeten doen. Voor de spreker, die zichzelf Vlaams-nationalist noemt, is dat onaanvaardbaar.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen is verheugd over het ontwerpdecreet en over de wijze waarop het ontstaan is, nl. in samenwerking met de diverse doelgroepen en de sector. Het decreet vertrekt ook vanuit het respect voor het bestaande. Vandaar misschien de ingewikkelde structuur, maar er

¹ Het betreft het voorstel van decreet van de heer M. Didden houdende organisatie van het beleid inzake het onthaal en de integratie van inwijkelingen en van sommige aspecten betreffende het beleid van bijstand aan personen (Gedr. St. Vl. P. 657 (1994-1995) – nr. 1).

schuilt meer logica in dan men op het eerste gezicht zou vermoeden. Het decreet is een voortzetting van het beleid dat reeds in vroegere beleidsnota's en regelgeving vervat was. Het biedt een kader om op de drie aangeduide sporen te werken. De drie sporen kunnen concreet ingevuld worden naargelang van de doelgroep : migranten, vluchtelingen en woonwagengebwoners.

Toch voldoet het voorliggende ontwerpdecreet al niet helemaal meer aan de verwachtingen van de minister, meent mevrouw Riet Van Cleuvenbergen te weten. Vandaar dat een aantal leden gepoogd hebben om het decreet in een andere richting te sturen op punten waarmee ze het moeilijk hebben. Ze zullen daartoe amendementen indienen. Het is gebleken dat de betrokken doelgroepen ook niet allen op dezelfde golflengte zitten. Het is dan aan het beleid om bepaalde knopen door te hakken. Toch zijn er enkele tekorten, bv. inzake de inbreng van steden, gemeenten en provincies. Met amendementen kan dat rechtgetrokken worden.

Enerzijds is het decreet er voor de doelgroepen die het beoogt, anderzijds is het decreet er ook voor iedere geëngageerde die een samenleving wil waar iedereen zich goed kan voelen. Hopelijk vergroot dit decreet het draagvlak om onze maatschappij democratischer te maken en om de hiaten in de opvang te helpen vullen, besluit mevrouw Riet Van Cleuvenbergen.

Volgens mevrouw Yolande Avontroodt kan het decreet niet op de goedkeuring van haar fractie rekenen. Het decreet is teveel gericht op het opzetten van structuren. Spreker benadrukt dat haar opmerking niet betekent dat haar partij geen aandacht zou hebben voor het inwijkelingenbeleid. De spreker geeft de voorkeur aan de term vluchtelingen- of inwijkelingenbeleid, boven de definitie in het decreet. De VLD heeft wat bezwaren tegen een aantal definities zoals ze in het decreet opgenomen zijn. De definitie van het begrip minderheden is alleen in het volkenrecht terug te vinden. In het decreet is de definiëring van etnisch-culturele minderheden een functionele opsomming waarin de VLD zich niet kan terugvinden. Dat betekent niet dat de VLD geen oog heeft voor steeds meer minderheden die gedwongen worden om te emigreren uit vrees voor vervolging, hongersnood, inbreuken tegen de mensenrechten, ... Het onthaalbeleid voor nieuwkomers moet meer op het inburgeringsconcept gericht worden. Het integratiebeleid voor migranten moet een gelijkekansenbeleid zijn. Tewerkstelling en huisvesting, gewestaangelegenheden waarvoor de minister niet bevoegd is, zijn essentieel voor integratie, maar zijn ook niet in het

ontwerpdecreet opgenomen. Het ontwerpdecreet mist een visie over het integratie- en emancipatiebeleid. De problematiek van de niet-begeleide minderjarigen is er evenmin terug te vinden.

De heer Herman Lauwers schat dit ontwerpdecreet globaal genomen positief in, hoewel het inderdaad vooral op structuren gericht is. Maar er is natuurlijk nood aan een decretale regeling voor de veelheid aan bestaande initiatieven. Voor het lid mocht de herstructurering echter nog eenvoudiger. Hij beseft echter dat het niet evident is om onmiddellijk een totaal nieuw concept uit te werken. Hij hoopt dat op termijn nog een deel van de structuren zullen integreren en eenvoudiger worden.

Het lid vraagt aandacht voor de veelheid aan beleidsplannen die door de Vlaamse overheid van de gemeenten gevraagd wordt : de SIF-beleidsplannen, de jeugdwerkbeleidsplannen, en nu de integratieplannen. De normen en vereisten van die beleidsplannen zouden zoveel mogelijk op elkaar afgestemd moeten worden, zodat de gemeenten niet met nodeloos veel werk opgezadeld worden. Het lid vraagt de minister daarop te letten bij het opstellen van de uitvoeringsbesluiten bij dit decreet.

De heer Lauwers sluit zich aan bij mevrouw Van Cleuvenbergen waar zij het heeft over een aantal uitklaringen. Hij zal dan ook een aantal van die amendementen steunen. Een belangrijk element in de discussie draait rond de houding van de Vlaamse Gemeenschap ten aanzien van uitgeprocedeerden of illegalen. De Volksunie huldigt het standpunt dat in onze federale structuur de normen concurrerende normen zijn en geen hiërarchische. De Vlaamse Gemeenschap kan juridisch dus een bredere groep beogen in haar beleid inzake bijstand aan personen, dan de wettelijk hier verblijvenden. Ook inhoudelijk moet om humanitaire redenen dit onderscheid gemaakt worden. Het gaat hier niet alleen om een integratiebeleid, maar ook om een opvangbeleid. Beide hebben een andere finaliteit. Spreker wil dat dit onderscheid zoveel mogelijk duidelijk wordt in de tekst.

Het decreet is helemaal niet naar de zin van het Vlaams Blok, zegt de heer Emiel Verrijken, noch in de letter noch in de geest. Vooreerst wil het lid ingaan op de geest van het decreet. De definitie van "allochtonen" is zeer eigenaardig. Als classicus moet de minister weten dat de term allochtoon een geologisch begrip is : een steensoort vreemd aan de marmersoort. Dit woord wordt te pas en te onpas gebruikt. Griekse of Latijnse termen worden meestal gebruikt als men ofwel onzeker is van een

definitie, ofwel als men beschroomd is. Het lid gaat ervan uit dat de minister beschroomd is om te zeggen waarover het gaat. De minister wil de vreemdelingen in de meest brede zin van het woord betrekken bij "de zoetigheden" die hij hen voorhoudt. Volgens de definitie van allochtoon in het ontwerpdecreet horen daartoe personen die, Belg of niet, onder meer één grootouder hebben, geboren in Griekenland, Italië, Portugal of Spanje, of in een land buiten de Europese Gemeenschap op het ogenblik dat het decreet in werking treedt. Het lid beschuldigt de minister van Europees incivisme, wat volgens het lid in de lijn van de CVP ligt. Hij behoudt de zoetigheden niet toevallig voor de "Club Med-landen" – een term van het grootkapitaal – van onder de Alpen, die blijkbaar minder deugen, niet zo superb zijn als de Noord-Europeanen, want ze krijgen dezelfde zoetigheden als de "negers", de Marokkanen, de islamieten. De minister trekt een nieuwe verdedigingslijn door Europa. Grieken, Italianen, Portugezen en Spanjaarden worden tot een soort tweederangsburgers gedegradeerd, want ze krijgen bescherming. Dit onderscheid is een aanslag op de Europese identiteit. Typisch voor dat Europees incivisme is de vervolging van Polen, en ook van Roemenen, in dit land, tot Oost-Europa deel uitmaakt van de Europese Unie. Voor de Polen zijn de zoetigheden niet weggelegd.

De heer Emiel Verrijken stoort zich aan de term "nieuwkomers" in artikel 4. Het lid meent dat de term "nieuwkomers" nog moeilijk te aanvaarden is. Het zijn CVP-regeringen die blijkbaar in een opwelling van racisme de grenzen gesloten hebben. In 1974 werd een immigratiestop voor gastarbeiders afgekondigd. Met de "nieuwkomers" wordt natuurlijk de gezinshereniging en -vorming bedoeld. Gezinshereniging en -vorming hebben voor andere beschavingen een andere betekenis dan voor ons, zegt het lid. Jonge Marokkaanse meisjes, soms jonger dan 16, hebben de mogelijkheid om – "tegen klinkende munt" betaald aan de ouders of de imam of "anderen van de klik", zich te verloven met een Marokkaan die nog nooit in Europa geweest is. Die Marokkaan krijgt onbeperkt toegang tot België, maar ook zijn hele familie zoals de islam dat in de brede zin begrijpt. Begrijpelijkerwijze wordt die mogelijkheid van gezinshereniging door die arme volken uitgebuit.

Omdat de Waalse industrie er na de Tweede Wereldoorlog niet in geslaagd is zich aan te passen aan de snelle economische evolutie, hebben de Belgische regeringen totaal ongekwalificeerde mensen "ingevoerd uit het stenen tijdperk", uit Marokko, Oost-Turkije, aldus de heer Verrijken. Zij waren –

met alle respect voor die volkeren – totaal ongeschikt om in een Vlaamse nijverheid tewerkgesteld te worden. Zij zijn nog steeds in geen enkele ernstige Vlaamse nijverheid tewerkgesteld en zij zijn niet te integreren, meent het lid. Dit terwijl hier Cyprioten aanwezig waren, gevlucht voor de Turkse brutaliteit en "de barbarij van de islam van de Turken". Ook Spanjaarden en Ieren werden geweerd. Dat was het laatste cadeau van het Belgische systeem aan Vlaanderen. De minister moet nu de "vuiligheid" opkuisen die zijn voorgangers veroorzaakt hebben omdat de "achterlijke Waalse industrie" dit soort arbeiders kon gebruiken, Vlaanderen niet.

In dit ontwerpdecreet wordt niet veel geld gevraagd. De minister maakt heel handig eerst de stellingen klaar, om ze daarna de bemannen, vervolgt de heer Emiel Verrijken. De minister legt een netwerk aan dat heel Vlaanderen bezet, waaraan het Vlaamse volk over zijn bestaan verantwoording zal moeten afleggen ten aanzien van de vreemdelingen. Dat zeer doelmatige instrument zal geïntegreerd worden in het internationale islamisme, dat gevaarlijke systeem dat heel Europa heeft opgeschrikt, vervolgt het lid. Vandaar dat de minister, als bange Europese man, hen zoetigheden voorhoudt om het onvermijdelijke te vermijden, nl. de onmogelijkheid van assimilatie van de grote beschavingen als de islam en zwart Afrika. De schrijnende werkloosheid hier wordt mee veroorzaakt door het fenomeen dat de minister wil institutionaliseren. De Vlamingen zijn opgejaagd in hun eigen straten. Vroeger daarentegen was het zeldzame moorden in Vlaanderen meestal een familie-aangelegenheid. De onmiddellijke oorzaak van dat alles is Louis Major die de stortvloed van islamieten op Vlaanderen losgelaten heeft. Het Vlaams Blok wil die mensen terugbrengen waar ze horen.

Uit de grond van zijn hart heeft de heer Emiel Verrijken alle respect voor de vluchtelingen, voor echte vluchtelingen zoals de zeldzame werkelijke weerstanders van het Westen die tijdens de Tweede Wereldoorlog Engeland en Amerika geholpen hebben. Of de Hutu's die door de Tutsi's op de vlucht werden gejaagd. De vluchtelingen waarover het hier gaat zijn komedianten, uitbuiters, zegt het lid. Zij hebben het geld om per vliegtuig met hun hele familie over te komen. Volgens de UNO moeten mensen zo dicht mogelijk bij hun haard geholpen worden. Het geld dat die zgn. vluchtelingen hier opsorpen, moet besteed worden in hun landen. Met het geld voor dit decreet kan veel beters gedaan worden voor totaal onschuldige mensen ter plekke. Het vluchtelingenbeleid is een sinistere komedie. Wie haalt de minister hier in huis? De

duizenden mensen die hier aankomen hebben hopen geld, en brengen de nevenaspecten van Afrika mee : de drugsproblemen, de hoererij, geslachtsziekten, ..., aldus het lid.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel zegt namens de Agalev-fractie de bedoelingen van dit ontwerpdecreet te onderschrijven. Het heeft tot doel de organisaties van etnisch-culturele minderheden beter te structureren. Dit decreet moet wel een tijdelijk decreet zijn. Het mag geen doel op zich zijn, maar een middel. Het ontwerpdecreet zegt weinig over het inhoudelijke beleid dat ten aanzien van etnisch-culturele minderheden gevoerd moet worden. Daarom is de verwijzing in de memorie van toelichting naar het strategisch plan heel belangrijk.

Mevrouw Van Den Heuvel heeft migrantenorganisaties bevraagd over het ontwerpdecreet. Volgens hen verandert het ontwerpdecreet weinig aan de bestaande kloof met de doelgroep. Er wordt weinig of geen link gelegd naar de federaties van migrantenorganisaties. Vandaar dat Agalev het belangrijk vindt dat de door de minister georganiseerde ontmoetingsdag met de organisaties, dat ondertussen de naam "forum" gekregen heeft, gecontinueerd wordt. Men mag niet spreken "over" migranten, maar "met" migranten. Dat gesprek mag niet occasioneel en vrijblijvend zijn. Men kan zich wel afvragen of de ondersteuning van die verenigingen wel voldoende is om zich te ontwikkelen. Het lid wil daar op een ander ogenblik op terugkomen.

Hoewel misschien de neiging bestaat bij dit decreet vooral aan de alloctonen te denken, is het ook belangrijk ook de andere doelgroepen naar voren te schuiven, meent mevrouw Ria Van Den Heuvel, nl. de vluchtelingen en de woonwagabewoners. Het lid is gekant tegen de wijzigingen in de tekst van het voorontwerp over de vluchtelingen. De minister is allicht tegemoet willen komen aan de opmerkingen van de Raad van State, zij het dan op een ietwat ongelukkige manier. De spreker kan zich niet inbeelden dat de minister andere bedoelingen gehad zou hebben. De spreker heeft dan ook amendementen meeondertekend die terug in de goede richting gaan. De zgn. mensen zonder papieren, de illegalen, worden dubbel getroffen : ze worden economisch uitgebuit en ze worden het slachtoffer van legalistisch formalisme. De westerse mens is ziekelijk legaal geworden : ill-legaal. Een mens zonder papieren is even veel waard als een met papieren.

De problemen waarmee de woonwagabewoners momenteel geconfronteerd worden – standplaat-

sen, onderwijs, gezondheidszorg -, worden niet opgelost met dit ontwerpdecreet, vervolgt mevrouw Ria Van Den Heuvel. Hopelijk kan via duidelijker structuren en ondersteuning van hun organisaties hieraan gewerkt worden, conform het strategisch plan.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel staat achter het minderhedenbeleid als een inclusief beleid. Het lid vindt wel dat de Vlaamse regering te traag hiervan werk maakt. De regering heeft onvoldoende consequenties getrokken uit de rellen in Kuregem.

Volgens de heer André Denys staat zijn fractie met gemengde gevoelens ten aanzien van het ontwerpdecreet. Volgens de VLD is een open Vlaanderen de voorwaarde om als regio internationale erkenning en respect te krijgen. Men moet zich afzetten tegen een enggeestig nationalisme. Het beeld dat de buitenwereld door de uiteenzetting van het Vlaams Blok zou krijgen over Vlaanderen, is nefast voor Vlaanderen. Over het beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden – ook ten aanzien van andere minderheden zoals de Franstaligen in de Rand – moet men genuanceerd nadenken. De VLD is het eens over de drie grote doelstellingen in het ontwerpdecreet : het emancipatiebeleid gericht op integratie – men kan erover discussiëren of dat integratie of aanpassing moet zijn – van wie zich legaal in België bevindt ; het onthaalbeleid voor nieuwkomers met het oog op deelneming aan onze samenleving ; en ten slotte het opvangbeleid gericht op de opvang en oriëntering met het oog op een begeleide terugkeer van wie zich illegaal in België bevindt. De heer Denys is echter ontgoocheld omdat het ontwerpdecreet geen inhoudelijke invulling geeft aan dat minderhedenbeleid. Hij is nogal te vinden voor het Nederlandse inburgeringsbeleid.

De VLD is tegen het ontwerpdecreet gekant omdat het zich teveel op structuren richt, vervolgt de heer André Denys. Het is een verwijt dat men overigens in het algemeen aan het adres van de Vlaamse regering kan richten. Zijn er dan in Vlaanderen te weinig structuren om een minderhedenbeleid te voeren ? Het decreet leidt tot overstructurering. De VLD is ook voor een duidelijke scheiding tussen overheidsinitiatief en particulier initiatief. Dit ontwerpdecreet staat bol van de organisaties die behoren tot de 'tussenzone' die politiek niet tot verantwoording te roepen is. Voor de uitstippeling van het beleid zijn geen nieuwe structuren nodig : de administratie kan die taak op zich nemen, eventueel ondersteund door extern advies. De uitvoering van het beleid gebeurt het best op gemeentelijk niveau, het niveau het dichtste bij de

mensen. Een extra provinciale structuur is overbodig. Heel wat vzw's op lokaal vlak verrichten goed werk. De heer Denys is eventueel bereid te praten over meer ondersteuning en uitbreiding van de middelen voor die vzw's. De heer André Denys sluit zijn betoog af met het voorstel van zijn fractie om het ontwerpdecreet inhoudelijk te herbekijken.

Volgens de heer Filip Dewinter is het ontwerpdecreet een "vuilbakdecreet" : het bevat allerlei zaken die niet bijeen horen. Het lid wenst eerst in te gaan op een aantal volgens hem wereldvreemde definities. Al naargelang de politieke fractie wordt een andere definitie gegeven aan begrippen. De minister geeft een innoverende inhoud aan het begrip "integratie", volgens artikel 2, 14° : "het proces dat leidt tot een volwaardige en evenredige participatie van de etnisch-culturele minderheden aan het maatschappelijk leven". Betekent dat dat niet-Europese vreemdelingen stemrecht krijgen ? Dat hen een gewaarborgde contingentering inzake werkgelegenheid, huisvesting, sociale vergoedingen toegekend wordt ?

Volgens de heer Dewinter heeft minister-president Luc Van den Brande onlangs verklaard dat er in België geen etnisch-culturele minderheden zijn. Hij zei dat naar aanleiding van de poging van het FDF om de Franstalige inwijkelingen in Vlaams-Brabant als etnisch-culturele minderheid te laten erkennen. De definitie die de minister geeft aan etnisch-culturele minderheden is niet correct, vervolgt het lid : "het geheel van de allochtonen, de vluchtelingen, de woonwagenbewoners of diegenen die vallen onder het opvangbeleid" (artikel 2, 4°). Vluchtelingen bv. zijn juist het tegenovergestelde van een etnisch-culturele minderheid. Zij zijn heel verscheiden als groep, afkomstig van de verschillende werelddelen, en ze verblijven hier tijdelijk tot de maatschappelijke, economische of politiek problemen in hun land opgelost zijn. De definitie van de minister is tegenovergesteld aan de algemeen aanvaarde definitie van etnisch-culturele minderheden. In het internationaal recht is etnisch-culturele minderheid volgens het lid immers als volgt gedefinieerd : een minderheidsgroep die zich door zijn specifieke etnisch-culturele kenmerken onderscheidt binnen een groter geheel waarbinnen een andere groep met bepaalde kenmerken de meerderheid uitmaakt en die zich hier als groep definitief gevestigd heeft. Men kan vier specifieke etnisch-culturele kenmerken onderscheiden : 1. een gemeenschappelijke taal, 2. een gemeenschappelijke cultuur, waarden en normen, 3. een gemeenschappelijke afkomst (historisch en cultureel), en 4. een gemeenschappelijk grondgebied waar men ooit gewoond heeft. De minister aanvaardt deze defini-

tie niet omdat ze niet te verzoenen is met die groepen die de minister als etnisch-culturele minderheid in Vlaanderen wenst te erkennen vanuit het multiculturele gedachtengoed. De minister wil de 'melting pot' zo groot mogelijk maken : woonwagengewoners, vluchtelingen, migranten worden op één hoop gegooid.

De definitie van allochtoon is al even merkwaardig, vervolgt de heer Filip Dewinter. Ze leidt ertoe dat de helft van het Belgische Koningshuis als allochtoon beschouwd moet worden. Jarenlang heeft het lid gehoord dat alle problemen opgelost zouden worden door de versoepeling van de naturalisatiewetgeving. Dat die weg nu blijkbaar verlaten wordt in de definitie van allochtoon, is toegeven dat het beleid gefaald heeft. Het lid waarschuwt de minister ervoor dat hij met zijn definities veroordeeld kan worden op basis de racismewetgeving. De minister maakt een onderscheid tussen Belgen van allochtone en van niet-allochtone origine. De minister voorziet in een aparte behandeling van allochtone Belgen. De minister deelt de Belgen in categorieën in. Belgen zijn niet meer gelijk voor de wet. Dat is in strijd met het gelijkheidsbeginsel volgens artikel 10 van de Grondwet. Het Vlaams Blok zal klacht indienen via het Centrum voor Racismebestrijding en voor Gelijkheid van Kansen.

Het opvangbeleid van illegalen is geen Vlaamse bevoegdheid, vervolgt de heer Dewinter. De minister werd dan ook teruggefloten door zijn federale collega, minister Vande Lanotte. Voor een keer is het de mening van het Vlaams Blok dat dit beleid inderdaad het best overgelaten wordt aan de federale overheid. Het is zoiets als moeten kiezen tussen de pest en de cholera. Uiteraard moet Vlaanderen zoveel mogelijk naar zich toehalen. Als het vluchtelingenbeleid in de handen van minister Martens komt, dan wordt het echter een welzijns- en opvangbeleid. Het enige juiste beleid ten aanzien van vluchtelingen is voor het lid een terugkeerbeleid naar het land van herkomst. Uiteraard moeten hen een aantal minimale zorgen verleend worden, zoals medische verzorging en voeding. De minister heeft zijn voorontwerp van decreet aangepast nadat hij door federaal minister Vande Lanotte op de vingers getikt werd, maar het is duidelijk dat de deur naar een opvangbeleid open staat. Nochtans zegt de bijzondere wet van 8 augustus 1980 op de hervorming der instellingen dat de Vlaamse Gemeenschap enkel bevoegd is voor onthaal en integratie van "inwijkelingen", en dat zijn mensen die hier legaal aanwezig zijn. Het Vlaams Blok overweegt met het ontwerpdecreet naar het Arbitragehof te stappen.

Ten slotte wil de heer Dewinter het over de omkadering hebben, op gewestelijk, provinciaal, gemeentelijk en lokaal niveau. Die structuren zijn er in eerste instantie op gericht de eigen Vlaamse bevolking te indoctrineren met het gelijk van de multiraciale idee. Het is de politieke omkadering van de "fout-stemmende" wijken. Dit zal het startpunt zijn van een hele reeks decreten in opdracht van de multiraciale lobby, meent het lid. Welzijnswerkers zullen worden ingeschakeld als politieke commissarissen die de verderfelijke ideologie van het Vlaams Blok moeten bestrijden. Dit ontwerp-decreet wordt verdedigd door vertolkers van drie groepen : de multiraciale lobby, het syndicaat van de welzijnswerkers die zichzelf in leven willen houden en de nuttige idioten. Het Vlaams Blok is de vertolker van het syndicaat der inboorlingen van de verpauperde wijken. Als meer dan 50 percent van de bevolking zich racistisch noemt, is dat door dat het beleid hen een schuldcomplex heeft aangepraat. Dit ontwerpdecreet is een cadeau aan het Vlaams Blok, zegt de heer Dewinter. Zijn partij zal alle middelen aanwenden om het te bestrijden.

De heer Jef Sleetckx wijst erop dat de overheid een taak heeft : men kan er niet naast dat in ons land mensen van een andere origine zijn. Als de overheid niets zou ondernemen, zou haar dat verweten worden. Als mensen beweren niets te maken willen hebben met de 'vreemden', dan bedoelen ze niet hun allochtone buur, maar de vreemdelingen die ze niet kennen. Het lid weet ook wel dat er hier en daar problemen zijn in het samenleven – ook onder Vlamingen-, maar zijn persoonlijke ervaringen met vreemdelingen zijn zeer positief. Van de vreemdelingen wordt vaak een negatief beeld opgehangen. Het is pure demagogie om de oorzaak van alle kwaad – de werkloosheid, criminaliteit – bij de vreemdelingen te leggen. Het lid wenst daar niet verder op in te gaan. In tegenstelling tot de heer Dewinter is de heer Sleetckx niet gelukkig met de vluchtelingenwet van federaal minister Johan Vande Lanotte. Het lid feliciteert minister Luc Martens met zijn initiatief. Eindelijk wordt een voorstel geformuleerd dat het etnisch-culturele minderhedenbeleid aanpakt.

Antwoord van de minister en reacties van de leden

De grondgedachte van dit ontwerpdecreet is het besef dat iedere mens onaanraakbaar, uniek en universeel is, zegt minister Luc Martens. Niet iedereen heeft dezelfde mogelijkheden, maar dat betekent niet dat niet iedereen evenveel moeten kunnen meetellen. Taal, geloof, geslacht... zijn secundaire kenmerken, die wel interessant zijn. De

minister verwijst o.m. naar het rapport van de Wereldcommissie voor cultuur en ontwikkeling van de UNESCO. Geen enkele cultuur kan een hermetisch gesloten kring zijn. Culturen die een toekomst willen, kunnen niet statisch zijn, ze moeten zich inschrijven in verandering en ontmoeting. Die gedachten wil de minister vertalen naar groepen in onze samenleving die in een achterstandssituatie leven. Het gaat om mensen die moeilijker huisvesting, werk vinden, moeilijker toegang krijgen tot de voorzieningen, nog niet op gelijke wijze participeren aan de samenleving. De achterstandssituatie heeft zeer vaak te maken met hun etnische afkomst. Voor de autochtone kansarmen die om andere redenen achtergesteld zijn, wordt ook een doelgroepenbeleid gevoerd ; de kansarmen worden ook als doelgroep omschreven. Voor de heer Dewinter verduidelijkt de minister dat een doelgroepenbeleid op vele vlakken gevoerd wordt. Men definieert een doelgroep opdat men een positieve actie kan ondernemen ten aanzien van die doelgroep. Het gaat dus geenszins om een verdeling van de Belgen in categorieën.

Er zijn hoe dan ook veel mensen die in dit land toekomen zonder veel vreugde in het hart omdat ze hun land moesten verlaten. De minister wenst de federale wetgeving te respecteren. Tegelijk kunnen er omstandigheden zijn, vergelijkbaar met oorlogssituaties, waarin de humane plicht primeert. Gegeven ook de internationale verplichtingen moet ten minste op een minimaal niveau opvang en mogelijke heroriëntering aan die mensen geboden worden.

Dit ontwerpdecreet moet inderdaad een voorlopig karakter hebben, vervolgt de minister. Hij hoopt dat dit decreet op een dag overbodig is, dat het beleid dermate inclusief kan zijn, zodat bijkomende categoriale aanpak en structuren niet meer nodig zijn.

De minister is het er niet mee eens dat het ontwerpdecreet de zaken ingewikkelder maakt en teveel op structuren gericht is. Men kan vaststellen dat er op het lokale vlak – behalve in Antwerpen, Gent en ook Brussel – ofwel een initiatief van de gemeente is (een integratiedienst) ofwel een steunpunt. Die steunpunten zijn veelal eenmansbedrijfjes waarvoor provinciale 'pooling' een belangrijke ondersteuning is. Die provinciale organisatie creëert een breder draagvlak voor de lokale steunpunten. Brussel wordt eveneens als een provincie behandeld.

De drie ondersteuningscentra worden samengebracht zodat ze meer tot gemeenschappelijke actie

komen. Volgens de minister leidt dat tot een grotere integratie die – wie weet – op termijn kan leiden tot een fusie.

Het gaat hier niet over structuren, wel over processen en dynamieken die men een kans wil geven, over interacties die men positief wil beïnvloeden, in het licht van het driesporenbeleid. De beleidsplannen zijn een soort contract tussen een partner – op lokaal of provinciaal niveau – en de overheid. Voor een welbepaald plan kent de overheid welbepaalde middelen toe. Een tussentijdse evaluatie bepaalt of er een nieuw contract komt. De nadruk ligt dus niet op de structuren, maar op de processen waarin men zich inschrijft, onderstreept de minister. De structuren hebben daarin een ondersteunende rol.

In antwoord op de opmerking van de heer Denys beaamt de minister dat het inhoudelijke debat niet in het ontwerpdecreet aan bod komt. De inhoud van het beleid werd uitgetekend in een vroeger document, nl. het Strategisch plan, een discussiestuk dat anderhalf jaar geleden al aan het Vlaams Parlement werd bezorgd. De minister is nog altijd bereid tot reflectie daarover. Sommige elementen van het Strategisch plan werden uitgevoerd, andere niet, soms om budgettaire redenen, bv. in het geval van het woonwagenbeleid. Om die inhoud waar te maken zijn een aantal structuren noodzakelijk, naast een aantal hefboomen zoals werkgelegenheid, huisvesting...

Als men het Strategisch plan zorgvuldig leest, weet men dat de minister geen tegenstander van het Nederlandse model is. Wat men in Vlaanderen voor ogen heeft, is niet totaal verschillend als wat men in Nederland nastreeft. Er zijn toch enkele grote verschillen. In Nederland is het inburgeringscontract verplicht, en wordt er een budget uitgetrokken van 4 miljard frank. In Vlaanderen geldt de vrijwilligheid. Er zijn ook lange wachtlijsten voor de lessen Nederlands en er zijn niet zoveel middelen voor het minderhedenbeleid. Men moet alle consequenties onder ogen zien.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel wil er de heer Denys ook op wijzen dat het inburgeringscontract alleen voor nieuwkomers geldt. Dit ontwerpdecreet heeft een ruimere doelgroep. Bovendien moet de hele context in het debat betrokken worden. In Nederland hebben de allochtonen al driemaal aan de gemeenteverkiezingen kunnen deelnemen.

De heer André Denys geeft toe dat het Nederlandse model niet zomaar over te nemen is. Het komt

er voor de VLD-fractie op aan de inhoudelijke discussie te voeren over de mate van toepasbaarheid van het Nederlandse model, en uitgebreid naar de drie doelgroepen. Het Strategisch plan voor het etnisch-cultureel minderhedenbeleid is nog niet uitgevoerd. Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen zou het ook zinvol vinden dat de commissie zich over de Contourennota en het Strategisch plan bezint. Mevrouw Ria Van Den Heuvel steunt dat standpunt, maar wil er toch op wijzen dat zij de minister al driemaal geïnterpelleerd heeft over het Strategisch plan.

Het beleid ten aanzien van niet-begeleide minderjarigen heeft de minister niet over het hoofd gezien. Aan de administratie werd op 20 oktober 1997 een juridisch advies gevraagd over de problematiek, mee in het licht van het Verdrag over de Rechten van het Kind. Men stelt twee grote problemen vast : het gebrek aan aanspreekbare volwassenen – de problematiek van de voogdij -, en het gebrek aan een legaal verblijfsstatuut voor de niet-begeleide. Enerzijds is de minderjarige niet legaal in het land, anderzijds is het niet toegelaten hem het land uit te zetten. De minister kan die dubbelzinnige situatie niet ondervangen. De federale overheid moet daarvoor een initiatief nemen. Het probleem kan maar opgelost worden in complementariteit met de federale overheid. Het OCMW laten optreden als voogd blijkt niet de ideale oplossing. Naar het voorbeeld van bv. Nederland een voogdijbureau opzetten, kan wettelijk alleen maar door de federale minister van Justitie. De minister laat niet na zijn federale collega daartoe aan te moedigen.

Op de opmerking over de definitie van minderheden antwoordt de minister dat algemeen aanvaarde definities niet bestaan. Minderheden kunnen nationale minderheden zijn, aborigines, allochtonen... In antwoord op de heer Dewinter merkt de minister terloops op dat de minister-president het had over "nationale minderheden", niet over etnisch-culturele minderheden. De definities in het ontwerpdecreet zijn uiteraard opgesteld in functie van de ambities die de minister heeft. Op het einde van de definitie van etnisch-culturele minderheden wordt zelfs de deur opengelaten om mogelijks nog andere doelgroepen op te nemen, bv. de trekkende beroepsbevolking.

De minister is niet blind voor het feit dat de gemeenten overspoeld worden door beleidsplannen die ze moeten opstellen. De Vlaamse regering wil de uitdaging aangaan in de vorm van een pact met de lokale besturen. Er moet gezocht worden naar een soort algemeen kader waarbinnen een

lokaal bestuur zich kan inschrijven voor bepaalde gedeelten. Naarmate een gemeente zich engageert op een bepaald domein zouden daar de overeenkomstige trekkingsrechten tegenover staan.

Aan de heer Lauwers antwoordt de minister dat een opvangbeleid inderdaad moet onderscheiden worden van een onthaalbeleid. Ongeacht zijn levensbeschouwelijke overtuiging zal iedereen het erover eens zijn dat er omstandigheden zijn waarin nood wet breekt. Aan wie geen onderdak heeft, zal men onderdak geven. Ook daaraan probeert dit ontwerpdecreet een kader te geven.

Op de opmerking van mevrouw Van Den Heuvel dat de betrokkenheid van de doelgroep over het hoofd gezien wordt, zegt de minister dat die betrokkenheid zeer expliciet op elk niveau ingeschreven wordt. Het is een beleid mét de doelgroepen. Net zoals met het decreet op de volksoontwikkeling van 1995 krijgen de zelforganisaties hier een ruime kans om hun eigen toekomst uit te tekenen. Het forum biedt de migrantenorganisaties een goede gelegenheid om zich waar te maken. De minister wil zich niet vastpinnen op structuren door bepaalde organisaties aan te duiden. De organisaties bieden zich aan in wisselende vormen.

Op de opmerkingen van de leden van het Vlaams Blok wil de minister niet verder ingaan. Het water is te diep zodat antwoorden geen zin heeft. De Vlaams-Blokfractie protesteert tegen dit antwoord.

Op de bewering van de heer Dewinter dat het Vlaams Blok de vertolker is van de "inboorlingen van de verpauperde wijken", werpt mevrouw Trees Merckx-Van Goey op dat dat allicht de reden is waarom het Vlaams blok door zijn afwezigheid uitblonk in de ad hoc commissie Armoede en Sociale Uitsluiting.

De heer André Denys had gehoopt tot een vergelijk te kunnen komen, maar die hoop is door het antwoord van de minister de kop ingedrukt. Hier wordt een averechtse werkwijze opgevoerd. Nogtans is met het sportbeleid al bewezen dat het anders kan. Daar werd vertrokken van een lange discussie in het parlement over de inhoud. De minister heeft dat dan omgezet in een Strategisch plan, op basis waarvan dan een concreet stappenplan werd uitgewerkt. Dat zou ook tot minder structuren leiden. Er wordt soms het argument aangevoerd dat de sector dat niet zou aanvaarden. Volgens het lid is het echter aan de overheid om het beleid vast te leggen.

De heer Felix Strackx steunt het voorstel van de heer Denys.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel merkt op dat geen enkel parlamentslid een algemene discussie over het Strategisch plan inzake etnisch-culturele minderheden gevraagd heeft. Welke werkwijze stelt de heer Denys voor ? Het kan toch niet de bedoeling zijn opnieuw de hele sector te bevragen. De heer Denys antwoordt ontkennend. De discussie kan gebeuren op basis van het Strategisch plan. Mevrouw Ria Van Den Heuvel is bereid wat extra tijd daarvoor uit te trekken. De discussie mag echter geen vertragingsmaneuver zijn.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen wijst erop dat in de vorige zittingsperiode in de werkgroep Migranten van toen nog de Vlaamse Raad hoorzittingen en werkbezoeken georganiseerd zijn² die tot het voorstel van resolutie van de heren M. Van Peel, L. Hancké, V. Anciaux, J. Geysels en J. Decor-³te geleid hebben. Dat voorstel van resolutie ligt dan weer aan de basis van het Strategisch plan en ontwerpdecreet. Niettemin is het lid ook voorstander van een afzonderlijk debat over de inhoud van het minderhedenbeleid.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey wijst op de artikelen 3 tot 5 van het ontwerpdecreet die geen normatieve bepalingen zijn, maar juist inhoudelijke beleidsbepalingen zijn. De voorzitter stelt daarom voor om de inhoudelijke discussie te houden bij de bespreking van die artikelen.

Minister Luc Martens wenst geen uitstel voor de behandeling van het ontwerpdecreet dat zeer moeizaam tot stand is gekomen. Het Vlaams Parlement heeft de mogelijkheid gehad om het inhoudelijke debat te voeren over het Strategisch plan.

4. Artikelsgewijze bespreking en stemming

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikelen 1 en 2

Artikel 1 wordt zonder opmerkingen aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

² Zie de verslagen namens de Werkgroep Migranten van de heren M. Didden en L. Hancké (van 5 juli 1991, zittingsjaar 1990-1991) en van de heer H. Brouns (van 21 september 1992, buitengewoon zittingsjaar 1992).

³ Gedr. St., VI. P. 247 (1992-1993) – nr. 1.

De leden van de Vlaams-Blokfractie waren aanwezig bij de stemming, maar wensten geen stem uit te brengen. Krachtens Reglementsartikelen 32, 2., en 47, tweede lid, worden zij geacht zich te hebben onthouden.

Minister Luc Martens verduidelijkt dat de definities een welbepaalde functionaliteit hebben. Ze passen in het kader van de beleidsambities die de minister heeft. Ze pretenderen zeker niet absoluut wetenschappelijk te zijn. Wetenschappers zijn het overigens zelf niet eens over de invulling van sommige definities. De definitie van etnisch-culturele minderheden bv. is verschillend al naargelang ze vanuit cultureel-antropologische of juridische hoek komt. De definities in het ontwerpdecreet zijn afspraken.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel hebben een amendement ingediend bij artikel 2, 1°. Het amendement strekt ertoe a) te vervangen door wat volgt : "a) minstens één van hun ouders of grootouders is geboren buiten België ;" (Gedr. St. Vl. P. 868 (1997-1998) – nr. 2). Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen verduidelijkt dat hiermee o.m. tegemoetgekomen wordt aan de opmerking van de Raad van State. De Raad van State vroeg omwille van het gelijkheidsbeginsel de specifieke benadering van de vier vermelde nationaliteiten te motiveren. De ruimere omschrijving in het amendement maakt die motivering overbodig. Zo worden ook verdere discussies vermeden. De oorspronkelijke formulering in het ontwerpdecreet was ingegeven door de definitie uit het Sociaal Impulsfonds (SIF). Als a) en b) samengelezen worden, komt men tot de beoogde doelgroep, zegt mevrouw Van Cleuvenbergen. Volgens de indieners worden naast de grootouders ook het best de ouders vermeld.

Mevrouw Kathy Lindekens voegt eraan toe dat de oorspronkelijke definitie sommige mensen zou kunnen stigmatiseren. Het lid is ervan overtuigd dat dit niet de bedoeling van de minister was. Los van de opmerking van de Raad van State is het dus verkieslijk te spreken van mensen die "buiten België" geboren zijn.

Het amendement van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel bij artikel 2, 1° wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Bij artikel 2, 3° hebben dezelfde leden een amendement ingediend dat ertoe strekt op de tweede regel na de woorden "die zich" het woord "legaal" in te voegen (ibid.). Mevrouw Riet Van Cleuven-

bergen verklaart dat dit amendement de definitie verduidelijkt. De minister geeft toe dat dit correcter is. Het emancipatiebeleid en het onthaalbeleid, dat ook voor woonwagenbewoners bedoeld is, is gericht op mensen die zich legaal in België bevinden.

Het amendement bij artikel 2, 3° wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel hebben eveneens een amendement ingediend bij artikel 2, 4°, dat ertoe strekt 4° te vervangen door wat volgt : "4° etnisch-culturele minderheden : het geheel van de allochtonen, de vluchtelingen en de woonwagenbewoners en de niet tot voornoemde groepen behorende vreemdelingen die zich in België bevinden zonder wettig verblijfsstatuut en die wegens hun noodsituatie opvang of bijstand vragen ;" (ibid.).

De indieners willen hiermee de doelgroep van het opvangbeleid duidelijker omschrijven. Met dit amendement wordt tegemoetgekomen aan een opmerking van het Overlegcentrum voor de Integratie van Vluchtelingen (OCIV) op de hoorzitting van 29 januari 1998. Mevrouw Ria Van Den Heuvel zegt het amendement mee te hebben ondertekend aangezien zij aanvankelijk overwoog om een amendement van dezelfde strekking in te dienen. Het is belangrijk dat mensen zonder verblijfstitel duidelijk opgenomen worden. Volgens mevrouw Kathy Lindekens hebben sommige organisaties erop gewezen dat met de definitie in het ontwerpdecreet de Vlaamse Gemeenschap niet bij machte zou zijn mensen te helpen op het vlak van de meest elementaire mensenrechten.

Het amendement bij artikel 2, 4° wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey merkt op dat de terminologie in het ontwerpdecreet niet altijd even consequent gebruikt wordt. In de tekst wordt bv. regelmatig gewag gemaakt van "het Vlaamse minderhedenbeleid" terwijl in de definitie van minderhedenbeleid (artikel 2, 5°) al opgenomen is dat het om het Vlaamse beleid gaat. De commissie is het erover eens bij technische correctie overal in die woordcombinatie het woord "Vlaamse" te schrappen.

Bij 6°, definitie van "doelgroepen", is er eveneens een amendement van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel (ibid.). Het strekt ertoe 6° te vervangen door wat volgt : "6° doelgroepen : wat het emancipatie- en

onthaalbeleid betreft, de allochtonen, de vluchtelingen en de woonwagenbewoners naar gelang van het geval, of, wat het opvangbeleid betreft, de niet tot voornoemde groepen behorende vreemdelingen die zich in België bevinden zonder wettig verblijfsstatuut en die wegens hun noodsituatie opvang of bijstand vragen ;". De indieners willen verduidelijken wie tot de groep behoort waarop het opvangbeleid gericht is. Opvang en bijstand zijn ontegensprekelijk Vlaamse bevoegdheden, zegt mevrouw Riet Van Cleuvenbergen.

Het amendement bij artikel 2, 6° wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Bij artikel 2, 14° hebben dezelfde indieners een amendement ingediend dat ertoe strekt 14° te vervangen door het volgende : "14° integratie : het proces dat leidt tot een volwaardige en evenredige participatie van allochtonen, vluchtelingen en woonwagenbewoners aan het maatschappelijk leven." (ibid.). Dit amendement is het gevolg van de aanpassing van de definitie van etnisch-culturele minderheden in 4°.

Het amendement bij artikel 2, 14° wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Artikel 2, aldus geamendeerd, wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

HOOFDSTUK II

Doelstelling, uitgangspunten en opdrachten

Artikelen 3 en 4

Bij artikel 3, 2° hebben mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens en de heer Herman Lauwers een amendement ingediend dat ertoe strekt op de eerste regel het woord "voorlopig" te vervangen door het woord "tijdelijk" (ibid.). Mevrouw Kathy Lindekens verduidelijkt dat het woord "voorlopig" een negatieve connotatie oproept die de indruk kan wekken dat uitspraak gedaan wordt over de wenselijkheid van terugkeer. Volgens de indieners kan het niet de bedoeling zijn dat het decreet zich daarover uitsprekt. Men kan enkel constateren dat mensen hier tijdelijk aanwezig zijn. De minister beaamt dat die formulering beter overeenstemt met zijn bedoeling. Mevrouw Ria Van Den Heuvel voelt eveneens meer voor het woord "tijdelijk". Het onthaalbeleid is gericht op wie hier tijdelijk verblijft

en mag zich niet automatisch oriënteren op terugkeer. De mogelijkheid moet openblijven dat de betrokkene de beste weg kan kiezen.

De heer Felix Strackx vraagt de minister wat hij bedoelt met deelname aan de maatschappij. Kunnen vreemdelingen nu niet deelnemen ? Willen ze wel deelnemen ? Het lid meent op de hoorzitting op 29 januari andere geluiden te hebben gehoord. Mevrouw Monkasa vroeg toen niets op te dringen wat niet gewenst is. Zijn de woonwagenbewoners wel ontevreden met hun situatie ? Zij kiezen bewust voor hun levenswijze.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen wijst erop dat het om een kansenbeleid gaat : in de mate dat men dat wil, moet men kansen tot deelname kunnen krijgen. De minister beaamt dat. In theorie hebben de etnisch-culturele minderheden die zich legaal in België bevinden misschien evenveel kansen als de autochtonen, maar in de praktijk is dat niet het geval. Zij zijn vrij om dit minderhedenbeleid aan te grijpen. De contacten die de minister heeft, leren hem dat de woonwagenbewoners ervoor kiezen in een woonwagen te wonen, maar dat ze ook een standplaats wensen, een minimaal comfort, gezondheidszorg, aangepast onderwijs voor hun kinderen... De heer Strackx trekt dat in twijfel. In Leuven bv. moeten volgens hem de opbouwwerkers de kinderen ophalen, omdat ze anders niet komen opdagen voor de lessen. De minister repliceert dat dit juist een bewijs is dat het hier niet alleen gaat om "Sinterklaaspolitiek", maar om het feit dat er onze samenleving rechten en plichten zijn. Eén van die plichten is de leerplicht, andere zijn bv. de belastingsplicht of de plicht tot het betalen van kijk- en luistergeld. Niemand kan zich daaraan onttrekken. Op zijn minst moet de overheid ervoor zorgen dat iedereen de reële kans krijgt om als gelijken dezelfde toegang te krijgen tot voorzieningen. De heer Felix Strackx zegt daarop dat zij die kansen nu ook hebben.

Het amendement van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens en de heer Herman Lauwers bij artikel 3, 2° wordt aangenomen met 9 stemmen bij 6 onthoudingen.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey, voorzitter, wil wijzen op de – voor een decreetstekst – ongewone inhoud van de artikelen 3 en 4. Wetten en decreten zijn er om spelregels af te spreken, om procedures vast te leggen, om structuren uit te zetten, en om subjectieve rechten te creëren voor de betrokkenen. In functie van de rechtszekerheid moeten die rechten afdwingbaar zijn en moeten procedure-regels werkzaam zijn. Mevrouw Trees Merckx-Van

Goey stelt een evolutie in de wetgeving vast, vooral in het welzijnsrecht. Er worden ook doelstellingen, uitgangspunten en opdrachten in decreten opgenomen, die ook in resoluties, moties of beleidsbrieven opgenomen kunnen worden. Deze problematiek overstijgt dit concrete ontwerpdecreet. Vanuit de bekommernis om de rechtszekerheid pleit de voorzitter ervoor de decreten niet te overladen met niet-normatieve bepalingen. De heer André Denys vroeg in de algemene bespreking om het inhoudelijke debat over het minderhedenbeleid te voeren. Mevrouw Trees Merckx-Van Goey wijst erop dat dit ontwerpdecreet juist in de artikelen 3 en 4 de mogelijkheid daartoe biedt. In het licht daarvan is het hier dus beter de bepalingen in artikel 3 en 4 niet te schrappen, maar ze deel te laten uitmaken van de bespreking. Ze geven een signaal aan de betrokken sector en bieden hen meer zekerheid over het engagement van het parlement, naast dat van de minister die met hen overlegt heeft. Het ontwerpdecreet zet ook de krijtlijnen uit voor de administratie bij het uitvoeren van het beleid.

De minister antwoordt dat de bekommernis van de voorzitter terecht is. Zij wijst echter zelf op de twee zijden van dezelfde medaille. De bepalingen over bv. de interdepartementale commissie zijn eigenlijk een zaak van de uitvoerende macht. Maar toch is het belangrijk dat het Vlaams Parlement zijn ambities uitspreekt over het minderhedenbeleid. Het moet ook duidelijk kunnen worden dat sommigen het intern niet eens raken over het te voeren beleid.

De heer Herman Lauwers vindt de opmerking van de voorzitter hier niet ter zake. In de artikelen 3 en 4 worden de verschillende finaliteiten, soorten beleid voor de verschillende doelgroepen gedefinieerd, wat een vrij essentieel deel van dit ontwerpdecreet is. Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen is eveneens de mening toegedaan dat de bepalingen verduidelijkend en dus zinvol zijn.

Op de uitspraak van de minister over de ambities van het parlement, wil mevrouw Ria Van Den Heuvel opmerken dat er behalve dit decretale kader nog andere factoren zijn die bepalen of het beleid uitgevoerd wordt. Men moet niet euforisch doen. Het lid heeft veel vragen over de snelheid en de middelen waarmee het beleid geïmplementeerd wordt. In het licht van haar vorige opmerking voegt mevrouw Trees Merckx-Van Goey eraan toe dat sommige voorwaarden niet in het decreet opgenomen zijn, hoewel ze nochtans cruciaal zijn voor de uitvoering van het decreet, zoals bv. de budgettaire middelen. Het lid betreurt het een beetje dat de bepalingen in de artikelen 3 en 4 niet

meer afdwingbaar zijn door het creëren van subjectieve rechten voor de betrokkenen. In het ontwerpdecreet staat niet dat iemand een bepaald recht heeft.

Artikel 3, geamendeerd, wordt aangenomen met 9 stemmen bij 6 onthoudingen.

Bij artikel 4 dienen mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel een amendement in dat ertoe strekt in § 1 punt 1° te vervangen door wat volgt : "1° een emancipatiebeleid gericht op de integratie van de doelgroepen ;" (ibid.). Deze aanpassing is het gevolg van de wijzigingen in de definitie van doelgroepen in artikel 2, 6°.

Het amendement bij artikel 4, § 1, 1° wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

In artikel 4, § 1, 2° is sprake van nieuwkomers. Ondanks de immigratiestop komen er continu legale vreemdelingen ons land binnen in het kader van de gezinshereniging, zegt de heer Felix Strackx. Het lid wil wijzen op een uitspraak van een partijgenoot van de minister en burgemeester van Beringen. Hij zou gezegd hebben dat het niet meer kan dat jonge meisjes van 16 jaar verliefd worden op een onbekende uit Marokko. Heel het integratieproces zou telkens opnieuw begonnen moeten worden. Volgens het lid is dat inderdaad het bewijs dat integratie niet werkt. Het gaan hier om meisjes van de tweede, derde generatie.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen antwoordt dat het lid de pers niet zo letterlijk moet nemen. Bovendien heeft iedereen het recht heeft verliefd te worden op wie ze willen. Minister Luc Martens wil eraan toevoegen dat er nu eenmaal verschillen in gebruiken en tradities bestaan, die soms tot problemen kunnen leiden. De Vlaamse overheid is niet bevoegd voor het punt dat het lid aanhaalde. De federale overheid moet ter zake een beleid voeren. Bovendien moet men rekening houden met de internationale context die niet eenzijdig gewijzigd kan worden. Overigens, wat is integratie ? Voor de minister is integratie verwezenlijkt als mensen hun plaats kunnen innemen in de samenleving.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen wijst op het lage niveau van de lessen Nederlands voor nieuwkomers. De nieuwkomers hebben vaak een hoger diploma dan de lesgevers. Het lid pleit daarom voor meer differentiatie in de lessen Nederlands.

Bij artikel 4, § 1, 3° zegt de heer Wilfried Aers de neiging te voelen om de minister te feliciteren met de woorden "begeleide terugkeer". Jammer genoeg blijft de begeleide terugkeer beperkt tot degenen die hier illegaal zijn. De heer Aers zou liefst zoveel mogelijk vreemdelingen begeleid laten terugkeren. De middelen die hier voor hen uitgetrokken worden, kunnen beter ter plekke besteed worden.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen wil in tegenstelling tot het Vlaams Blok dat de Vlaamse Gemeenschap zich beperkt tot de eigen Vlaamse bevoegdheden en zich niet uitspreekt over begeleide terugkeer, dat een federale bevoegdheid is. Het lid verwijst naar het amendement dat zij samen met mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel heeft ingediend. Het amendement strekt ertoe in artikel 4, § 1 punt 3° te vervangen door het volgende : "3° een opvangbeleid, prioritair gevoerd op de beleidsdomeinen welzijn, gezondheidszorg en onderwijs en gericht op de opvang en oriëntering van de doelgroep die zich in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad bevindt." (ibid.). Deze bepaling sluit meer aan bij de Vlaamse bevoegdheid en biedt alle nodige kansen voor mensen die hier opgevangen worden.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel sluit zich aan bij die argumentatie. Het lid had oorspronkelijk de bedoeling om een ander amendement in te dienen, waarin de definitie van opvangbeleid geïnspireerd was op het Strategisch plan. Daarin wordt naast welzijn, gezondheidszorg en onderwijs ook huisvesting opgenomen. Dit is echter een gewestaangelegenheid. Door het op te nemen in een decreet dat een gemeenschapsaangelegenheid regelt, zou dat voor juridische problemen kunnen zorgen. Daarom heeft het lid haar voornemen laten varen. Toch kreeg het lid graag de bevestiging van de minister dat hij de doelstellingen van het Strategisch plan nastreeft.

De minister antwoordt dat hij de voorkeur geeft aan de term "onderdak". Met de term "huisvesting" zou men de basis kunnen bieden voor een claim op een sociale woning. Mevrouw Kathy Lindekens voegt eraan toe dat de welzijnssector veel mogelijkheden inzake onderdak biedt, bv. via de tehuizen voor daklozen.

De heer Felix Strackx wil de leden erop attenderen dat er zoiets bestaat als de gesloten opvangcentra die speciaal zijn opgericht voor de opvang van illegale asielzoekers. De verleiding om onder te duiken in de illegaliteit is immers zeer groot. Minister Martens merkt op dat er in België een probleem is

van statuten. Men is hier legaal of niet-legaal. Er bestaat hier niet zoiets als een tussenstatuut, zoals in bv. Nederland, voor mensen die hier tijdelijk verblijven. De minister denkt bv. aan de vluchtelingen uit Algerije. Een dergelijk tussenstatuut zou veel illegaliteit kunnen wegnemen.

Wat de oriëntering betreft, wil mevrouw Lindekens zich aansluiten bij de opmerking van mevrouw Van Den Heuvel in de algemene bespreking. Oriëntering kan ook inhouden dat bekeken wordt hoe de mensen het best hun toekomst invullen, dat naar een perspectief gezocht wordt. Het lid houdt niet van de woorden "begeleide terugkeer". Het doet haar denken aan trainen – tegenwoordig zijn het vliegtuigen. Men mag niet vergeten dat het om mensen gaat. Men moet zindelijk zijn in het taalgebruik.

De heer Felix Strackx vraagt de minister wat met oriëntering bedoeld kan worden. De minister antwoordt dat dit van alles kan zijn, bv. beroepsopleiding, werkervaring, onderwijs, terugkeren...

Op dit ogenblik wordt de vreemdelingenwet geëvalueerd in de Senaat. Ongetwijfeld zijn er banden met het OCMW-beleid. Denk maar aan dringende medische verzorging, de niet-begeleide minderjarigen... Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen acht het zinvol dat op een volgende interministeriële conferentie concrete afspraken gemaakt worden wat de Vlaamse bevoegdheid betreft. Volgens mevrouw Trees Merckx-Van Goey verdient de problematiek van de niet-begeleide minderjarigen prioritaire aandacht op het overleg met de federale overheid. Het Vlaamse niveau kan op de kwalitatieve invulling letten en zich voorbereiden op de organisatie van de opvang van die minderjarigen.

Het amendement van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel bij artikel 4, § 1, 3° wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Bij § 4 stelt mevrouw Trees Merckx-Van Goey voor het woord "samenspraak" te schrappen. Wat moet immers onder samenspraak verstaan worden ? De diverse vormen van samenwerking tussen de federale overheid en de gemeenschappen werden wettelijk vastgelegd. "Samenspraak" komt daar als begrip niet voor. Die term gebruiken kan alleen maar voor verwarring zorgen. De minister kan dat beamen. Met samenspraak wordt het niet geformaliseerde overleg bedoeld.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel dienen een amendement in bij artikel 4 dat ertoe strekt § 4 te vervangen door wat volgt : "§ 4. Het minderhedenbeleid wordt enerzijds gevoerd in overleg met de federale overheid, en anderzijds met de Vlaamse Gemeenschapscommissie en de provinciale en lokale besturen in het Nederlandse taalgebied en het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad die verantwoordelijk zijn voor het inclusieve beleid in de domeinen die tot hun bevoegdheid behoren." (ibid.). Dit amendement beoogt, samen met nog volgende amendementen, een eenvormig en concreet taalgebruik met betrekking tot de overheden en besturen.

Het amendement bij artikel 4, § 4 wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Artikel 4, aldus geamendeerd, wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Artikel 5

Bij artikel 5 § 1 is er een amendement van dezelfde indieners dat ertoe strekt de eerste vier regels te vervangen door wat volgt : "Ter uitvoering van het minderhedenbeleid dienen de Vlaamse regering, de Vlaamse Gemeenschapscommissie en de provinciale en lokale besturen in het Nederlandse taalgebied te voorzien in : " (ibid.). Ook dit amendement beoogt een eenvormig en concreet taalgebruik met betrekking tot de overheden en besturen.

Het amendement van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel bij artikel 5, § 1 wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Verder is er van mevrouw Ria Van Den Heuvel een amendement dat ertoe strekt in § 1 punt 4° te vervangen door wat volgt : "4° de verplichte advisering door de organisaties en zelforganisaties van de doelgroepen." (ibid.). De indiener vindt de bepaling in het ontwerpdecreet te vrijblijvend. De advisering moet verplicht worden. In de memorie van toelichting wordt terecht verwezen naar het belang van de ondersteuning van het beleid door de doelgroepen zelf. "Eigen organisaties van allochtonen dienen nauw betrokken te worden bij acties gericht op het op het wegwerken van achterstand en achterstelling." De indiener wil ook specificeren dat het daarbij niet alleen om organisa-

ties, maar ook om zelforganisaties van de doelgroepen gaat.

De minister staat weigerachtig ten aanzien van dit amendement. Organisaties en zelforganisaties zijn zeker interessante partners, maar hij wil hen geen exclusieve positie toekennen. Zoals Agalev opmerkte in de discussie over het Cultuurpact zijn er ook niet-georganiseerde 'gebruikers'. Of de advisering al of niet verplicht is, wordt verder bepaald en uitgewerkt in het ontwerpdecreet. De minister is er geen voorstander van de verplichting hier lineair in te voeren.

Volgens mevrouw Ria Van Den Heuvel gaat de vergelijking met de gebruikers in de cultuursector niet helemaal op. Het amendement is overigens maar een specificering van wat in het ontwerpdecreet staat. Daar wordt ook niet van de niet-georganiseerde doelgroepen gesproken. De minister antwoordt daarop dat de bepaling in artikel 5, § 1, 4° hen niet uitsluit. Het amendement echter doet dat wel door de betrokkenen exhaustief op te noemen. Mevrouw Van Den Heuvel merkt op dat de doelgroepen zich niet altijd vertegenwoordigd voelen door de organisaties die voor hen werken, nl. de LIC's (lokale integratiecentra). De minister zegt dat het in het nieuwe concept niet de bedoeling is dat de LIC's adviseren in de plaats van de allochtonen, zoals ze dat vroeger deden. Nu is het de bedoeling dat de allochtonen zelf aan tafel gaan zitten.

Het amendement van mevrouw Ria Van Den Heuvel bij artikel 5, § 1, 4° wordt verworpen met 9 stemmen tegen 1 bij 5 onthoudingen.

Bij § 2 eerste lid wijst mevrouw Trees Merckx-Van Goey erop dat "de georganiseerde doelgroepen van etnisch-culturele minderheden" een onduidelijke omschrijving is. Over wie gaat het ? De minister antwoordt dat het om bestaande federaties en zelforganisaties gaat. Ze moeten daarom niet door de Vlaamse Gemeenschap erkend zijn. Het gaat om groepen die een zekere mate van representativiteit hebben namens de etnisch-culturele minderheden.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, mevrouw Ria Van Den Heuvel en de heer Herman Lauwers dienen een amendement in dat ertoe strekt in het eerste lid de woorden "georganiseerde doelgroepen van etnisch-culturele minderheden" te vervangen door de woorden "de doelgroepen en hun organisaties" (868/3). De indieners verduidelijken dat de organisaties als vertegenwoordigers van

de doelgroepen kunnen optreden. Individuen die een waardevolle bijdragen kunnen leveren door hun positie of hun deskundigheid mogen niet uitgesloten worden.

Het amendement bij artikel 5, § 2 eerste lid wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Bij artikel 5, § 2 is er verder een amendement van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel dat ertoe strekt in het tweede lid punt 3° te vervangen door wat volgt : "3° de in § 1 vermelde overheden en de relevante maatschappelijke sectoren te stimuleren om een beleid te voeren dat gericht is op de deelname van de doelgroepen aan het maatschappelijk leven." (868/2.). De toevoegingen verduidelijken de bepaling en de vervanging van de woorden "etnisch-culturele minderheden" door het woord "doelgroepen" is het gevolg van de wijziging van de definitie van etnisch-culturele minderheden.

Het amendement bij artikel 5, § 2, tweede lid 3° wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Het aldus geamendeerde artikel 5 wordt aangenomen met 9 stemmen bij 6 onthoudingen.

HOOFDSTUK III

Beleidscoördinatie, organisatie van het inclusieve beleid, beleidsadvisering

Artikel 6

Mevrouw Ria Van Den Heuvel wenst te weten hoe de doelgroepen vertegenwoordigd zullen zijn in de coördinerende commissie binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. De minister antwoordt dat er in de coördinerende commissie of het ICEM (Interdepartementale Commissie Etnisch-culturele Minderheden) geen vertegenwoordiging is van de doelgroep ; het gaat om een ambtelijke commissie waarin elk departement vertegenwoordigd is. De minister geeft toe dat artikel 6 een artikel is dat eigenlijk niet in een decreet moet worden opgenomen. Het handelt over de organisatie van de administratie en is dus een kwestie van de uitvoerende macht. Toch vindt de minister het belangrijk dat het Vlaams Parlement zich daarover uitspreekt. Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen vraagt of de commissie het beleidsvoor-

bereidend werk verricht. De minister antwoordt bevestigend.

Hetzelfde lid vraagt of de bepaling dat maximum tweederde van de leden van de commissie van het zelfde geslacht zijn, nog wel moet worden opgenomen. Is het decreet houdende invoering van een meer evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen niet sowieso van kracht ? De minister antwoordt dat de tekst voorgelegd werd aan het kabinet van de Vlaamse minister voor Gelijkekansenbeleid. Het decreet waarnaar het lid verwijst gaat over de vertegenwoordiging in adviesraden. Aangezien het hier gaat over een coördinerende commissie geeft de minister er de voorkeur aan de bepaling te expliciteren.

Artikel 6 wordt aangenomen met 9 stemmen bij 6 onthoudingen.

Artikel 7

De minister zal de departementen aanduiden die belast worden met het minderhedenbeleid. Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen pleit ervoor de horizontale dimensie van het minderhedenbeleid zo breed mogelijk te interpreteren : alle beleidsdomeinen hebben ergens te maken met het minderhedenbeleid. De minister antwoordt dat het vooral om departementen gaat die op een directe wijze betrokken zijn. De band van bv. Openbare werken met het minderhedenbeleid is veeleer indirect, in tweede of derde instantie.

Het lid dringt erop aan dat de afgevaardigden van de departementen met voldoende gezag kunnen optreden, zodat er ook beslissingen genomen kunnen worden. In het horizontale gelijkekansenbeleid blijkt dat afgevaardigden soms niet voldoende door hun departement geruggensteund worden. De minister zegt daarop dat in de interdepartementale commissie geen beslissingen kunnen genomen worden. Een afgevaardigde moet altijd terugkoppelen naar zijn eigen departement. Het beleid staat of valt met de bereidheid van de administratieve top om het beleid te steunen.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey vraagt wat met "het werkveld" bedoeld wordt in § 1, 2°. De minister antwoordt dat het om diegenen gaat die op het terrein bezig zijn met het minderhedenbeleid. Het gaat om georganiseerde centra, diensten. Mevrouw Trees Merckx-Van Goey wil pleiten voor meer eenvormigheid in de terminologie. In artikel 10, 4° wordt gesproken van "de doelgroepen en de

betrokken sector". Is die formulering niet beter ? De minister repliceert dat dit via amendement gecorrigeerd kan worden.

Artikel 7 wordt aangenomen met 9 stemmen bij 6 onthoudingen.

Artikel 8

Bij artikel 8 is er een amendement van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel dat ertoe strekt de eerste zin te vervangen door wat volgt : "De adviesraden bij het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, bij de Vlaamse openbare instellingen en bij de Vlaamse Gemeenschapscommissie nemen concrete maatregelen om de doelgroepen bij hun besluitvorming te betrekken." (ibid.). Mevrouw Van Cleuvenbergen verklaart dat dit amendement enkele overbodige bepalingen schrapt en het artikel verduidelijkt. Er wordt geöpteerd voor de notie "besluitvorming" in plaats van de notie "werking" omdat het een grotere betrokkenheid impliceert.

Mevrouw Kathy Lindekens benadrukt dat de verschillende groepen van mensen in de samenleving zichtbaar moeten zijn, ook op het niveau waar de beslissingen genomen worden. Daarover moet worden nagedacht naar aanleiding van de adviesraden.

Het amendement bij artikel 8 wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Artikel 8, aldus geamendeerd, wordt met dezelfde stemuitslag aangenomen.

Artikel 9

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel hebben een amendement ingediend dat ertoe strekt de tekst van artikel 9 te vervangen (ibid.). In plaats van de formulering dat de Vlaamse regering "de opdracht (kan) geven een Vlaams forum (...) bijeen te roepen" en "nadere regels (kan) bepalen over de wijze waarop dit gebeurt", wordt bepaald dat de Vlaamse regering "een forum (...) als gesprekspartner (zal) erkennen". De Vlaamse regering zal ook

de "regels bepalen inzake erkenning en subsidiëring". Dit amendement komt tegemoet aan de opmerking van de SERV en van de landelijke verenigingen van migranten. De indieners laten bij forum ook de notie "Vlaams" achterwege omdat dit verwarring kan creëren met andere forums.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel beklemtoont dat de Vlaamse regering hier een opdracht krijgt. Er moet op de voet gevolgd worden hoe die opdracht concreet uitgevoerd wordt. De organisaties die aan het vorige forum meewerkten, vonden dat ze onvoldoende ondersteuning kregen bij de voorbereiding. Die ondersteuning is volgens het lid essentieel. De minister antwoordt dat hij het daarmee eens is, maar de budgetten zijn nu eenmaal beperkt. Het lid stelt daarop dat de ondersteuning ook vanuit de administratie kan komen. De minister wil het lid erop wijzen dat de administratie door werk overspoeld wordt. Mevrouw Ria Van Den Heuvel wil toch benadrukken dat prioritair voor het minderhedenbeleid gekozen moet worden. Er moeten meer positieve signalen in die zin komen.

Volgens de heer Felix Strackx verdoezelt de minister het feit dat de doelgroep van het minderhedenbeleid in eerste instantie de Vlamingen zijn. Volgens het lid komt dit enigszins tot uiting in de commentaar bij artikel 2 in de memorie van toelichting. De autochtone bevolking moet openstaan, kansen bieden, respect betonen... Er wordt niet gezegd wat de vreemdelingen zelf moeten doen. Het is pervers dat de vreemdelingen zelf in al die centra en adviesraden participeren en bepalen wat de Vlamingen zullen moeten doen. De minister zegt dat ze mee-bepalen. Volgens het lid komt dat op hetzelfde neer : de anderen in die organen zullen de vreemdelingen niet tegenspreken. Men spreekt van het Vlaams forum, maar men kan het beter een exotisch forum noemen. De minister antwoordt dat in dat forum continu Nederlands gesproken wordt. Het al of niet toevoegen van de notie "Vlaams" bij het forum is voor hem geen punt. De Vlaamse cultuur is geen gesloten gegeven, het is een cultuur in ontwikkeling. Men moet zorgzaam omgaan met het rijke culturele verleden van Vlaanderen, niet door het onder een kaasstolp te plaatsen, maar door het in dialoog te laten treden met de wereld. Mevrouw Kathy Lindekens wijst erop dat het woord "Vlaams" door het amendement geschrapt wordt, maar het lid wil er geen misverstand over laten bestaan : het werd niet geschrapt om de reden die door de heer Strackx aangehaald werd.

Het amendement tot vervanging van artikel 9 wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

HOOFDSTUK IV

De ondersteuningscentra en het Vlaams overlegcentrum voor etnisch-culturele minderheden

AFDELING 1

Oprichting en opdrachten

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel hebben een amendement ingediend dat ertoe strekt het opschrift van afdeling I te vervangen door wat volgt :

"AFDELING 1

Oprichting, erkenning en opdrachten" (ibid.).

Dit amendement is – samen met het amendement tot schrapping van afdeling 2, Erkenning, en artikel 15 (zie verder) – een legistiek-technische verbetering om het ontwerpdecreet een overzichtelijker indeling te geven.

Het amendement wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Artikel 10

Bij artikel 10, § 1 hebben mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel een amendement ingediend dat ertoe strekt op de tweede regel het woord "worden" te vervangen door de woorden "erkent de Vlaamse regering" en op de laatste regel het woord "erkend" te schrappen (ibid.).

Het amendement bij artikel 10, § 1 wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey heeft samen met dezelfde leden een amendement ingediend bij § 2 dat ertoe strekt 4° te vervangen door wat volgt : "4° een meerjarenplan uitwerken dat tot stand komt in overleg met de doelgroepen en hun organisaties en met de betrokkenen uit de categoriale sector." (868/3). Het overleg gebeurt met de doelgroepen en hun organisaties, die als vertegenwoordigers van hun groepen kunnen optreden. Wat de "betrokken sector" betreft, het gaat hier om de

diensten, centra en desgevallend de cellen uit de categoriale sector, die omwille van de doelgroep waarvoor zij werken, betrokken zijn bij het uitwerken van het meerjarenplan voor de betreffende doelgroep (allochtonen, vluchtelingen, woonwagengebwoners, al naargelang het geval).

Het amendement bij artikel 10, § 2, 4° wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel heeft ook een amendement bij § 2 ingediend dat ertoe strekt een punt 5° toe te voegen : "5° het gevoerde overheidsbeleid opvolgen en evalueren en optreden als adviesverlenende instantie." (868/2) De indiener verduidelijkt dat het VCIM die opdracht al had krachtens het besluit van de Vlaamse Executieve van 18 juli 1990 betreffende de erkenning en subsidiëring van de integratiesector. Het VCIM moet die opdracht behouden. Ook de ondersteuningscentra voor het vluchtelingenwerk en voor de woonwagengebwoners moeten die opdracht toegewezen krijgen omdat ze de doelgroepen zo kunnen vertegenwoordigen op verschillende niveaus. Bv. in de coördinerende commissie zijn de ondersteuningscentra niet opgenomen. Het argument dat die centra zich in het verleden teveel met advisering inlieten, vindt het lid weinig overtuigend. Het is de taak van de overheid om erop te letten dat ze hun taken evenwichtig uitvoeren.

Daarop aansluitend onderstreept mevrouw Kathy Lindekens het belang dat er van onderuit naar boven toe advies gegeven wordt. Het lid laat in het midden hoe dat geconcretiseerd wordt. Misschien kan dit via het forum gebeuren. Volgens mevrouw Riet Van Cleuvenbergen hebben de steden en gemeenten te kennen gegeven dat ze nood hebben aan ondersteuning bv. op het vlak van methodieken. Volgens het lid is vooral daar een taak weggelegd voor de ondersteunende koepels.

De minister zegt dat in het verleden de nadruk te veel op de beleidsadvisering lag. De ondersteuning werd verwaarloosd. Mevrouw Ria Van Den Heuvel onderstreept terecht het belang van de advisering vanuit de doelgroepen. Daarom juist krijgen zij een plaats in de Gezins- en welzijnsraad, en ook in de bestaande adviesraden. De ondersteuningscentra zijn overigens niet de doelgroepen. Verder staat het de ondersteuningscentra altijd vrij om advies te geven, maar het is niet langer hun opdracht. Zoniet krijgt men een vermenging van opdrachten.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel kan zich niet terugvinden in die toch wel zeer defensieve houding. De ondersteuningscentra 'zijn' misschien niet de doel-

groepen, ze 'werken' wel 'voor' de doelgroepen. Mevrouw Kathy Lindekens voegt daaraan toe dat in de ondersteuningscentra gestreefd moet worden naar een betere vertegenwoordiging van de doelgroepen. De minister repliceert dat dit beoogd wordt. Het maakt deel uit van de erkenningscriteria.

Het amendement van mevrouw Ria Van Den Heuvel bij § 2 tot toevoeging van 5° wordt verworpen met 9 stemmen tegen 1 bij 5 onthoudingen.

Artikel 10, geamendeerd, wordt aangenomen met 9 bij 6 onthoudingen.

Artikel 11

Bij dit artikel is er een amendement van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel dat ertoe strekt in 5° vóór het woord "integratiecentra" het woord "provinciale" in te voegen (ibid.). Mevrouw Van Cleuvenbergen zegt dat dit amendement de bepaling verduidelijkt.

Het amendement bij artikel 11, 5° wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Artikel 11, aldus geamendeerd, wordt met dezelfde stemuitslag aangenomen.

Artikelen 12 tot 14

De artikelen 12 tot 14 worden zonder opmerkingen met dezelfde stemuitslag aangenomen.

AFDELING 2

Erkenning

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel hebben een amendement ingediend dat ertoe strekt het opschrift "Afdeling 2, Erkenning" te schrappen (ibid.). Dit amendement moet in samenhang gezien worden met het amendement tot wijziging van afdeling 1 (zie hierboven) en tot schrapping van artikel 15

(zie volgende amendement). Het is een legistieke en technische verbetering van de tekst om het decreet een overzichtelijker indeling te geven.

Het amendement tot schrapping van het opschrift van afdeling 2 wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen. Ten gevolge daarvan treedt een vernummering op bij de volgende afdeling.

Artikel 15

Dezelfde indieners hebben een amendement ingediend dat ertoe strekt artikel 15 te schrappen (ibid.).

Het amendement tot schrapping van artikel 15 wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen. Ten gevolge van de schrapping treedt een vernummering op bij de volgende artikelen.

Artikel 16 (vernummerd : artikel 15)

Bij artikel 16 is er een amendement van mevrouw Trees Merckx-Van Goey, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, mevrouw Ria Van Den Heuvel en de heer Herman Lauwers dat ertoe strekt in 2° op de tweede regel na de woorden "de betrokken doelgroepen" de woorden "en hun organisaties" in te voegen (868/3). De formulering stemt overeen met die in het amendement bij artikel 10, 4°. De indieners willen verduidelijken dat het hier gaat om de vertegenwoordiging van de doelgroepen en hun organisaties, die als vertegenwoordigers van hun groepen kunnen optreden. Individuen die een waardevolle bijdrage kunnen leveren door hun positie of deskundigheid mogen echter niet uitgesloten worden.

Het amendement bij artikel 16, 2° wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Artikel 16, aldus geamendeerd, wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Artikel 17 (vernummerd : artikel 16)

Artikel 17 wordt zonder opmerkingen aangenomen met dezelfde stemuitslag.

AFDELING 3 (vernummerd : afdeling 2)

Subsidiëring

Artikel 18 (vernummerd : artikel 17)

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen vraagt de minister een overzicht van de huidige subsidies. Ook wenst de verslaggeefster een lijst van de erkende en gesubsidieerde lokale integratiecentra. De minister verwijst daarvoor naar de bijlagen bij het verslag.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel veronderstelt dat de huidige subsidiëring behouden wordt. Kan de minister dat bevestigen ? De minister antwoordt dat de middelen integendeel toenemen.

Artikel 18 wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

HOOFDSTUK V

De provinciale integratiecentra

Mevrouw Riet van Cleuvenbergen en mevrouw Kathy Lindekens hebben verschillende amendementen ingediend die samen gezien moeten worden. Een eerste amendement strekt ertoe het opschrift van hoofdstuk V te vervangen door wat volgt :

"HOOFDSTUK V

Het provinciale niveau" (ibid.).

Het tweede amendement strekt ertoe vóór afdeling 1, die afdeling 1bis wordt, een nieuwe afdeling 1 met een nieuw artikel 18bis in te voegen, die luiden als volgt :

"AFDELING 1

De provinciale beleidsvoering

Artikel 18bis

De provinciebesturen hebben, zoals bepaald in artikel 5, § 1 en in samenhang met hun beleidsaccenten, een verantwoordelijkheid in het geheel van het minderhedenbeleid.

Zoals bepaald in artikel 19 kunnen zij initiatiefnemer zijn voor de oprichting van een provinciaal integratiecentrum of samenwerken met de vereniging zonder winstoogmerk die door de Vlaamse regering als provinciaal integratiecentrum erkend is."

De twee amendementen van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen en mevrouw Kathy Lindekens worden aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen. (Het nieuwe artikel 18bis wordt 18. De nummering van de artikelen loopt vanaf nu weer gelijk met de oorspronkelijke nummering in het ontwerpdecreet. De afdelingen worden wel vernummerd.)

AFDELING 1 (vernummerd : afdeling 2)

Een derde amendement strekt ertoe het opschrift van afdeling 1 te vervangen door wat volgt :

"AFDELING 1

Oprichting en opdrachten van de provinciale integratiecentra".

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen verduidelijkt dat deze amendementen de indeling van het ontwerpdecreet uniform en duidelijker maken naar analogie met hoofdstuk VI over het lokale niveau. Ze komen tegemoet aan de opmerking van de Vereniging van Vlaamse Provincies tijdens de hoorzitting op 29 januari jongstleden en strekken ertoe de betrokkenheid van de provincies te situeren.

Het amendement van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen en mevrouw Kathy Lindekens wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Artikel 19

Bij § 2 is er een amendement van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel dat ertoe strekt in het eerste lid op de derde regel de woorden "de overheden" te vervangen door de woorden "het provinciebestuur en de lokale besturen" en op de derde regel vóór het woord "beleidsinstanties" het woord "relevante" in te voegen (ibid.).

Dezelfde indieners dienen een amendement in dat ertoe strekt in § 2, tweede lid, 2° op de eerste regel

het woord "overheden" te vervangen door het woord "besturen" en op de laatste regel het woord "kunnen" te schrappen.

Een derde amendement van dezelfde indieners strekt ertoe in § 2, tweede lid, 5° op de tweede regel het woord "kunnen" te schrappen.

Deze amendementen beogen een eenvormig en concreet taalgebruik met betrekking tot overheden en besturen. Daarnaast willen de indieners de overbodige bepaling "kunnen" schrappen.

Samen met mevrouw Trees Merckx-Van Goey hebben dezelfde leden ook een amendement ingediend dat ertoe strekt aan § 2, eerste lid, na de woorden "de doelgroepen" de woorden "en hun organisaties" toe te voegen (868/3). Dit amendement is van dezelfde strekking als het amendement bij artikel 16, 2°.

De amendementen van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel bij § 2, eerste lid, § 2, 2° en § 2, 5° worden aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Het amendement van mevrouw Trees Merckx-Van Goey, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, mevrouw Ria Van Den Heuvel en de heer Herman Lauwers bij § 2, eerste lid in fine wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

6° bepaalt dat het provinciale integratiecentrum (PRIC) een samenwerkingsakkoord moet afsluiten met het provinciebestuur. Mevrouw Trees Merckx-Van Goey vraagt of dat ook geldt als het PRIC opgericht werd door het provinciebestuur. De minister antwoordt bevestigend. Het is immers de bedoeling te expliciteren wat het inclusieve en het categoriale beleid inhoudt.

Verder is er nog een amendement van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers dat een punt 7° wil toevoegen aan § 2 dat luidt als volgt : "7° een samenwerkingsovereenkomst afsluiten met de lokale besturen die over een erkende integratiedienst beschikken en met de lokale besturen van de gemeenten waar een lokaal steunpunt is opgericht." (868/2). De indieners wensen tegemoet te komen aan een vraag vanwege de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten op de hoorzitting van 29 januari. Door deze bepaling komt er een groter evenwicht in de opdrachten van de betrokken gemeenten en die van de integratiecentra.

Het amendement bij § 2 tot toevoeging van 7° wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Ten slotte is er bij § 3 een amendement van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel dat ertoe strekt "§ 1" te vervangen door "§ 2" (ibid.). Het betreft een technische correctie.

Het amendement bij § 3 wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Artikel 19, aldus geamendeerd, wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Artikel 20

Een amendement van dezelfde indieners strekt ertoe in § 2, tweede lid, 2° op de tweede regel het woord "beleid" te vervangen door het woord "minderhedenbeleid" en op de derde regel het woord "kunnen" te schrappen (ibid.). De indieners willen de bepaling verduidelijken.

Het amendement bij § 2, tweede lid, 2° wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Artikel 20, aldus geamendeerd, wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

AFDELING 2 (vernummerd : afdeling 3)

Samenstelling

Dezelfde leden dienen een amendement in dat ertoe strekt in hoofdstuk V het opschrift van afdeling 2 te vervangen door wat volgt :

"AFDELING 2

Samenstelling van de provinciale integratiecentra".

Dit amendement is noodzakelijk wegens de wijziging in de titel van Hoofdstuk V (zie hierboven).

Het amendement wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Artikel 21

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel dienen een amendement in dat ertoe strekt in het eerste lid, 1° op de eerste en tweede regel de woorden "georganiseerde doelgroepen" te vervangen door de woorden "doelgroepen en hun organisaties". Dit amendement is van dezelfde strekking als het amendement bij artikel 19, § 2, eerste lid (868/3).

Het amendement bij het eerste lid, 1° wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

De vier laatstgenoemde leden dienen eveneens een amendement in dat in het eerste lid punt 3° wil vervangen door wat volgt : "3° een vertegenwoordiging van de stuurgroepen van de lokale steunpunten en in voorkomend geval van het lokale integratiecentrum ;" (868/2). Dit amendement verduidelijkt dat de lokale integratiecentra van Gent en Antwerpen een uitzondering zijn.

Het amendement bij het eerste lid, 3° wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Een volgende amendement van dezelfde indieners strekt ertoe in het eerste lid 4° te vervangen door wat volgt : "4° een vertegenwoordiging van het provinciebestuur en/of de lokale besturen.". Een daarbij aansluitend amendement strekt ertoe in het eerste lid 5° te schrappen (ibid.). Deze amendementen beogen een eenvormig en concreet taalgebruik met betrekking tot overheden en besturen.

De amendementen bij het eerste lid 4° en 5° worden aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Het aldus geamendeerd artikel 21 wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Artikel 22

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, mevrouw Ria Van Den Heuvel en de heer Herman Lauwers dienen bij het eerste lid, 1° een amendement in van dezelfde strekking als het amendement bij artikel 21, eerste lid, 1° : de woorden "georganiseerde doelgroepen" worden vervangen door de woorden "doelgroepen en hun organisaties" (868/3).

Het amendement bij het eerste lid, 1° wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Bij artikel 22 is er een amendement van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel dat ertoe strekt in het eerste lid 3° te vervangen door wat volgt : "3° een vertegenwoordiging van de stuurgroepen van de lokale steunpunten en in voorkomend geval van het lokale integratiecentrum ;" (868/2). Het amendement is van dezelfde strekking als het amendement bij artikel 21, 3°.

Het amendement bij het eerste lid, 3° wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Verder zijn er van dezelfde indieners twee amendementen van dezelfde strekking als bij artikel 21, eerste lid, 4° en 5° (ibid.).

De amendementen bij het eerste lid 4° en 5° worden aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Artikel 22, aldus geamendeerd, wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

AFDELING 3 (vernummerd : afdeling 4)

Erkenning en subsidiëring

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel dienen een amendement in dat ertoe strekt in hoofdstuk V het opschrift van afdeling 3 te vervangen door wat volgt :

"AFDELING 3

Erkenning en subsidiëring van de provinciale integratiecentra" (ibid.).

Dit amendement is noodzakelijk door de wijziging in de titel van Hoofdstuk V.

Het amendement wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Artikelen 23 tot 26

De artikelen 23, 24, 25 en 26 worden aangenomen met dezelfde stemuitslag.

AFDELING 4 (vernummerd : afdeling 5)

Provinciale cellen voor vluchtelingenwerk
en woonwagenwerk

Artikel 27

Bij artikel 27 vraagt mevrouw Riet Van Cleuvenbergen naar de band tussen de provinciale cellen voor vluchtelingenwerk en woonwagenwerk enerzijds en de gemeenten anderzijds die op die domeinen initiatieven nemen. De minister antwoordt dat de cellen een met het provinciale centrum vergelijkbare ondersteunende rol hebben. De gemeenten zijn overigens zelf in de stuurgroep vertegenwoordigd die toezicht uitoefent op de cellen.

Artikel 27 wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

HOOFDSTUK VI

Het lokale niveau

AFDELING 1

De lokale beleidsvoering

Artikel 28

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel dienen een amendement in dat ertoe strekt in het eerste lid op de eerste regel het woord "overheden" te vervangen door het woord "besturen" (ibid.). De indieners beogen een eenvormig en concreet taalgebruik met betrekking tot de overheden en besturen.

Het amendement wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Artikel 28, aldus geamendeerd, wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

AFDELING 2

De integratiedienst

Artikel 29

Van dezelfde indieners is er een amendement dat ertoe strekt in het eerste lid het woord "gemeente" te vervangen door de woorden "lokale besturen". Daarmee wordt eenvormig en concreet taalgebruik inzake overheden en besturen beoogd (ibid.). Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen verduidelijkt dat ook OCMW's initiatiefnemer kunnen zijn.

Het amendement bij het eerste lid wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey merkt op dat in de artikelen 26, 29 en 42 een verschillende formulering gehanteerd wordt : in artikel 26 "Binnen de beschikbare begrotingskredieten", in artikel 29 "Binnen de perken van de begroting". De voorzitter stelt voor om de formulering eenvormig te maken. De commissie stemt daarmee in en beslist de eerste formulering aan te houden.

Verder is er nog een amendement van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel dat ertoe strekt aan artikel 29 een punt 9° toe te voegen dat luidt als volgt : 9° een overleg organiseert, waarbij de betrokken doelgroepen een advies uitbrengen over het lokale minderhedenbeleid." (ibid.). Met dit amendement wensen de indieners in te gaan op een suggestie vanwege de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten op de al genoemde hoorzitting. Door deze bepaling komt er een gestructureerd overleg ter ondersteuning van de integratiedienst. Bovendien wordt inzake de adviesverlening over de meerjarenplannen de wederkerigheid ingevoerd.

Het amendement tot invoeging van 9° wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Een volgende amendement van dezelfde leden strekt ertoe een § 2 toe te voegen die luidt als volgt :

"§ 2. De gemeenteraad van de gemeente met een erkende integratiedienst of waar een lokaal steunpunt wordt opgericht, brengt advies uit over het meerjarenplan van het integratiecentrum dat voor haar territorium bevoegd is.

Het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn kan het initiatief nemen tot de oprichting en het beheer van een integratiedienst met inachtneming van artikel 28 en artikel 29, § 1 en mits het sluiten van een overeenkomst met de gemeente aangaande de uitvoering van het lokale minderhedenbeleid. In dit geval staat het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn in voor de in artikel 29, §1, 7° bedoelde financiële inbreng.

Een integratiedienst kan een resultaatgerichte groepswerking met de doelgroepen opzetten in afspraak met het integratiecentrum dat voor zijn territorium bevoegd is en mits deze werking in het beleidsplan van de integratiedienst wordt opgenomen." (ibid.).

Dit amendement maakt mogelijk dat een OCMW het initiatief neemt om een integratiedienst op te richten. Daarmee wordt ingespeeld op de realiteit. Sommige OCMW's nemen nu al een dergelijk initiatief, zegt mevrouw Riet Van Cleuvenbergen. Het is belangrijk dat de OCMW's dit niet alleen doen vanuit de welzijnshoek. De laatste bepaling wordt gemotiveerd door het feit dat het integratiecentrum of het lokaal steunpunt de resultaatgerichte groepswerking als kerntaak heeft. Mits hierover een afspraak bestaat met het integratiecentrum kan een integratiedienst deze opdracht opnemen, zodat een dubbel circuit vermeden wordt.

Het amendement tot invoeging van § 2 wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Het aldus geamendeerde artikel 29 wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Artikel 30

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen wenst terug te komen op een bekommernis die reeds in de algemene bespreking door de heer Lauwers geuit werd. De beleidsplannen die van de gemeenten gevraagd worden (SIF-beleidsplan, jeugdwerkbeleidsplan) moeten op elkaar afgestemd worden qua structuur en gevraagde gegevens. De minister antwoordt dat § 1 uitdrukkelijk vermeldt dat het gemeentelijk beleidsplan voor het lokale minderhedenbeleid een geïntegreerd geheel vormt met de

bestaande beleidsplannen inzake het bestrijden van de achterstelling en het verhogen van het welzijn en de leefkwaliteit in de gemeente en met het jeugdwerkbeleidsplan.

§ 1 van artikel 30 bepaalt o.m. dat het gemeentelijk beleidsplan moet vermelden hoe voldaan wordt aan de bepalingen van artikel 29. Door het aannemen van het amendement dat in artikel 29 een § 2 toevoegt, vallen de bepalingen in kwestie nu onder § 1 van artikel 29. De commissie voert volgende wetgevingstechnische correctie door : "artikel 29" wordt "artikel 29, § 1". Ook in artikel 31, § 1 waar eveneens naar artikel 29 verwezen wordt, wordt die tekstcorrectie doorgevoerd.

Bij artikel 30 hebben mevrouw Trees Merckx-Van Goey, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, mevrouw Ria Van Den Heuvel en de heer Herman Lauwers een amendement ingediend dat ertoe strekt in § 2 op de derde regel de woorden "georganiseerde doelgroepen" te vervangen door de woorden "doelgroepen en hun organisaties" (868/3). Het amendement is van dezelfde strekking als het amendement bij de artikelen 14, 19, 21, 22, 33, 38 en 40.

Het amendement bij § 2 wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Van de vier laatstgenoemde leden is er tevens een amendement dat ertoe strekt in § 2 en § 3 het woord "eventueel" telkens te vervangen door de woorden "in voorkomend geval" (868/2). Met deze verduidelijking willen de indieners benadrukken dat het hier niet gaat om een vrijblijvende mogelijkheid.

Het amendement bij §§ 2 en 3 wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Het aldus geamendeerde artikel 30 wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Artikel 31

Artikel 31 wordt zonder opmerkingen aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Artikel 32

Bij artikel 32 hebben mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel

een amendement ingediend dat ertoe strekt in het eerste lid de woorden "de gemeente" telkens te vervangen door de woorden "het lokale bestuur" (ibid.). Dit amendement beoogt een eenvormig en concreet taalgebruik met betrekking tot overheden en besturen.

Het amendement bij het eerste lid wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Het aldus geamendeerde artikel 32 wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

AFDELING 3

Lokale steunpunten

Artikel 33

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, mevrouw Ria Van Den Heuvel en de heer Herman Lauwers hebben een amendement ingediend dat ertoe strekt in § 2 op de laatste regel na het woord "doelgroepen" de woorden "en hun organisaties" in te voegen (868/3). Hier geldt dezelfde verantwoording als bij de amendementen bij artikel 14, 2°, artikel 19, § 2, de artikelen 21, 22, 30, 38 en 41.

Het amendement bij § 2 wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Het aldus geamendeerde artikel 33 wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Artikel 34

Bij artikel 34, § 4 zijn er twee amendementen. Een eerste amendement is van mevrouw Ria Van Den Heuvel en strekt ertoe § 4 te vervangen door wat volgt : "§ 4. Het lokale steunpunt werkt voor alle doelgroepen die in het meerjarenplan zijn overgenomen." (868/2). De indiener vindt het niet opportuun voor de ondersteuningscentra om de drie doelgroepen onder de verantwoordelijkheid van een lokaal steunpunt te brengen. Voor een integratiewerker/ster kan dit een onhaalbare taak worden vermits hij/zij verwacht wordt een resultaatgerichte werking op te zetten met migranten, vluchtelingen en woonwagenbewoners. Voor de cellen woonwagenwerk en vluchtelingenwerk kan dit betekenen dat zij hun eerstelijnswork en hun tweedelijnswork op het lokale vlak moeten overla-

ten aan een lokaal steunpunt dat gestuurd wordt door een PRIC. Bovenstaande bepaling is beter. Op die wijze heeft het lokale niveau en de cellen vluchtelingenwerk en woonwagenwerk inspraak in de taakomschrijving van de lokale steunpunten.

Een tweede amendement is van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens en de heer Herman Lauwers en strekt ertoe in § 4 op de eerste regel na het woord "werkt" de volgende zinsede in te voegen : ", in overleg met de cellen voor vluchtelingenwerk en woonwagenwerk," (ibid.). Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen verduidelijkt dat de eventuele werking van het lokale steunpunt voor vluchtelingen en woonwagenbewoners in overleg moet gebeuren met de cellen. Wat er concreet in overleg met de cellen gebeurt, moet in het actieplan worden aangegeven. Het is de functie van de lokale steunpunten om minstens aan de cellen signalen over vluchtelingen en woonwagenbewoners te geven.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel zegt dit amendement te kunnen steunen. Minister Luc Martens oordeelt dat het eerstgenoemde amendement een beperktere inhoud heeft. Het wekt de indruk dat in een meerjarenplan niet alle doelgroepen opgenomen kunnen zijn. Mevrouw Ria Van Den Heuvel zegt dat dat inderdaad tot de mogelijkheden behoort : niet elk lokaal actieplan moet zich tot alle doelgroepen richten. Woonwagenwerking bv. zal niet overal een lokaal actiepunt zijn. In de mate dat een doelgroep zich in het werkgebied bevindt, moet zij via het lokaal steunpunt benaderd worden, antwoordt de minister, behalve in Antwerpen en Gent waar dat via het lokaal integratiecentrum gebeurt. Met het amendement van het lid zou een werking met de doelgroepen buiten de werking van het lokale steunpunt kunnen vallen. Mevrouw Ria Van Den Heuvel zegt dat dat niet de bedoeling is. Het amendement wil juist versnippering tegen gaan.

Het amendement bij § 4 van mevrouw Van Den Heuvel wordt verworpen met 9 stemmen tegen 1 bij 5 onthoudingen.

Het amendement bij § 4 van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens en de heer Herman Lauwers wordt aangenomen met 9 stemmen bij 6 onthoudingen.

Het aldus geamendeerde artikel 34 wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Artikel 35

Artikel 35 wordt zonder opmerkingen aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

AFDELING 4

Het lokale integratiecentrum

Artikelen 36 en 37

Artikel 36 wordt zonder opmerkingen aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Bij artikel 37 is er een amendement van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel dat ertoe strekt in § 1, 1° op de laatste regel het woord "kunnen" te schrappen (ibid.). Dit amendement is duidelijker.

Het amendement bij § 1, 1° wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Dezelfde leden hebben een amendement ingediend dat ertoe strekt § 4 te schrappen (ibid.). Dit amendement verduidelijkt, want § 4 leidt tot verwarring over de taakverdeling met de cellen voor vluchtelingenwerk en woonwagenwerk. De ontwikkeling van een werking voor alle doelgroepen moet gebeuren op het niveau van de lokale steunpunten (artikel 34, § 4).

Het amendement tot schrapping van § 4 wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Het aldus geamendeerde artikel 37 wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Artikel 38

Naar analogie met de amendementen bij de artikelen 21, 22, 30 en 41 dienen mevrouw Trees Merckx-Van Goey, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, mevrouw Ria Van Den Heuvel en de heer Herman Lauwers een amendement in dat ertoe strekt in § 1 op de voorlaatste regel de woorden "georganiseerde doelgroepen" te vervangen door de woorden "doelgroepen en hun organisaties" (868/3).

Het amendement bij § 1 wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Bij § 2, eerste lid, 2° is er een amendement van de vier laatstgenoemde leden dat ertoe strekt op de laatste regel het woord "kunnen" te schrappen (868/2). Het amendement verduidelijkt de bepaling.

Het amendement bij § 2, 2° wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

De lokale integratiecentra in Antwerpen en Gent moeten om de zes jaar een meerjarenplan opstellen. De andere gemeenten met een integratiedienst moeten om de drie jaar een meerjarenplan opstellen. Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen vraagt naar de reden voor die verschillende duur. De minister antwoordt dat er naar analogie gestreefd wordt tussen de provinciale integratiecentra en de lokale integratiecentra in de grote steden. Daar worden de prioritaire actiezones vastgelegd waar lokale steunpunten opgericht moeten worden. Voor die lokale steunpunten is het belangrijk dat ze een zekere mate van continuïteit en zekerheid krijgen : een periode van zes jaar biedt die continuïteit meer dan een periode van drie jaar.

Artikel 38, geamendeerd, wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

AFDELING 5

Erkenning, samenstelling en subsidiëring van het lokale integratiecentrum

Artikelen 39 tot 42

De artikelen 39 en 40 worden zonder opmerkingen aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Bij artikel 41 is er een amendement van mevrouw Trees Merckx-Van Goey, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, mevrouw Ria Van Den Heuvel en de heer Herman Lauwers, dat ertoe strekt in het eerste lid, 1° op de eerste en tweede regel de woorden "georganiseerde doelgroepen" te vervangen door de woorden "doelgroepen en hun organisaties" (868/3). Het amendement is van dezelfde orde als de amendementen bij de artikelen 21, 22, 30 en 38.

Het amendement bij artikel 41, 1° wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Artikel 41, aldus geamendeerd, wordt aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Artikel 42 wordt zonder opmerkingen aangenomen met dezelfde stemuitslag.

HOOFDSTUK VII

Projectsubsidie

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel hebben een amendement ingediend dat ertoe strekt het opschrift van hoofdstuk VII te vervangen door wat volgt :

"HOOFDSTUK VII

Aanvullende bepalingen" (868/2).

Mevrouw Riet van Cleuvenbergen zegt dat dit amendement moet gelezen worden in samenhang met de volgende amendementen die een nieuw artikel 43bis en een nieuw artikel 43ter (over de trekkende beroepsbevolking) invoegen. Aangezien die nieuwe artikelen het best hier worden ingebracht, moet ook de titel van dit hoofdstuk worden aangepast.

Het amendement tot vervanging van het opschrift wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Artikel 43

Artikel 43 wordt zonder opmerkingen aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Het volgende amendement van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Herman Lauwers en mevrouw Ria Van Den Heuvel strekt ertoe een nieuw artikel 43bis in te voegen, dat luidt als volgt :

" Artikel 43bis

De Vlaamse regering kan een programmatie opmaken teneinde een evenwichtig aanbod van de integratiecentra en de integratiediensten te bepalen op basis van objectieve criteria, onder meer de concentratie van de doelgroepen, de samenstelling van de bevolking en de aard van de problematiek." (ibid.).

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen licht toe dat de indieners de continuïteit op langere termijn wensen te verzekeren, alsook een evenwichtig aanbod en een voldoende spreiding van integratiecentra en integratiediensten.

Het amendement tot invoeging van een artikel 43bis wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

Dezelfde indieners hebben een amendement ingediend dat ertoe strekt in hoofdstuk VII een nieuw artikel 43ter in te voegen, dat luidt als volgt :

" Artikel 43ter

De Vlaamse regering kan de in artikel 2, 6° vermelde doelgroepen uitbreiden tot de groepen van personen die wegens hun beroepssituatie tot de trekkende beroepsbevolking worden gerekend.

De Vlaamse regering kan organisaties die zich tot deze groepen richten, subsidiëren binnen de beschikbare begrotingskredieten en onder de door haar te bepalen voorwaarden. In dit geval dient de organisatie ten minste de opdrachten zoals geformuleerd in artikel 5 § 2, tweede lid van dit decreet ten aanzien van hun doelgroep te vervullen. De overige bepalingen van dit decreet zijn niet van toepassing op de in dit artikel bedoelde doelgroepen.

In geval van subsidiëring bepaalt de Vlaamse regering de nadere regels voor de toekenning en vereffening van de subsidie." (ibid.).

De trekkende beroepsbevolking behoort niet als dusdanig tot de etnisch-culturele minderheden. Omdat deze bevolkingsgroep een aantal kenmerken gemeen heeft met de woonwagenbewoners wordt hij ook op internationaal niveau betrokken bij de acties die op de trekkende bevolking (woonwagenbewoners en trekkende beroepsbevolking) gericht zijn. Om die reden wordt de trekkende beroepsbevolking ook vermeld in het strategisch plan ten aanzien van etnisch-culturele minderheden. Met dit artikel willen de indieners de mogelijkheid bieden om de enkele initiatieven die voor deze bevolkingsgroep bestaan, te ondersteunen. Voorwaarde is wel dat zij zich inschrijven in de beleidsvisie van een inclusief en gecoördineerd beleid en de opdrachten die daarmee samenhangen vervullen.

De heer Felix Strackx vraagt wie onder de trekkende beroepsbevolking gerekend wordt. Het gaat ook

om circuslui, foorkramers, schippers, antwoordt de minister. De heer Strackx is van oordeel dat zij niet in dit ontwerpdecreet thuishoren, ook de woonwagengebwoners niet. Zij wensen niet over dezelfde kam te worden geschoren als de allochtonen, de vluchtelingen en de illegalen. De minister repliceert dat zij zich graag in dit gelijkekansenbeleid inschrijven.

Het amendement tot invoeging van een artikel 43ter wordt aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen. Ten gevolge van het aannemen van de laatste twee amendementen treedt een vernummering op van de artikelen.

HOOFDSTUK VIII

Slotbepalingen

Artikelen 44 tot 47
(vernummerd : artikelen 46 tot 49)

Artikel 44 wordt zonder opmerkingen aangenomen met dezelfde stemuitslag.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen uit de bekommernis van de sector om zo vlug mogelijk duidelijkheid te krijgen. De overgangperiode moet zo kort mogelijk zijn zodat er perspectief op langere termijn komt. De overgangsmaatregelen worden het best met hen overlegd. De minister antwoordt dat de uitvoeringsbesluiten voor het zomerreces door de Vlaamse regering goedgekeurd moeten zijn. De overgangperiode loopt van 1 juli 1998 tot 30 juni 1999. In die periode kunnen de centra een aanvraag indienen.

De artikelen 45 tot 47 worden aangenomen met 10 stemmen bij 5 onthoudingen.

5. Tweede lezing op vraag van een lid (Regl. art. 65, 1, b)

a. Beraadslaging

Het amendement bij artikel 2, 1°, a) dat in eerste lezing aangenomen werd, heeft slechts ten dele rekening gehouden met de opmerkingen die het Vlaams Blok in de algemene bespreking bij dat punt geformuleerd heeft, zegt de heer Filip Dewinter. Het amendement raakt niet aan de bepaling : "ongeacht of zij de Belgische nationaliteit heb-

ben". Volgens de Vlaams Blok-fractie blijft die bepaling in strijd met het gelijkheidsbeginsel in de Grondwet. Er wordt een onderscheid tussen de Belgen gemaakt. Verder vraagt het lid of de vreemdelingen wier ouders geboren zijn in België, dan niet onder de definitie van allochtonen vallen.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen verwijst naar de bespreking in eerste lezing. De argumentatie voor dit amendement werd toen uitvoerig gegeven. De verslaggeefster is van oordeel dat een tweede lezing niet tot doel heeft het inhoudelijke debat opnieuw te voeren. Dat debat kan trouwens nog in de plenaire zitting gevoerd worden. De minister wenst evenmin inhoudelijk op de opmerking van de heer Filip Dewinter in te gaan, want daar liggen niet de werkelijke bekommernissen van het lid.

Bij artikel 2, 4°, definitie van etnisch-culturele minderheden, betreurt de heer Filip Dewinter dat het desbetreffende amendement ook de "niet tot voor-noemde groepen behorende vreemdelingen die zich in België bevinden zonder wettig verblijfsstatuut en die wegens hun noodsituatie opvang of bijstand vragen" aan de definitie toevoegt. Dat is volgens de spreker in strijd met het federale vreemdelingenbeleid en is een stap achteruit ten aanzien van de tekst van het ontwerpdecreet. Zoals het lid reeds in de algemene bespreking zei, is zijn fractie van oordeel dat de Vlaamse Gemeenschap niet bevoegd is voor het opvangbeleid ten aanzien van illegalen. Het Vlaams Blok zal bij het Arbitragehof de vernietiging van het decreet vragen wegens bevoegdheidsoverschrijding.

De minister antwoordt dat de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is voor bijstand aan personen. De heer Herman Lauwers herhaalt zijn opmerking van in de algemene bespreking : het is eigen aan onze staatshervorming dat de Vlaamse Gemeenschap in de invulling van haar opvangbeleid niet gebonden is door het federale vreemdelingenbeleid. De heer Filip Dewinter wijst erop dat de federale overheid ook een opvangbeleid voert, dat tegengesteld is aan het Vlaamse. Welke gevolgen zal dat hebben voor de illegalen ? Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen verwijst naar de vorige besprekingen.

De definitie die het in eerste lezing aangenomen amendement geeft van doelgroepen (artikel 2, 6°) is omfloerst, vervolgt de heer Filip Dewinter. Waarom zegt men niet gewoon dat het om illegalen, clandestienen en uitgeprocedeerde vluchtelingen gaat ? Mevrouw Kathy Lindekens vult aan dat het dus om mensen gaat, met fundamentele mensenrechten. De heer Filip Dewinter herhaalt dat het in strijd is met het vreemdelingenbeleid van federaal minister Johan Vande Lanotte.

Volgens de heer Felix Strackx is de definitie van integratie in punt 14° totaal verschillend van wat de bevolking daaronder verstaat, nl. zich aanpassen en geheel of gedeeltelijk onze levenswijze overnemen. Integratie is een finaliteit, geen proces. Participeren is niet zich aanpassen. Mevrouw Trees Merckx-Van Goey merkt op dat het desbetreffende amendement alleen de woorden "etnisch-culturele minderheden" in de oorspronkelijke tekst vervangen heeft door "allochtonen, vluchtelingen en woonwagengewoners". De voorzitter vraagt het lid zich te beperken tot de beraadslaging over de wijzigingen.

De heer Filip Dewinter begrijpt niet waarom vluchtelingen en woonwagengewoners doelgroepen van integratie zijn. Vluchtelingen hebben de intentie terug te keren naar hun vaderland. Woonwagengewoners zijn per definitie nomaden. Beide groepen verblijven hier dus zeer tijdelijk. Het lid waarschuwt voor sociale drama's als dit decreet wordt toegepast. Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen verwijst naar de artikelsgewijze bespreking. Toen werd verduidelijkt dat het amendement het gevolg is van de aanpassing van de definitie van etnisch-culturele minderheden in punt 4°. Minister Luc Martens merkt op dat het Vlaams Blok misprijzend staat ten aanzien van het maatschappelijk werk. Als dat anders was, zou het Vlaams Blok de sector beter kennen. De genoemde groepen vertonen dezelfde kwetsbaarheid. De knowhow en de methodieken die ontwikkeld worden voor de ene groep zijn nuttig voor de andere.

Bij artikel 3 meent de heer Filip Dewinter dat de vervanging van het woord "voorlopig" door het woord "tijdelijk" geen verbetering is. De bepaling in artikel 3, 2° blijft een eufemistische omschrijving van "illegalen". Trouwens op basis van het woord "tijdelijk" kan men alle richtingen uit. Uiteraard zijn alle vreemdelingen hier tijdelijk, zegt het lid.

Hetzelfde lid en de heer Felix Strackx betreuren dat het amendement bij artikel 4, § 1, 3° de volgens hen enige twee goede woorden in het ontwerpdecreet schrappen: "begeleide terugkeer" van illegalen. Volgens de sprekers zijn dit de enige woorden waar de Vlaamse bevolking achter kan staan.

Bij artikel 5, § 2, eerste lid vraagt de heer Filip Dewinter zich af hoe de integratiecentra geloofwaardig kunnen blijven als ze samen met de doelgroepen en hun organisaties hun bewakende rol moeten vervullen. Die samenwerking zet de poort open voor belangenvermenging. De overheid enerzijds en de doelgroepen en hun organisaties anderzijds hebben elk hun eigen opdracht; ze mogen

niet verweven worden. In § 2, 3° wordt van relevante maatschappelijke sectoren gesproken. De heer Felix Strackx vraagt welke de niet-relevante zijn. De minister geeft een voorbeeld: openbare werken... Het beleid is gericht op deelname van de doelgroepen aan het maatschappelijke leven. Vreest de CVP-fractie niet dat die bepaling de deur open zet naar stemrecht voor vreemdelingen, vraagt de heer Filip Dewinter. Voor de betekenis van die passus verwijst mevrouw Riet Van Cleuvenbergen naar de bespreking in eerste lezing.

Bij artikel 8 merkt de heer Filip Dewinter op dat het amendement niet in overeenstemming is met de Cultuurpactwetgeving. Wordt het systeem-D'Hondt toegepast voor de vertegenwoordiging van de vreemdelingen in de adviesraden? De heer Felix Strackx vraagt of bepaalde quota vooropgesteld worden. De minister antwoordt ontkennend. De vreemdelingen worden op een gedegen wijze betrokken in de adviesraden.

Het amendement waardoor in artikel 9 het woord "Vlaams" voor het woord "forum" wegvalt, kan de Vlaams Blok-fractie goedkeuren, zegt de heer Filip Dewinter. Hij betreurt het echter dat het woord "Vlaams" ook niet geschrapt werd in artikel 10 over het overlegcentrum. Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen en minister Martens verduidelijken dat het overlegcentrum een heel andere structuur is. Het adjectief "Vlaams" is – ook in de visie van het Vlaams Blok – perfect toepasbaar.

Bij artikel 15 (vernummerd artikel 16), 2° vraagt de heer Felix Strackx om welke organisaties het gaat. Worden ook de niet-georganiseerde doelgroepen vertegenwoordigd?

Het bij amendement ingevoegde artikel 18 en de artikelen 19 tot 22 over de provinciale beleidsvoering zijn volgens de heer Filip Dewinter in tegenpraak met vroegere terechte verklaringen van de Vlaamse regering om de provincies minder beleidsverantwoordelijkheid te geven. De minister repliceert dat het niet om meer of minder beleidsverantwoordelijkheid voor de provincies gaat, maar om de juiste. De provincies zijn als intermediaire structuur vaak sterk ondersteunend voor de lokale besturen. De heer Filip Dewinter kan zich daar niet bij aansluiten.

Bij het in eerste lezing aangenomen amendement bij artikel 29 tot toevoeging van een nieuwe § 2 vindt de heer Filip Dewinter het onaanvaardbaar dat de gemeenteraad advies moet uitbrengen over het meerjarenplan van zijn integratiecentrum. Moet het niet veeleer omgekeerd zijn? Verder hoort het niet tot de taken van een OCMW om een

initiatief te nemen tot oprichting van een integratiecentrum (integratiedienst – n.v.d.v.). Het OCMW moet zich beperken tot zijn eigenlijke taak : zich richten tot onze bevolking in moeilijkheden.

Bij het in eerste lezing aangenomen amendement tot toevoeging van een artikel 43 ter (artikel 45) vraagt de heer Filip Dewinter wie hoort tot de trekkende beroepsbevolking. Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen verwijst naar het antwoord dat reeds in eerste lezing gegeven werd. De heer Felix Strackx herhaalt dat de trekkende beroepsbevolking niet thuishoort in dit ontwerpdecreet.

b. Artikelsgewijze stemming

De aanneming van het in eerste lezing geamendeerde artikel 2 wordt in tweede lezing bevestigd met 10 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

De aanneming van de in eerste lezing geamendeerde artikelen 3 tot 5, 8 tot 11 wordt bevestigd met 10 stemmen tegen 2 bij 1 onthouding.

De aanneming in eerste lezing van de amendementen tot schrapping van het opschrift van Afdeling 2, Erkenning, en van artikel 15, wordt bevestigd met dezelfde stemuitslag.

De aanneming in eerste lezing van het geamendeerde artikel 16 (vernummerd : 15) wordt bevestigd met 10 stemmen tegen 2 bij 1 onthouding.

De aanneming in eerste lezing van de amendementen tot wijziging van het opschrift van hoofdstuk V, tot toevoeging van een nieuwe Afdeling 1 met een nieuw artikel 18bis (vernummerd : 18), en tot wijziging van het opschrift van Afdeling 1 (vernummerd : 2) wordt bevestigd met dezelfde stemuitslag.

De aanneming in eerste lezing van de geamendeerde artikelen 19 en 20 wordt bevestigd met dezelfde stemuitslag. Het amendement tot wijziging van het opschrift van Afdeling 2 (vernummerd : 3) wordt ook in tweede lezing met dezelfde stemuitslag aangenomen.

De aanneming in eerste lezing van de geamendeerde artikelen 21 en 22, en van het amendement tot wijziging van het opschrift van Afdeling 3 (vernummerd : 4) wordt bevestigd met dezelfde stemuitslag.

De aanneming in eerste lezing van de geamendeerde artikelen 28 tot 30, 32 tot 34, 37, 38 en 41 wordt eveneens bevestigd met 10 stemmen tegen 2 bij 1 onthouding. De aanneming in eerste lezing van de

amendementen tot wijziging van het opschrift van Hoofdstuk VII, tot invoeging van de nieuwe artikelen 43bis (vernummerd : 44) en 43ter (vernummerd : 45) wordt eveneens bevestigd met dezelfde stemuitslag. Alle amendementen die in eerste lezing werden aangenomen, werden dus ook in tweede lezing aangenomen.

6. Stemming van het geheel

Het ontwerpdecreet inzake het Vlaamse beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden wordt aangenomen met 10 stemmen tegen 3.

Bij de eindstemming verklaart de heer Filip Dewinter dat een historische fout begaan wordt door dit ontwerpdecreet goed te keuren. Men weet niet waar men naartoe wil. Overigens is het ontwerpdecreet in strijd met het federale vreemdelingenbeleid en overschrijdt het de Vlaamse bevoegdheden. Het ontwerpdecreet gaat volgens de spreker volledig in tegen wat leeft bij de bevolking.

De verslaggever,

De voorzitter,

Riet
VAN CLEUVENBERGEN

Trees
MERCKX-VAN GOEY

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE**HOOFDSTUK I****Algemene bepalingen****Artikel 1**

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder

- 1° allochtonen : personen die zich legaal in België bevinden, ongeacht of zij de Belgische nationaliteit hebben, en die tegelijkertijd aan de volgende voorwaarden voldoen :
 - a) minstens één van hun ouders of grootouders is geboren buiten België ;
 - b) zij bevinden zich in een achterstandspositie vanwege hun etnische afkomst of hun zwakke sociaal-economische situatie ;
- 2° vluchtelingen : personen die zich in België bevinden en die aan één van de volgende voorwaarden voldoen :
 - a) zij zijn door België als vluchteling erkend op basis van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 ;
 - b) zij hebben in België asiel aangevraagd en hun aanvraag werd niet definitief afgewezen.
- 3° woonwagengewoners : personen met een nomadische cultuur, die zich legaal in België bevinden en die traditioneel in een woonwagen wonen of gewoond hebben, in het bijzonder de autochtone voyageurs en de zigeuners, en degenen die met deze personen samenleven of er in de eerste graad van afstammen ;
- 4° etnisch-culturele minderheden : het geheel van de allochtonen, de vluchtelingen en de woonwagengewoners en de niet tot voornoemde groepen behorende vreemdelingen die zich in België bevinden zonder wettig verblijfsstatuut

en die wegens hun noodsituatie opvang of bijstand vragen ;

- 5° minderhedenbeleid : het Vlaamse beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden ;
- 6° doelgroepen : wat het emancipatie- en onthaalbeleid betreft, de allochtonen, de vluchtelingen en de woonwagengewoners naar gelang van het geval, of, wat het opvangbeleid betreft, de niet tot voornoemde groepen behorende vreemdelingen die zich in België bevinden zonder wettig verblijfsstatuut en die wegens hun noodsituatie opvang of bijstand vragen ;
- 7° ondersteuningscentrum : een centrum dat op één van de doelgroepen gericht is en dat zorgt voor de coördinatie en ondersteuning van de in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad gevestigde organisaties en van de lokale besturen in het Nederlandse taalgebied ;
- 8° Vlaams overlegcentrum : het Vlaamse overlegcentrum voor etnisch-culturele minderheden zoals bedoeld in de artikelen 10 en 12, waarvan de ondersteuningscentra lid zijn ;
- 9° integratiecentrum : een door de Vlaamse regering erkend en gesubsidieerd provinciaal of lokaal centrum dat als opdracht heeft de uitvoering van het Vlaamse minderhedenbeleid te stimuleren, te ondersteunen en te bewaken ;
- 10° integratiedienst : een dienst van de lokale besturen die zorgt voor de uitvoering van het minderhedenbeleid op gemeentelijke vlak en die bestaat uit één of meer personeelsleden ;
- 11° cellen voor vluchtelingenwerk en woonwagenwerk : de cellen ter ondersteuning van het Vlaamse minderhedenbeleid ten aanzien van vluchtelingen en woonwagengewoners, opgericht bij de integratiecentra ;
- 12° lokaal steunpunt : de territoriale werking van het integratiecentrum in overleg met de lokale actoren ;
- 13° categoriale sector : de verzameling van alle op basis van dit decreet erkende diensten en centra ;
- 14° integratie : het proces dat leidt tot een volwaardige en evenredige participatie van allochtonen, vluchtelingen en woonwagengewoners aan het maatschappelijk leven.

HOOFDSTUK II

Doelstelling, uitgangspunten en opdrachten

Artikel 3

Het minderhedenbeleid heeft tot doel de voorwaarden te creëren opdat :

- 1° de etnisch-culturele minderheden die zich legaal in het Nederlandse taalgebied en in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad bevinden, als volwaardige burgers kunnen deelnemen aan de Vlaamse samenleving ;
- 2° de etnisch-culturele minderheden die zich tijdelijk in het Nederlandse taalgebied en in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad bevinden, binnen de Vlaamse samenleving onthaald, opgevangen en begeleid kunnen worden met respect voor de menselijke waardigheid en de fundamentele mensenrechten.

Artikel 4

§ 1. Het minderhedenbeleid is een driesporenbeleid :

- 1° een emancipatiebeleid gericht op de integratie van de doelgroepen ;
- 2° een onthaalbeleid, gericht op het wegwijs maken en stimuleren van nieuwkomers om deel te nemen aan onze samenleving. Nieuwkomers zijn vreemdelingen die zich voegen bij de allochtonen die zich bevinden in het Nederlandse taalgebied of het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad, in het kader van gezinshereniging of gezinsvorming, of die als asielzoeker België binnenkomen. Nieuwkomer is men gedurende een beperkt aantal jaren nadat men geïmmigreerd is ;
- 3° een opvangbeleid, prioritair gevoerd op de beleidsdomeinen welzijn, gezondheidszorg en onderwijs en gericht op de opvang en oriëntering van de doelgroep die zich in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad bevindt.

§ 2. Het minderhedenbeleid is een beleid dat gedifferentieerd is volgens de verschillende doelgroepen.

§ 3. Het minderhedenbeleid is een inclusief beleid, dit wil zeggen : het beleid ten aanzien van de doelgroepen dat gerealiseerd wordt in het algemene beleid van de verschillende sectoren, via algemene maatregelen en waar nodig via specifieke acties en voorzieningen.

§ 4. Het minderhedenbeleid wordt enerzijds gevoerd in overleg met de federale overheid, en anderzijds met de Vlaamse Gemeenschapscommissie en de provinciale en lokale besturen in het Nederlandse taalgebied en het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad die verantwoordelijk zijn voor het inclusieve beleid in de domeinen die tot hun bevoegdheid behoren.

Artikel 5

§ 1. Ter uitvoering van het minderhedenbeleid dienen de Vlaamse regering, de Vlaamse Gemeenschapscommissie en de provinciale en lokale besturen in het Nederlandse taalgebied te voorzien in :

- 1° het uitwerken van maatregelen in de respectieve beleidsdomeinen ;
- 2° de coördinatie tussen beleidsdomeinen en met de betrokken actoren ;
- 3° het overleg tussen de betrokken diensten en partners ;
- 4° de advisering door de doelgroepen.

§ 2. De integratiecentra hebben, in aansluiting bij de opdrachten van de in § 1 vermelde overheden, een ondersteunende, stimulerende en bewakende opdracht ten aanzien van het beleid in de verschillende maatschappelijke domeinen en op de verschillende beleidsniveaus. Deze opdracht wordt uitgevoerd in samenwerking met de doelgroepen en hun organisaties.

De opdracht van de integratiecentra bestaat er inzonderheid in :

- 1° bij te dragen tot een nauwkeurige analyse van achterstand en achterstelling van de doelgroepen ;
- 2° methodieken en werkvormen uit te werken, die erop gericht zijn de doelgroepen daadwerkelijk te bereiken en bij het maatschappelijk leven te betrekken ;

3° de in § 1 vermelde overheden en de relevante maatschappelijke sectoren te stimuleren om een beleid te voeren dat gericht is op de deelname van de doelgroepen aan het maatschappelijk leven.

HOOFDSTUK III

Beleidscoördinatie, organisatie van het inclusieve beleid, beleidsadvisering

Artikel 6

§ 1. Binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap wordt een coördinerende commissie opgericht die toeziet op de coherentie, synergie en coördinatie van het Vlaamse minderhedenbeleid, door middel van het organiseren van overleg, voortgangsbewaking en rapportage.

In overleg met het college van secretarissen-generaal van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap rapporteert de commissie jaarlijks aan de Vlaamse regering over de realisatie en de voortgang van het gevoerde beleid.

§ 2. De Vlaamse regering stelt de coördinerende commissie samen en bepaalt de werking ervan. Maximum tweederde van de leden van deze commissie zijn van hetzelfde geslacht.

De Vlaamse regering kan de in § 1 vermelde opdracht van de commissie concretiseren en aanvullen en belast een of meer personeelsleden van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap met een coördinerende opdracht.

Artikel 7

§ 1. De departementen of administraties van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse openbare instellingen die bevoegd zijn voor een domein waarop het inclusieve beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden betrekking heeft, hebben als opdracht :

- 1° het sectorale inclusieve minderhedenbeleid voor te bereiden, uit te voeren en te evalueren ;
- 2° de nodige initiatieven te nemen om de doelgroepen en het werkveld waar en wanneer nodig bij het in 1° bedoelde beleid te betrekken ;

3° een gemandateerd vertegenwoordiger af te vaardigen naar de coördinerende commissie.

§ 2. De Vlaamse regering duidt de departementen of administraties van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap aan waarbinnen personeelsleden belast worden met het voorbereiden en uitvoeren van het minderhedenbeleid, teneinde de opdrachten vermeld in § 1 te realiseren.

Artikel 8

De adviesraden bij het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, bij de Vlaamse openbare instellingen en bij de Vlaamse Gemeenschapscommissie nemen concrete maatregelen om de doelgroepen bij hun besluitvorming te betrekken. Zij rapporteren daarover aan de coördinerende commissie.

Artikel 9

Om de communicatie met en de betrokkenheid van de doelgroepen en hun organisaties bij het minderhedenbeleid te verzekeren, zal de Vlaamse regering een forum van organisaties van etnisch-culturele minderheden als gesprekspartner erkennen. Dit forum biedt een kader om overleg te plegen en visies of standpunten uit te brengen over alle aangelegenheden die de doelgroepen aanbelangen en die de integratie in de samenleving bevorderen.

De Vlaamse regering kan nadere regels bepalen inzake erkenning en subsidiëring van dit forum.

HOOFDSTUK IV

De ondersteuningscentra en het Vlaams overlegcentrum voor etnisch-culturele minderheden

AFDELING 1

Oprichting, erkenning en opdrachten

Artikel 10

§ 1. Ter ondersteuning van de categoriale sector erkent de Vlaamse regering drie ondersteuningscentra en één Vlaams overlegcentrum.

§ 2. De ondersteuningscentra hebben tot taak bij te dragen tot de uitvoering, de ondersteuning en de voortgangsbewaking van het minderhedenbeleid voor wat betreft hun doelgroep.

Daartoe dienen zij de volgende algemene opdrachten te vervullen :

- 1° de integratiecentra en integratiediensten, respectievelijk de cellen voor vluchtelingenwerk en woonwagenwerk, ondersteunen en begeleiden op logistiek, administratief en inhoudelijk vlak ;
- 2° samenwerkingsverbanden met relevante organisaties en instellingen opzetten en ze ondersteunen bij het voeren van een inclusief beleid ;
- 3° methodieken ontwikkelen en deskundigheid bevorderen inzake het werken met de doelgroepen ;
- 4° een meerjarenplan uitwerken dat tot stand komt in overleg met de doelgroepen en hun organisaties en met de betrokkenen uit de categoriale sector.

Artikel 11

Het meerjarenplan bedoeld in artikel 10, § 2, tweede lid, 4°, wordt opgemaakt voor een periode van zes jaar en bevat minstens de volgende elementen :

- 1° een beschrijving van de bestaande situatie en behoeften van de doelgroep ;
- 2° een overzicht van de organisaties en voorzieningen die bij de uitvoering van het minderhedenbeleid een rol spelen ;
- 3° een verslag van het overleg ter voorbereiding van het meerjarenplan, met vermelding van de organisaties en voorzieningen die bij dit overleg betrokken werden, en van het overleg dat met de doelgroep werd georganiseerd ;
- 4° een opgave van de inhoudelijke prioriteiten en van de te bereiken resultaten ;
- 5° een beschrijving van de samenwerking met de provinciale integratiecentra, respectievelijk met de cellen voor vluchtelingenwerk en woonwagenwerk.

De Vlaamse regering bepaalt de verdere inhoud van het meerjarenplan.

Artikel 12

Het Vlaams overlegcentrum heeft tot taak de samenhang en integratie van de activiteiten van de ondersteuningscentra uit te werken en te bewaken. Daartoe stemt het de meerjarenplannen van de ondersteuningscentra op elkaar af, zorgt het voor gemeenschappelijke diensten voor de acties die in de meerjarenplannen opgenomen zijn en bevordert het gemeenschappelijke initiatieven.

Artikel 13

De uitvoering van de opdrachten van het Vlaams overlegcentrum wordt beschreven in een coördinatieplan dat opgemaakt wordt voor een periode van zes jaar.

Het coördinatieplan bevat minstens de volgende elementen :

- 1° een situering van de positie en uitbouw van de categoriale sector ten aanzien van :
 - a) de krachtlijnen en stand van zaken van het minderhedenbeleid ;
 - b) de situatie, mogelijkheden en behoeften van de doelgroepen in het Nederlandse taalgebied en het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad.
- 2° de meerjarenplannen van de ondersteuningscentra, met opgave van hun onderlinge afstemming, van gemeenschappelijke diensten, van gezamenlijke acties, van een personeelsplan en een financieel ontwerp.

De Vlaamse regering bepaalt de wijze waarop het coördinatieplan tot stand komt en kan bijkomende inhoudelijke vereisten bepalen.

Artikel 14

De Vlaamse regering kan bijkomende of specifieke opdrachten van de ondersteuningscentra en van het Vlaams overlegcentrum bepalen.

Artikel 15

De drie ondersteuningscentra en het Vlaams overlegcentrum worden erkend op basis van het eerste coördinatieplan, zoals bepaald in artikel 13, en onder de volgende voorwaarden :

- 1° de ondersteuningscentra en het Vlaams overlegcentrum worden opgericht in de vorm van een vereniging zonder winstoogmerk ;
- 2° in de bestuursorganen van de ondersteuningscentra zijn de betrokken doelgroepen en hun organisaties vertegenwoordigd. Verder worden de bestuursorganen samen-gesteld volgens de noodwendigheid en specificiteit van de doelgroep en van de opdrachten. De Vlaamse regering bepaalt de nadere regels voor deze samenstelling ;
- 3° het Vlaams overlegcentrum bestaat uit drie ondersteuningscentra : één voor allochtonen, één voor vluchtelingen en één voor woonwaggebewoners ;
- 4° de bestuursorganen van het Vlaams overlegcentrum bestaan uit een gelijke vertegenwoordiging van elk van de ondersteuningscentra. Een vertegenwoordiger van de Vlaamse regering maakt deel uit van de bestuursorganen.

Artikel 16

De erkenning van de ondersteuningscentra en van het Vlaams overlegcentrum geldt voor een onbepaalde duur. Zes maanden voor het aflopen van de periode van het coördinatieplan dient het overlegcentrum een nieuw coördinatieplan in bij de Vlaamse regering.

De Vlaamse regering bepaalt de erkenningsprocedure en de procedure voor intrekking van de erkenning, waarbij voorzien wordt in de mogelijkheid om beroep aan te tekenen.

AFDELING 2

Subsidiëring

Artikel 17

Binnen de beschikbare begrotingskredieten kent de Vlaamse regering aan het erkende Vlaams over-

legcentrum een subsidie toe als tegemoetkoming in de kosten van personeel, infrastructuur en werking, zowel voor de uitvoering van de opdrachten van het overlegcentrum als voor de uitvoering van de meerjarenplannen van de ondersteuningscentra.

De subsidie wordt toegekend op basis van het door het overlegcentrum ingediende coördinatieplan, en in het kader van een tussen de Vlaamse regering en het overlegcentrum gesloten overeenkomst.

De Vlaamse regering bepaalt de nadere regels voor de toekenning en vereffening van de subsidie.

HOOFDSTUK V

Het provinciale niveau

AFDELING 1

De provinciale beleidsvoering

Artikel 18

De provinciebesturen hebben, zoals bepaald in artikel 5, § 1 en in samenhang met hun beleidsaccenten, een verantwoordelijkheid in het geheel van het minderhedenbeleid.

Zoals bepaald in artikel 19 kunnen zij initiatiefnemer zijn voor de oprichting van een provinciaal integratiecentrum of samenwerken met de vereniging zonder winstoogmerk die door de Vlaamse regering als provinciaal integratiecentrum erkend is.

AFDELING 2

Oprichting en opdrachten van de provinciale integratiecentra

Artikel 19

§ 1. In elke provincie is één provinciaal integratiecentrum werkzaam, opgericht ofwel in de vorm van een vereniging zonder winstoogmerk, ofwel door het betrokken provinciebestuur.

Het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad wordt als een provincie beschouwd. In de artikelen 19 tot en met 27 wordt voor het tweetalig gebied Brussel-

Hoofdstad 'provinciebestuur' vervangen door 'de Vlaamse Gemeenschapscommissie'.

§ 2. Het provinciale integratiecentrum heeft als algemene opdracht ertoe bij te dragen dat, binnen de provincie, het provinciebestuur en de lokale besturen en andere relevante beleidsinstanties een gecoördineerd en inclusief minderhedenbeleid voeren in overleg met de doelgroepen en hun organisaties.

Daartoe vervult het, in overleg en samenwerking met de ondersteuningscentra en met de provinciale en lokale overheden de volgende opdrachten :

- 1° het binnen de provincie gevoerde minderhedenbeleid analyseren, evalueren en stimuleren, en blinde vlekken opsporen en signaleren ;
- 2° in overleg met de lokale besturen en actoren prioritaire actiezones aanduiden waarbinnen lokale steunpunten worden opgericht ;
- 3° het minderhedenbeleid stimuleren, ondersteunen en coördineren in zijn werkgebied, door onder meer het organiseren van overleg, het adviseren van de lokale beleidsplannen en het bieden van ondersteuning inzake logistiek en vorming aan de categoriale sector en aan de lokale besturen en actoren ;
- 4° erop toezien en stimuleren dat de doelgroepen en hun organisaties nauw bij het overheidsbeleid betrokken worden ;
- 5° waar nodig zelf initiatieven ontwikkelen die bijdragen tot de realisatie van het minderhedenbeleid ;
- 6° een samenwerkingsovereenkomst met het provinciebestuur afsluiten, waarin het meerjarenplan van het provinciaal integratiecentrum enerzijds en de acties van het provinciebestuur met betrekking tot het minderhedenbeleid anderzijds, op elkaar worden afgestemd ;
- 7° een samenwerkingsovereenkomst afsluiten met de lokale besturen die over een erkende integratiedienst beschikken en met de lokale besturen van de gemeenten waar een lokaal steunpunt is opgericht.

§ 3. De uitvoering van de in § 2 vermelde opdrachten wordt weergegeven in het meerjarenplan bedoeld in artikel 20.

Artikel 20

§ 1. Het provinciale integratiecentrum stelt een meerjarenplan op voor een periode van zes jaar.

§ 2. Het meerjarenplan, waarin de prioriteiten inzake de werking van het centrum worden vastgelegd, wordt opgemaakt in overeenstemming met het coördinatieplan van het Vlaams overlegcentrum.

Het meerjarenplan bevat verder minstens de volgende elementen :

- 1° een beschrijving van de bestaande situatie en behoeften van de doelgroepen in de provincie waarop de aanvraag betrekking heeft ;
- 2° een overzicht van de organisaties en voorzieningen die bij de uitvoering van het minderhedenbeleid een rol spelen, met inbegrip van de bijdrage van het provinciebestuur ;
- 3° een verslag van het overleg ter voorbereiding van het meerjarenplan, met vermelding van de organisaties, overheden en voorzieningen die bij dit overleg betrokken werden en met vermelding van het overleg dat met de doelgroepen zelf werd georganiseerd ;
- 4° een opgave met verantwoording van de prioritaire actiezones waar lokale steunpunten dienen te worden opgericht ;
- 5° een opgave van de inhoudelijke prioriteiten alsmede de te bereiken resultaten ;
- 6° de actieplannen van de lokale steunpunten ;
- 7° een personeelsplan en een financieel ontwerp.

§ 3. Het meerjarenplan wordt door de raad van bestuur, respectievelijk door de in artikel 22 bedoelde integratieraad goedgekeurd.

§ 4. De Vlaamse regering bepaalt de verdere inhoud van het meerjarenplan, de wijze waarop het tot stand komt en de wijze waarop het haar ter goedkeuring wordt voorgelegd.

AFDELING 3

Samenstelling van de provinciale integratiecentra

Artikel 21

Een in de vorm van een vereniging zonder winst-oogmerk opgericht provinciaal integratiecentrum kan erkend worden indien de bestuursorganen ervan zijn samengesteld als volgt :

- 1° vertegenwoordigers van de doelgroepen en hun organisaties waarvoor de Vlaamse regering het minimaandeel bepaalt ;
- 2° vertegenwoordigers van de relevante maatschappelijke sectoren ;
- 3° een vertegenwoordiging van de stuurgroepen van de lokale steunpunten en in voorkomend geval van het lokale integratiecentrum ;
- 4° een vertegenwoordiging van het provinciebestuur en/of de lokale besturen.

De Vlaamse regering kan bijkomende vereisten bepalen.

Artikel 22

Een door het provinciebestuur opgericht provinciaal integratiecentrum kan erkend worden, indien een integratieraad bestaat, die is samengesteld als volgt :

- 1° vertegenwoordigers van de doelgroepen en hun organisaties, waarvoor de Vlaamse regering het minimaandeel bepaalt ;
- 2° vertegenwoordigers van de relevante maatschappelijke sectoren ;
- 3° een vertegenwoordiging van de stuurgroepen van de lokale steunpunten en in voorkomend geval van het lokale integratiecentrum ;
- 4° een vertegenwoordiging van het provinciebestuur en/of de lokale besturen.

De Vlaamse regering kan bijkomende vereisten bepalen.

AFDELING 4

Erkenning en subsidiëring van de provinciale integratiecentra

Artikel 23

De Vlaamse regering erkent per provincie één provinciaal integratiecentrum.

Voor de erkenning van het integratiecentrum en de lokale steunpunten in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad kan de Vlaamse regering, na overleg met het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, specifieke voorwaarden voor erkenning en subsidiëring bepalen.

Artikel 24

Het provinciaal integratiecentrum wordt erkend op basis van het eerste meerjarenplan. Om erkend te worden en te blijven moet een provinciaal integratiecentrum voldoen aan de voorwaarden inzake het meerjarenplan, vermeld in artikel 20, en aan de voorwaarden inzake de samenstelling, vermeld in artikel 21 of artikel 22.

Artikel 25

De erkenning van het provinciale integratiecentrum geldt voor een onbepaalde duur. Zes maanden voor het aflopen van het meerjarenplan dient het centrum een nieuw meerjarenplan in bij de Vlaamse regering.

De Vlaamse regering bepaalt de erkenningsprocedure en de procedure voor intrekking van de erkenning, waarbij voorzien is in de mogelijkheid om beroep aan te tekenen.

Artikel 26

Binnen de beschikbare begrotingskredieten kent de Vlaamse regering aan een erkend provinciaal integratiecentrum een subsidie toe als tegemoetkoming in de kosten van personeel, infrastructuur en werking van het centrum en van de lokale steunpunten.

De subsidie wordt toegekend op basis van het door het centrum ingediende meerjarenplan en in het kader van een tussen de Vlaamse regering en het centrum gesloten overeenkomst.

De Vlaamse regering bepaalt de nadere regels voor de toekenning en de vereffening van de subsidie.

AFDELING 5

Provinciale cellen voor vluchtelingenwerk en woonwagenwerk

Artikel 27

§ 1. Bij het provinciale integratiecentrum worden provinciale cellen voor vluchtelingenwerk en woonwagenwerk opgericht.

Deze cellen werken onder toezicht van een stuurgroep.

De Vlaamse regering bepaalt nadere regels inzake de samenstelling van de stuurgroep.

§ 2. De provinciale cellen vervullen, uitgaande van de meerjarenplannen van de ondersteuningscentra, en in overleg met het provinciale integratiecentrum, toegespitst op hun respectieve doelgroep, de opdrachten zoals vermeld in artikel 19, § 2, 1°, 3°, 4° en 5°.

De overeenkomst van het provinciaal integratiecentrum met het provinciebestuur, zoals bepaald in artikel 19, § 2, 6°, wordt in voorkomend geval aangepast met specifieke bepalingen aangaande vluchtelingen en woonwagenbewoners.

§ 3. De provinciale cellen maken een meerjarenplan op voor een periode van zes jaar, overeenkomstig artikel 20, § 2, 1°, 2°, 3°, en 5°.

§ 4. De Vlaamse regering bepaalt de wijze waarop de cellen erkend en gesubsidieerd worden, de verdere inhoud van het meerjarenplan, de wijze waarop het tot stand komt en de wijze waarop het haar ter goedkeuring wordt voorgelegd.

HOOFDSTUK VI

Het lokale niveau

AFDELING 1

De lokale beleidsvoering

Artikel 28

De lokale besturen zijn verantwoordelijk voor de uitwerking, de coördinatie en de uitvoering van het inclusieve beleid en voor het betrekken van de doelgroepen bij dit beleid.

De integratiecentra en de steunpunten dienen dit beleid te analyseren, te evalueren, te ondersteunen en te stimuleren, in samenwerking met de doelgroepen en de lokale actoren.

AFDELING 2

De integratiedienst

Artikel 29

§ 1. Binnen de beschikbare begrotingskredieten verleent de Vlaamse regering een subsidie voor de integratiedienst aan de lokale besturen uit het Nederlandse taalgebied, rekening houdende met de concentratie van de doelgroepen, de samenstelling van de bevolking en de aard van de problematiek, op voorwaarde dat de gemeente :

- 1° een ambtenaar aanstelt, die verantwoordelijk is voor het minderhedenbeleid ;
- 2° een schepen aanwijst die bevoegd is voor het minderhedenbeleid ;
- 3° een gemeentelijk beleidsplan voor lokaal minderhedenbeleid opstelt ;
- 4° overleg organiseert binnen de diensten van de gemeentelijke administratie en met de betrokken externe actoren ;

- 5° een samenwerkingsovereenkomst afsluit met het provinciale integratiecentrum, of in het voorkomend geval met het lokale integratiecentrum. In deze overeenkomst wordt onder meer een taakverdeling bepaald tussen de integratiedienst en het lokale steunpunt of het provinciale of lokale integratiecentrum, en wordt de onderlinge samenwerking uitgewerkt ;
- 6° de participatie van de doelgroepen organiseert ;
- 7° een financiële inbreng heeft in de kosten van de werking van de integratiedienst ;
- 8° aan de bevolking en aan de doelgroepen informatie verstrekt over het gevoerde beleid ;
- 9° een overleg organiseert, waarbij de betrokken doelgroepen een advies uitbrengen over het lokale minderhedenbeleid.

§ 2. De gemeenteraad van de gemeente met een erkende integratiedienst of waar een lokaal steunpunt wordt opgericht, brengt advies uit over het meerjarenplan van het integratiecentrum dat voor haar territorium bevoegd is.

Het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn kan het initiatief nemen tot de oprichting en het beheer van een integratiedienst met inachtneming van artikel 28 en § 1 van dit artikel en mits het sluiten van een overeenkomst met de gemeente aangaande de uitvoering van het lokale minderhedenbeleid. In dit geval staat het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn in voor de in § 1, 7°, van dit artikel bedoelde financiële inbreng.

Een integratiedienst kan een resultaatgerichte groepswerking met de doelgroepen opzetten in afspraak met het integratiecentrum dat voor zijn territorium bevoegd is en mits deze werking in het beleidsplan van de integratiedienst wordt opgenomen.

Artikel 30

§ 1. Het gemeentelijk beleidsplan voor lokaal minderhedenbeleid wordt opgemaakt op basis van een grondige analyse van de behoeften in de gemeente met opgave van prioriteiten en te behalen resultaten. Het vormt een geïntegreerd geheel met de bestaande beleidsplannen inzake het bestrijden van achterstelling en het verhogen van het welzijn en de leefkwaliteit in de gemeente en met het jeugdwerkbeleidsplan. Het beleidsplan vermeldt

tevens hoe voldaan wordt aan de bepalingen van artikel 29, § 1.

§ 2. Het beleidsplan wordt opgemaakt voor een periode van drie jaar, in overleg met de vertegenwoordigers van de doelgroepen en hun organisaties, het lokale steunpunt of het provinciale integratiecentrum, in voorkomend geval het lokale integratiecentrum, en de relevante lokale actoren.

§ 3. Over het beleidsplan wordt advies gegeven door het provinciale integratiecentrum, in voorkomend geval in overleg met het lokale steunpunt, of door het lokale integratiecentrum en het wordt goedgekeurd door de gemeenteraad.

§ 4. De Vlaamse regering bepaalt de nadere regels voor het gemeentelijk beleidsplan, het intern en extern overleg, de samenwerkingsovereenkomst, de participatie van de doelgroepen en de cofinanciering van de integratiedienst.

Artikel 31

§ 1. De integratiedienst wordt erkend op basis van het eerste beleidsplan. Opdat deze dienst erkend wordt en blijft, moet de gemeente voldoen aan de voorwaarden vermeld in artikel 29, § 1.

§ 2. De erkenning van de integratiedienst geldt voor een onbepaalde duur. Zes maanden voor het aflopen van de periode van het beleidsplan wordt een nieuw beleidsplan ingediend bij de Vlaamse regering.

§ 3. De Vlaamse regering bepaalt de erkenningsprocedure en de procedure voor intrekking van de erkenning, waarbij voorzien is in de mogelijkheid om beroep aan te tekenen.

Artikel 32

De subsidie wordt toegekend op basis van het door het lokale bestuur ingediende beleidsplan en in het kader van een tussen de Vlaamse regering en het lokale bestuur gesloten overeenkomst, waarin de financiële inbreng van beide partners bepaald wordt en de te realiseren doelstellingen zijn opgenomen.

De Vlaamse regering bepaalt de nadere regels voor de toekenning en de vereffening van de subsidie.

AFDELING 3

Lokale steunpunten

Artikel 33

§ 1. Het provinciale integratiecentrum kent op basis van zijn meerjarenplan en de daarin opgenomen lokale actieplannen personeel toe aan lokale steunpunten uit zijn werkgebied. Het provinciale integratiecentrum bepaalt het werkgebied van het steunpunt.

§ 2. Een lokaal steunpunt werkt onder toezicht van een stuurgroep. De Vlaamse regering bepaalt de samenstelling en de werking van de stuurgroep. De doelgroepen en hun organisaties dienen erin vertegenwoordigd te zijn.

Artikel 34

§ 1. Overeenkomstig de bepalingen van artikel 5, § 2, heeft het lokale steunpunt tot opdracht :

- 1° bijdragen tot het versterken van het maatschappelijk en bestuurlijk draagvlak van het lokale minderhedenbeleid ;
- 2° het lokale minderhedenbeleid analyseren, evalueren, ondersteunen en stimuleren ;
- 3° erop toezien en stimuleren dat de doelgroepen en hun organisaties nauw bij het overheidsbeleid betrokken worden ;
- 4° een resultaatgerichte werking met de doelgroepen opzetten ;
- 5° de algemene voorzieningen stimuleren om de doelgroepen te bereiken ;
- 6° de interculturele interactie bevorderen.

§ 2. De in § 1 vermelde opdrachten worden geconcretiseerd in een actieplan.

§ 3. Het lokale steunpunt werkt zijn opdrachten uit in nauwe samenwerking met de doelgroepen en hun organisaties en betreft hen bij de invulling en uitvoering van deze opdrachten.

§ 4. Het lokale steunpunt werkt, in overleg met de cellen voor vluchtelingenwerk en woonwagenwerk,

voor alle doelgroepen die zich in zijn werkgebied bevinden.

§ 5. De Vlaamse regering bepaalt de verdere opdrachten van het lokale steunpunt.

Artikel 35

§ 1. Het lokale steunpunt stelt een lokaal actieplan voor een periode van drie jaar op, dat deel uitmaakt van het meerjarenplan van het provinciale integratiecentrum.

§ 2. Het lokale actieplan concretiseert de opdrachten van het lokale steunpunt. Het is complementair aan het beleidsplan voor lokaal minderhedenbeleid van de gemeente.

§ 3. De stuurgroep keurt het lokale actieplan goed.

De Vlaamse regering bepaalt de concrete regeling voor het goedkeuren van het actieplan door de stuurgroep en de relatie van de stuurgroep met het provinciale integratiecentrum.

AFDELING 4

Het lokale integratiecentrum

Artikel 36

§ 1. In de steden Antwerpen en Gent kan één lokaal integratiecentrum erkend worden.

§ 2. Het lokale integratiecentrum organiseert lokale steunpunten in de stadswijken, bepaalt hun werkgebied en wijst er personeel aan toe op basis van de lokale actieplannen.

De artikelen 33, § 2, 34 en 35 zijn van overeenkomstige toepassing.

§ 3. Bij een lokaal integratiecentrum worden cellen voor vluchtelingenwerk en woonwagenwerk opgericht. Artikel 27, § 1, tweede lid tot en met § 4, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 37

§ 1. Overeenkomstig de bepaling van artikel 5 § 2, vervult het lokale integratiecentrum de opdrachten

vermeld in artikel 34, § 1. Bovendien heeft het als opdracht :

- 1° in overleg met de lokale actoren prioritaire actiezones aanduiden waarbinnen lokale steunpunten worden opgericht ;
- 2° overleggen met het provinciale integratiecentrum om de samenwerking te concretiseren ;
- 3° een samenwerkingsovereenkomst met het lokale bestuur afsluiten.

§ 2. De in § 1 vermelde opdrachten worden geconcretiseerd in een meerjarenplan.

§ 3. Het lokale integratiecentrum werkt zijn opdrachten uit in nauwe samenwerking met de doelgroepen en hun organisaties en betreft hen bij de invulling en uitvoering van deze opdrachten.

Artikel 38

§ 1. Het lokale integratiecentrum stelt een meerjarenplan voor een periode van zes jaar op, in overleg met de vertegenwoordigers van de doelgroepen en hun organisaties en met de lokale overheid.

§ 2. Het meerjarenplan bevat minstens de volgende elementen :

- 1° een beschrijving van de bestaande situatie en behoeften van de doelgroepen ;
- 2° een overzicht van de organisaties en voorzieningen die bij de uitvoering van het minderhedenbeleid een rol spelen ;
- 3° een verslag van het overleg ter voorbereiding van het meerjarenplan, met vermelding van de organisaties en voorzieningen die bij dit overleg betrokken werden, en met vermelding van het overleg dat met de doelgroepen zelf werd georganiseerd ;
- 4° een opgave en verantwoording van de prioritaire actiezones waar lokale steunpunten dienen te worden opgericht ;
- 5° een opgave van de inhoudelijke prioriteiten alsmede de te bereiken resultaten ;
- 6° de actieplannen van de lokale steunpunten ;
- 7° een personeelsplan en een financieel ontwerp ;

8° een samenwerkingsovereenkomst met het provinciale integratiecentrum.

Bij de opstelling van het meerjarenplan wordt uitgegaan van de opdrachten bepaald in artikel 5, § 2, en van de actieplannen van de lokale steunpunten. Het meerjarenplan is complementair aan het beleidsplan voor lokaal minderhedenbeleid van de gemeente.

§ 3. De raad van bestuur van het lokale integratiecentrum keurt het meerjarenplan goed.

§ 4. De Vlaamse regering bepaalt de verdere inhoud van het meerjarenplan, de wijze waarop het tot stand komt en de wijze waarop het haar ter goedkeuring wordt voorgelegd.

AFDELING 5

Erkenning, samenstelling en subsidiëring van het lokale integratiecentrum

Artikel 39

Het lokale integratiecentrum wordt erkend op basis van het eerste meerjarenplan. Om erkend te worden en te blijven moet het lokaal integratiecentrum opgericht zijn als een vereniging zonder winst oogmerk en voldoen aan de voorwaarden inzake het meerjarenplan, vermeld in artikel 38 en de samenstelling vermeld in artikel 41.

Artikel 40

De erkenning van het lokale integratiecentrum geldt voor een onbepaalde duur. Zes maanden voor het aflopen van het meerjarenplan dient het centrum een nieuw meerjarenplan in bij de Vlaamse regering.

De Vlaamse regering bepaalt de erkenningsprocedure en de procedure voor intrekking van de erkenning, waarbij voorzien is in de mogelijkheid om beroep aan te tekenen.

Artikel 41

Het lokale integratiecentrum kan erkend worden, indien de bestuursorganen ervan zijn samengesteld als volgt :

- 1° vertegenwoordigers van de doelgroepen en hun organisaties, waarvoor de Vlaamse regering het minimumaandeel bepaalt ;
- 2° vertegenwoordigers van de relevante maatschappelijke sectoren ;
- 3° een vertegenwoordiging van de lokale stuurgroepen ;
- 4° een vertegenwoordiging van het lokale bestuur ;
- 5° een vertegenwoordiging van het provinciale integratiecentrum.

De Vlaamse regering kan eventueel bijkomende vereisten bepalen.

Artikel 42

Binnen de beschikbare begrotingskredieten kent de Vlaamse regering aan het lokale integratiecentrum een subsidie toe als tegemoetkoming in de kosten van personeel, infrastructuur en werking van het centrum en van de lokale steunpunten.

De subsidie wordt toegekend op basis van het door het centrum ingediende meerjarenplan en in het kader van een tussen de Vlaamse regering en het centrum gesloten overeenkomst.

De Vlaamse regering bepaalt de nadere regels voor de toekenning en de vereffening van de subsidie.

HOOFDSTUK VII

Aanvullende bepalingen

Artikel 43

§ 1. De Vlaamse regering wendt ten minste 5% en ten hoogste 10% van het totale budget dat jaarlijks wordt vastgelegd voor de uitvoering van dit decreet, aan om projecten met een experimenteel, aanvullend en/of vernieuwend karakter te ondersteunen.

§ 2. Deze projecten kunnen zowel door de categoriale sector als door andere sectoren worden uitgevoerd. De Vlaamse regering kan met dit budget ook specifieke opdrachten laten uitvoeren.

§ 3. De Vlaamse regering bepaalt de voorwaarden voor de toekenning van deze projectsubsidie.

Artikel 44

De Vlaamse regering kan een programmatie opmaken teneinde een evenwichtig aanbod van de integratiecentra en de integratiediensten te bepalen op basis van objectieve criteria, onder meer de concentratie van de doelgroepen, de samenstelling van de bevolking en de aard van de problematiek.

Artikel 45

De Vlaamse regering kan de in artikel 2, 6°, vermelde doelgroepen uitbreiden tot de groepen van personen die wegens hun beroepssituatie tot de trekkende beroepsbevolking worden gerekend.

De Vlaamse regering kan organisaties die zich tot deze groepen richten, subsidiëren binnen de beschikbare begrotingskredieten en onder de door haar te bepalen voorwaarden. In dit geval dient de organisatie ten minste de opdrachten zoals geformuleerd in artikel 5, § 2, tweede lid, van dit decreet ten aanzien van hun doelgroep te vervullen. De overige bepalingen van dit decreet zijn niet van toepassing op de in dit artikel bedoelde doelgroepen.

In geval van subsidiëring bepaalt de Vlaamse regering de nadere regels voor de toekenning en vereffening van de subsidie.

HOOFDSTUK VIII

Slotbepalingen

Artikel 46

Het besluit van de Vlaamse regering van 18 juli 1990 houdende de voorwaarden inzake erkenning en subsidiëring van integratiecentra voor migranten, gewijzigd bij de besluiten van de Vlaamse regering van 7 november 1990, 12 december 1990, 6 maart 1991, 13 november 1991, 19 mei 1993, 16 maart 1994 en 26 april 1995, wordt opgeheven.

Artikel 47

De Vlaamse regering bepaalt de overgangsmaatregelen met betrekking tot de integratiecentra, erkend op basis van het in artikel 46 vermelde besluit.

Artikel 48

In afwijking van de artikelen 11, 13, 20, 30, 35 en 38 kan de Vlaamse regering bepalen dat het eerste coördinatieplan van het Vlaams overlegcentrum, het eerste meerjarenplan van de ondersteuningscentra en van de integratiecentra, en het eerste gemeentelijk beleidsplan en lokaal actieplan worden opgemaakt voor een kortere dan de daarin vermelde periode.

Artikel 49

De Vlaamse regering stelt voor elk van de bepalingen van dit decreet de datum van inwerkingtreding vast.

BIJLAGEN

1. Overzicht van de huidige integratiecentra
2. Evolutie subsidie minderhedenbeleid
3. Verslag van de hoorzitting

Adressenlijst van de integratiecentra

toestand op 3/03/98

Naam centrum	adres	lokatie	aantal VTE
INTEGRATIECENTRUM	Schoolstraat 19	9300 AALST	1.5
CBW	Van Daelstraat 32-35	2140 ANTWERPEN	8.5
CEBAG	Waarlooshofstraat 5	2020 ANTWERPEN	2
Integratiecentrum BERCHEM	Patriottenstraat 62	2600 ANTWERPEN	1.5
KHAMSA	Sint Rochusstraat 74	2100 ANTWERPEN	1
KOLORENK	Lange Scholliersstraat 94	2060 ANTWERPEN	2
LIC ANTWERPEN ZUID	Lange Battterijstraat 93/95	2018 ANTWERPEN	2
LIC BORGERHOUT	Borsbeekstraat 131	2140 ANTWERPEN	5.5
LIC MERKSEM-LUCHTBAL	Min. Schollaertstraat 30	2170 ANTWERPEN	1
MOZAIK	Leopoldstraat 25	2850 BOOM	1.5
PRICMA	Groene Hofstraat 13	2850 BOOM	4
LIC KLEIN BRABANT	Sint Amandsesteenweg 43	2880 BORNEM	1
DAR AL AMAL	De Ribaucourtstraat 51	1080 BRUSSEL	2
FOYER	Werkhuizenstraat 25	1080 BRUSSEL	7.3
LISA	Priemstraat 19 A	1000 BRUSSEL	1.5
NOORDWIJK	Antwerpsesteenweg 332	1000 BRUSSEL	1
SCHAARBEEK	E. Laudestraat 18	1030 BRUSSEL	1
V.C.I.M.	Gaucheretstraat 164	1030 BRUSSEL	17.5
MARHABA-WELKOM	Boonwijkstraat 80	9200 DENDERMONDE	2
CLEYNARTS	Veemarkt 4	3290 DIEST	1.5
DE BRUG	E. Van Arenbergstraat 37	9040 GENT	2
DE POORT-BERABER	Sleepstraat 118	9000 GENT	3
EL-ELE HAND IN HAND	Pannestraat 1	9000 GENT	1.5
LIC GENT-ZUID	Hundergemsesteenweg 177	9050 GENT/LEDEBERG	1.5
PIN	A. Demaeghtlaan 305	1500 HALLE	1.5
MIGRANTENCENTRUM Kortrijk	P. De Konincklaan 2	8500 KORTRIJK	1.75
B.R.I.C.	Pater Damiaanplein 10/8	3000 LEUVEN	5
LOKERSE INTEGRATIEDIENST	Schoolstraat 51	9160 LOKEREN	1.5
ICOM	Wollemarkt 7-9	2800 MECHELEN	5
Sociale Dienst Vreemdelingen	Spilliaertstraat 10	8400 OOSTENDE	1.5
LIC RONSE	Ninovestraat 175	9600 RONSE	1
REGIONAAL IC Oost-Vlaanderen	Plezantsstraat 60	9100 SINT-NIKLAAS	4.5
LIMIT Temse	A. Wautersstraat 31	9140 TEMSE	2
WELKOM TURNHOUT	Otterstraat 109 bus1	2300 TURNHOUT	2.5
MIKST	Witherenstraat 30	1800 VILVOORDE	4
PLINT	Langestraat 86	9240 ZELE	2
LIC BERINGEN	Mijnschoolstraat 88	3580 BERINGEN	1.5
PRIC WEST-VLAANDEREN	Provinciehuys Burg 4	8000 BRUGGE	2
LIC DILSEN-STOKKEM	Borrihoefstraat 4/Europalaan 25	3650 DILSEN-STOKKEM	1
LIC GENK	Dieplaan 2	3600 GENK	6
Stedelijk Integratiecentrum Gent	Kaprijkestr. 12	9000 GENT	4
HASSELT	Manteliusstraat 23	3500 HASSELT	1
PRIC RIC	Universiteitslaan Blok 1A	3500 HASSELT	8
LIC HEUSDEN ZOLDER	Heldenplein1	3550 HEUSDEN-ZOLDER	4
LIC HOUTHAIEN HELCHTEREN	Gemeentehuis	3530 HOUTHAIEN-HELCHTEREN	2.5
LIC LOMMEL	Dorp 57	3920 LOMMEL	1
LIC MAASEIK	Lekkerstraat 10	3680 MAASEIK	1
LIC MAASMECHELEN	Oude Baan 207	3630 MAASMECHELEN	2
LIC MOL (OCMW)	Jacobs Smitslaan 22	2400 MOL	1
LIC SINT NIKLAAS	Kazernestraat 35	9100 SINT-NIKLAAS	2
LIC WILBROEK	Tisseltsesteenweg 27 A	2830 WILBROEK	1.5
OCIV	Gaucheretstraat 164	1030 BRUSSEL	4.5
VCW	Ravenstraat 112A	3000 LEUVEN	4.0
		totaal	152.6

evolutie subsidie minderhedenbeleid 1996-1998 in miljoen fr.							
programma 41,7		1995	1996	1997	1998		
ba					initieel	vesoc	totaal
3311	niet gereguleerde subsidie	30,00	28,00	28,00	28,00		28,00
3313	OCIV	7,90	8,10	8,10	8,10		11,50
3316	OCIV					3,40	
3314	vzw integratiecentra	169,90	170,10	173,70	191,40		203,00
3317	vzw integratiecentra					11,60	
4306	publieke integratiecentra	51,60	51,70	52,70	60,80		64,40
4308	publieke integratiecentra					3,50	
6301	woonwagenterreinen	19,50	19,50	19,90	20,20		20,20
	Totaal	278,90	277,40	282,40	308,60	18,50	327,10

BIJLAGE

HOORZITTING

over het ontwerp van decreet inzake het Vlaamse beleid
ten aanzien van etnisch-culturele minderheden

VERSLAG

namens de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin
uitgebracht door mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Sprekerslijst

- de heer Jan Vos, stafmedewerker Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG)
- de heer Paul Salmon, VVSG, integratieambtenaar gemeente Genk
- mevrouw Hilde Plas, Vereniging van de Vlaamse Provincies (VVP)
- de heer Marcel Reynders, VVP, Provincie Limburg
- de heer William Blondeel, VVP, Provincie Oost-Vlaanderen
- de heer Paul Pataer, voorzitter Overlegcentrum voor Integratie van Vluchtelingen (OCIV)
- de heer Luk Depelchin, directeur OCIV
- de heer Renato Cipriani, voorzitter Vlaams Centrum voor Integratie van Migranten (VCIM)
- de heer Ali Salmi, directeur VCIM
- de heer Stef Vandebroek, voorzitter Vlaams Centrum Woonwagenwerk (VCW)
- de heer Toon Michiels, coördinator VCW
- mevrouw Suzanne Monkasa, landelijke migrantenverenigingen

De hoorzitting vond plaats op donderdag 29 januari 1998.

De heer Herman Lauwers, plaatsvervangend voorzitter : De heer Vos, stafmedewerker van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten heeft het woord.

De heer Jan Vos : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de betrokken gemeentebesturen en OCMW's hebben twee keer over dit onderwerp vergaderd. Tot mijn verbazing en voldoening zijn we erin geslaagd om een consensus te bekomen over de evaluatie van het ontwerp van decreet. Iedereen weet ondertussen toch wel dat het om een problematiek gaat die ook bij de lokale besturen erg gevoelig ligt.

In het algemeen zijn we van oordeel dat de uitgangspunten van het ontwerp van decreet goed zijn. Ons inziens is het positief dat het gemeentelijk minderhedenbeleid als dusdanig wordt erkend. Dat is een belangrijke stap voorwaarts. Ook de erkenning van de gemeentelijke integratiediensten is een belangrijke stap vooruit. Weliswaar moeten we rekening houden met het feit dat nu reeds een aantal diensten worden erkend. Toch biedt de tekst een perspectief om de gemeentelijke integratiediensten in de toekomst nog uit te breiden.

In feite hebben we slechts enkele fundamentele kritieken op het algemene concept van het ontwerp van decreet. Onze eerste kritiek is wellicht de belangrijkste. Ze heeft betrekking op de complementariteit van de gemeentelijke integratiediensten en de integratiecentra, die dikwijls tot de privé-sector behoren. We vinden het logisch dat het privé-initiatief wordt gewaardeerd. We vinden het ook logisch dat overlappingen worden vermeden. Maar het voorliggende ontwerp van decreet dreigt een onevenwicht te creëren tussen de gemeenten en de integratiecentra. Ik verneem wel dat de minister bereid is om daarover te praten.

Ik zou zelfs meer durven te zeggen. Overleg tussen gemeenten en integratiecentra wordt door taakafbakening en organisatorische afspraken eerder bemoeilijkt dan vergemakkelijkt. In

verband met het verstoorde evenwicht der complementariteit willen we enkele zaken hier onder de aandacht brengen.

Ten eerste : in het decreet is uitdrukkelijk bepaald dat gemeenten die een aanvraag voor erkenning van een gemeentelijke integratiedienst indienen, verplicht worden een samenwerkingsakkoord met het regionaal integratiecentrum (RIC) af te sluiten. Dat staat haaks op het feit dat de regionale integratiecentra niet verplicht zijn om op die plaatsen waar ze actief zijn of willen zijn, samenwerkingsakkoorden met de betrokken gemeenten af te sluiten.

Het is logischer dat een RIC dat in een bepaalde gemeente een initiatief wil uitbouwen, ook een samenwerkingsakkoord afsluit met het betrokken gemeentebestuur. Als er meningsverschillen zouden bestaan over de oprichting van een steunpunt – over de lokale werking van een integratiecentrum -, dan moet de minister en niet het RIC daarover oordelen. Er moet daarover een evenwichtig overleg tussen de verschillende partners worden gevoerd.

Ten tweede : van de integratiecentra wordt verwacht dat ze een advies uitbrengen over de gemeentelijke beleidsplannen, die een voorwaarde zijn om te kunnen worden erkend. Anderzijds moet de gemeente geen advies uitbrengen over het beleidsplan van het RIC. Dat is voor ons opnieuw vrij onlogisch. Het is ons inziens helemaal niet evident dat een plaatselijk steunpunt de juiste beslissing over doelgroepen en problemen zal nemen. De gemeenten met een concentratie van migranten en andere minderheidsgroepen moeten volwaardig aan het overleg met het RIC kunnen participeren. Hun standpunt moet, samen met het beleidsplan van het betrokken RIC, aan de verantwoordelijke minister worden overgemaakt. Dat moet de minister toestaan om zelf een beslissing te nemen als er meningsverschillen zouden blijven bestaan. Ik ga er niet van uit dat er meningsverschillen zullen ontstaan. Maar men moet er wel voor zorgen dat de dialoog tussen gelijkwaardige gesprekspartners plaatsvindt.

Ten derde gaat het ontwerp van decreet er bij de taakafbakening van gemeenten en integratiecentra vanuit, dat de gemeenten verantwoordelijk zijn voor een inclusief beleid. Dat betekent dat resultaatgerichte werking met doelgroepen tot de mogelijke taken van een lokale overheid behoort. In Limburg is dat historisch zo gegroeid, maar dat is ook elders mogelijk.

Op plaatsen waar gemeenten een dynamische integratiedienst uitbouwen of willen uitbouwen, moeten parallelle circuits worden vermeden. De vraag is telkens opnieuw : behoort dat tot de kernopdracht van de gemeentelijke integratiedienst ? Ik kan enkel verwijzen naar sectoren als het jeugdwerk. Ook daar nemen gemeenten gevoelige initiatieven met betrekking tot het organiseren van kwetsbare groepen. Daarvoor zal een gemeente haar eigen werkingsstructuren aanpassen, of de eigen diensten de professionele autonomie geven om dergelijke taken uit te voeren.

Ten vierde is de duur van het beleidsplan vanuit democratisch oogpunt belangrijk. De plannen van de gemeenten moeten zes jaar duren : de volledige lengte van de bestuursperiode. Dat wil niet zeggen dat we de SIF-logica niet willen respecteren. Tussentijds – om de drie jaar – moeten de plannen worden geactualiseerd en bijgestuurd, dit in overleg met het RIC. Vandaag voorschrijven dat het beleidsplan van het RIC zes jaar geldig is en dat van de gemeente drie jaar, zou de indruk scheppen dat het tweede plan in het eerste plan moet worden ingepast. Beide plannen moeten echter gelijkwaardig zijn. Ze moeten beiden de SIF-logica respecteren, en moeten worden afgestemd op andere vormen van lokale beleidsplanning.

Voor de VVSG is het logisch dat met gemeenten die een gemeentelijke integratiedienst willen laten erkennen en subsidiëren, een vorm van gestructureerd overleg wordt georganiseerd. Daarbij moeten tenminste de doelgroepen worden betrokken. Met dit punt is niet iedereen binnen onze dienst voor intern overleg het eens. Sommigen menen dat het gestructureerd overleg een overleg tussen allochtonen en autochtonen moet zijn, en anderen vinden dat dit een raad moet worden met enkel migranten en minderheidsgroepen. We hebben dit in het midden gelaten. We willen geen gedetailleerde bepalingen in het decreet of in de uitvoeringsbesluiten, maar de algemene bepaling dat er een gestructureerd overleg moet bestaan tussen de doelgroep en het lokaal bestuur.

Ik kom tot het derde element. Willebroek en Mol bewijzen dat de OCMW's een zeer goed lokaal integratiecentrum kunnen uitbouwen. We zijn voorstander van de consolidatie hiervan en reglementaire bepalingen hiervoor. We zijn er ons van bewust dat er ook een vorm

van delegatie van het gemeentebestuur zal moeten komen of dat minstens de typisch gemeentelijke domeinen, zoals bijvoorbeeld huisvesting, in het beleidsplan moeten worden opgenomen. Er een exclusieve OCMW-aangelegenheid van maken, kan niet.

Ten pleiten we voor één Vlaams ondersteuningscentrum met drie evenwaardige afdelingen voor de drie respectieve doelgroepen die in het decreet worden vermeld. We stellen dit voor omwille van de noodzaak voor de eenheid van beleid en visie. We zien niet in hoe een beleid over onthaal, huisvesting en toegankelijkheid van instellingen fundamenteel anders kan zijn voor de verschillende minderheidsgroepen. Er kunnen wel een aantal aspecten verschillen, maar het ontwikkelen van verschillende beleidsvisies lijkt ons onlogisch. De mensen protesteren hier wel tegen en zeggen ons dat het Vlaams centrum de drie andere kan ondersteunen. Wij vrezen echter dat het erkennen van drie autonome centra en één coördinatiecentrum tot een onnodige versnippering zal leiden die de eenheid van het beleid in het gedrang zal brengen.

Ik durf te bekennen dat ons pleidooi voor één aanspreekpunt ook een beetje gebeurt uit eigenbelang. Indien men van de Vlaamse centra verwacht dat ze de gemeentelijke diensten op een volwaardige manier zullen ondersteunen bij de uitbouw van de beleidsplannen, dan is het voor ons heel belangrijk dat er slechts één aanspreekpunt is. Dit aanspreekpunt moet duidelijk herkenbaar zijn. De gemeenten en lokale besturen moeten aan bod kunnen komen in het aanbod en de bestuurlijke samenstelling van het ondersteuningscentrum.

Ik wil nog even vermelden dat ons besluit niet evident is. We hebben hierover ernstig overlegd. In andere sectoren, zoals de jeugdsector, was het een uitgemaakte zaak dat er een overkoepelende structuur moest komen voor de gemeentelijke jeugddiensten. In deze zaak willen we uitdrukkelijk akkoord gaan met de komst van slechts één structuur voor zowel de privé-sector als voor de gemeentelijke diensten. We moeten dan echter wel de garantie krijgen dat we aan bod zullen komen bij het aanbod en bij de bestuurlijke organisatie.

Dit zijn de belangrijkste punten. Mijn collega's uit Genk en Gent zullen hierbij kunnen aansluiten.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : De heer Salmon heeft het woord.

De heer Paul Salmon : Ten eerste wil ik op basis van mijn ervaring in Limburg benadrukken dat het erg belangrijk is om niet enkel de niet-Europeanen te beschouwen als allochtonen. Onder de Europeanen en de niet-Europeanen bestaan dezelfde sociaal-economische problemen. Deze moeten in het integratie- en minderhedenbeleid aan bod komen. We mogen ons niet alleen richten op de Turkse en Marokkaanse migranten.

Ten tweede wil ik opnieuw het belang van de opdrachten benadrukken. Het splitsen van de opdrachten in de coördinatie van het beleid en de organisatie van de inspraak van de doelgroepen enerzijds, en het daadwerkelijk werken met en ondersteunen van de doelgroepen anderzijds, is geen goede zaak. Er zijn integratiediensten die hebben bewezen deze opdrachten aan te kunnen. Men moet op lokaal niveau op een zo integraal mogelijke manier werken. Er bestaan voldoende controle- en toezichtsmogelijkheden om te evalueren, bij te sturen en indien nodig de erkenning in te trekken. Het is heel belangrijk om geen parallelle structuur te organiseren op lokaal niveau, maar om er in het belang van de doelgroep voor te zorgen zo integraal mogelijk te werken. De integratiediensten moeten daar de kans toe krijgen. Het is erg belangrijk dat dit aspect wordt vervat in het decreet, en niet wordt geregeld door de uitvoeringsbesluiten of de overeenkomst.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : De Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten heeft er duidelijk voor gepleit dat de gemeentelijke verkozenen hun verantwoordelijkheid opnemen.

Mijnheer Vos, u praat over beleidsplannen, die natuurlijk moeten worden goedgekeurd. U gaat er echter ook vanuit dat in de meeste gemeenten dergelijke problemen goed worden aangepakt. U vraagt immers om het bestaande zo veel mogelijk te consolideren. De heer Salmon pleit ervoor om de diensten die nu de taken uitvoeren die wij aan de centra wilden toekennen, het recht te geven deze taken te blijven uitvoeren. Ik vraag mij af hoe er kan

over worden gewaakt dat deze diensten dit werk goed doen.

De heer Jan Vos : Het is belangrijk om ons niet enkel op het Limburgse model te baseren. De beslissing wie wat zal doen, moet in overleg worden genomen. Het is niet vanzelfsprekend dat de resultaatgerichte werkingen met doelgroepen er enkel komen in de integratiecentra van gemeenten waar alles nog moet worden opgebouwd. Steden nemen verregaande initiatieven op het vlak van een resultaatgerichte werking met doelgroepen voor het onthaalbeleid. We willen niet in absolute termen spreken over de kernopdracht en erkenningsvoorwaarden, maar we willen de mogelijkheid voor een vorm van taakverdeling laten bestaan. We willen in elk geval vermijden dat twee diensten hetzelfde werk doen. Dat is de kern van onze boodschap.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijnheer Vos, bedoelt u dat het overleg tussen de groepen moeilijker wordt gemaakt door te klare afspraken ?

De heer Jan Vos : Neen, het overleg tussen gemeenten en integratiecentra wordt bemoeilijkt door het eenrichtingsverkeer, zowel wat de beleidsplannen als de samenwerkingsakkoorden betreft. Het decreet bepaalt dat een gemeente verplicht is een samenwerkingsakkoord te sluiten met een integratiecentrum. Er wordt echter met geen woord gerept over het engagement van het integratiecentrum om een samenwerkingsakkoord te sluiten met de gemeente. Wat men aan de ene vraagt, moet men soms ook aan de andere vragen.

Ik ben me ervan bewust dat dit uit bepaalde gevoeligheden is gegroeid. Het is echter net met deze visie dat we problemen hebben. Als een integratiecentrum en een gemeente de inplanting overwegen van een lokaal steunpunt in een bepaalde regio, dan vinden we het logisch dat het erkenningsdossier van dat RIC ook rekening houdt met het standpunt van de gemeente. Indien er meningsverschillen zijn, mag het RIC geen autonome beslissing nemen.

Er zijn heel wat sectoren die met gelijkaardige concepten werken. Voor meningsverschillen moeten bepaalde procedures worden ingebouwd die de minister daarover adviseren. Ik denk dat het perfect mogelijk is daarvoor een concrete constructie te bedenken.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : Uit het verhaal van de heer Vos komt duidelijk naar voren dat de gemeenten vragende partij zijn om ook aan integratie te mogen werken. Veel gemeenten zijn inderdaad vragende partij en leveren goed werk. Er zijn echter ook gemeenten die geen vragende partij zijn. Vindt u het dan niet normaal dat de lokale integratiecentra iets meer impact hebben bij het opzetten van een werking ?

De heer Jan Vos : Een gemeentebestuur dat niet echt dynamisch is op het vlak van het migrantenbeleid, wordt op dit moment en in de huidige structuur met rust gelaten. Er wordt een steunpunt ingeplant boven het hoofd van de gemeente. Is het dan niet beter om een gemeente te dwingen daarover een standpunt te formuleren ? Op die manier wordt ze verplicht kleur te bekennen. Door de huidige structuur kan het overleg ook belemmerend werken. Men moet de gemeentestructuren op hun verantwoordelijkheid wijzen. Dit bereikt men niet door ze geen stem te geven bij de planning van de sector.

De heer Paul Salmon : Ik denk dat we de redenering andersom moeten maken. We moeten niet vertrekken vanuit de angst dat men zijn verantwoordelijkheden niet opneemt. Op die manier ontnemt men anderen de kans om wel hun verantwoordelijkheid op te nemen. In de gemeenten die zich dynamisch hebben willen of moeten ontplooiën op het vlak van het integratiebeleid, zijn waarschijnlijk reeds initiatieven genomen in het kader van de huidige regelgeving. Het zou jammer zijn indien de nieuwe regelgeving deze dynamiek zou fnuiken.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : Ik dank de heren van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten voor de toelichting.

Mevrouw Plas van de Vereniging van de Vlaams Provincies heeft het woord.

Mevrouw Hilde Plas : Ik spreek vanuit de vereniging namens de vijf Vlaamse provincies. Zowel de heer Blondeel als de heer Reynders zullen een toelichting geven die geldt voor de vijf provincies.

We verwelkomen het initiatief van minister Martens om het beleid ten aanzien van de etnisch-culturele minderheden decretaal te verankeren. We onderschrijven ook de principes die aan de grondslag van het decreet liggen. Via het kabinet werden we betrokken bij de redactie van het voorontwerp. We weten dus hoe dit is totstandgekomen. We hebben onze mening daarover al kunnen formuleren.

Deze uitnodiging geeft ons echter de kans om vanuit twee provincies die zich sterk profileren ten opzichte van hun etnisch-culturele minderheden, concreter in te gaan op het ontwerp van decreet. De provincies Limburg en Oost-Vlaanderen vertegenwoordigen bovendien de twee modellen die het ontwerp-decreet voorziet op provinciaal niveau : een centrum opgericht door de overheid en een centrum opgericht vanuit een VZW. Ook vanuit die invalshoek zullen de heren Blondeel en Reynders hun toelichting geven.

De heer Blondeel zal een algemene beschouwing geven over het ontwerp van decreet. De heer Reynders zal artikelsgewijze maar in grote lijnen, op een aantal zaken ingaan.

De heer William Blondeel : Mijn eerste algemene bedenking gaat uit van de stelling dat een coherent minderhedenbeleid de verantwoordelijkheid is van elk politiek gelegitimeerd niveau. De afstemming tussen de niveaus is de enige weg om een coherent en efficiënt minderhedenbeleid te voeren.

Op basis van die stelling stellen we een zeer beperkte tekstingreep voor van een fundamenteel element van het decreet. Het gaat over de formulering in hoofdstuk 5. Die kleine tekstingreep maakt het mogelijk om het onevenwicht in de tekst tussen de hoofdstukken 5 en 6 weg te werken. De titel van hoofdstuk 5 heet 'provinciale integratiecentra' en de titel van hoofdstuk 6 'het lokale niveau'. We stellen voor dat hoofdstuk 5 een analoge titel zou krijgen, met name 'het provinciale niveau'.

Er zou eveneens een nieuwe afdeling 1 moeten worden ingebouwd die duidelijk zegt dat ook de provinciebesturen een eigen verantwoordelijkheid dragen in het geheel van dat minderhedenbeleid. In samenhang met hun eigen beleidsaccenten kunnen ze het Vlaamse minderhedenbeleid mee helpen realiseren. Wij stellen daarom de volgende tekstwijziging voor :

'Afdeling 1 – De provinciale beleidsvoering. De provinciebesturen dragen een eigen verantwoordelijkheid in het geheel van het minderhedenbeleid. In samenhang met hun eigen beleidsaccenten kunnen zij ook het Vlaamse minderhedenbeleid efficiënt helpen realiseren.

Zij kunnen daartoe zelf de erkenning aanvragen en de middelen die de Vlaamse Gemeenschap daarvoor ter beschikking stelt integreren binnen een eigen dienst, ofwel kunnen zij hun rol opnemen via een afsprakenregeling met een door de Vlaamse Gemeenschap erkend en gesubsidieerd particulier centrum op provinciaal niveau.

In beide gevallen moet het noodzakelijke overleg worden georganiseerd om het draagvlak van het beleid zo breed mogelijk te maken.'

De heer Herman Lauwers, voorzitter : De heer Reynders heeft het woord.

De heer Marcel Reynders : Mijnheer de voorzitter, geachte parlementsleden, de verschillende provincies – en Limburg in het bijzonder – zijn u zeer erkentelijk voor de wijze waarop u bij het opstellen van dit ontwerp van decreet in ruime mate rekening hebt gehouden met onze opmerkingen. Er zijn al heel wat overlegvergaderingen geweest.

Ik hoor allerlei geruchten over juridische spitsvondigheden ter beoordeling van de teksten. Ik wil ervoor pleiten dat men zo snel mogelijk voort werkt aan dit ontwerp van decreet. Ik hoop ook dat we bij de uitvoeringsbesluiten in eenzelfde mate zullen worden betrokken.

Ik wil me aansluiten bij een aantal bedenkingen die de vorige sprekers van de VVSG al hebben geuit. Ook wij pleiten voor het vermijden van parallelle circuits op twee niveaus.

Op het niveau van de provincie vinden we het essentieel dat wat in het ontwerp staat, er ook in blijft staan. In artikel 19 wordt gezegd dat er twee modellen mogelijk zijn : ofwel een provinciale dienst of provinciaal centrum, ofwel een VZW. In de jaren '80 maakten we het in Limburg mee dat er op provinciaal niveau een sterke concurrentie was tussen een provinciale dienst en een VZW. Het ging toen om de VZW Lokom. De voortdurende fricties als gevolg van die concurrentie hebben tot een compleet fiasco geleid. Wij vinden het dus essentieel dat

die 'ofwel' in de tekst blijft staan. Op die manier blijven ook de realisatiekansen van beide modellen – geïllustreerd door het Limburgs en het Oost-Vlaams model – behouden.

Ook op het lokale niveau willen we een parallel circuit vermijden. Op plaatsen waar een lokale integratiedienst kan blijven functioneren, zullen we geen lokaal steunpunt uitbouwen. In Limburg zijn er momenteel negen lokale integratiecentra (LIC's). We hebben de volgende optie : als ze nog verder kunnen werken binnen de criteria die in de uitvoeringsbesluiten aan bod komen, zullen we nog ten hoogste een drietal andere lokale steunpunten uitbouwen buiten de gemeenten waar de LIC's nu bestaan. Het is immers net de bedoeling te vermijden dat er een parallel circuit ontstaat.

Ik wil nu even stilstaan bij een aantal kleine toevoegingen, aanpassingen, vervangingen of bevestigingen van enkele artikelen van het ontwerp van decreet.

Ten eerste, artikel 2, 4, toe te voegen : 'Mensen zonder wettig verblijf : diegenen die niet over een wettig verblijfsstatuut beschikken en om humanitaire redenen of vanwege de situatie in hun land van herkomst, bescherming of opvang vragen.'

Ten tweede, artikel 4, paragraaf 1, 3°, te vervangen : 'Een opvangbeleid, gericht op het vrijwaren van het onvervreemdbaar recht op onderdak, voeding, gezondheidszorg en onderwijs van diegenen die zich hier zonder wettig statuut bevinden.'

Ten derde, artikel 9, derde regel, aan te passen : 'Een Vlaams forum van organisaties, van etnisch-culturele minderheden, als gesprekspartner erkennen.'

Ten vierde, artikel 10, paragraaf 1, toe te voegen : '... mits erover te waken dat tussen de betrokken centra een optimale samenwerking kan worden gerealiseerd.'

In dit opzicht zijn we een andere mening toegedaan dan de mensen van de VVSG. Zij pleiten voor één groot centrum met drie onderdelen. Wij vinden een afzonderlijk ondersteuningscentrum wel te verantwoorden, op voorwaarde dat men duidelijk in het decreet opneemt dat men streeft naar een optimale samenwerking tussen alle drie.

Ten vijfde, artikel 11, toe te voegen : '...samenwerking met de integratiecentra, en de integratiediensten.'

Ten zesde, als overgang tussen artikel 18 en artikel 19, aan te passen : 'Hoofdstuk V, het provinciale niveau. Afdeling I, de provinciale beleidsvoering.'

Ten zevende, nieuw artikel onder Afdeling I in te voegen : 'De provinciebesturen dragen, zoals bepaald in artikel 5, paragraaf 1, en in samenhang met hun eigen beleidsaccenten, een eigen verantwoordelijkheid in het geheel van het minderhedenbeleid.'

Zoals bepaald in artikel 19 kunnen zij initiatiefnemer zijn voor de oprichting van een provinciaal integratiecentrum of samenwerken met de vereniging zonder winstoogmerk die door de Vlaamse regering als provinciaal integratiecentrum erkend is.'

Ten achtste, bevestiging in de eerste alinea van artikel 19, paragraaf 1, onder de nieuwe rubriek : 'Afdeling II, Oprichting en opdrachten van de provinciale integratiecentra' : van de tweevoudige aanduiding 'ofwel'.

Ten negende, aanvulling bij artikel 19, paragraaf 2, 2° : '..., en samenwerkingsakkoorden met de betrokken lokale overheden afsluiten.'

Ten tiende, aanvulling bij artikel 22, als 6° : 'in voorkomend geval, een vertegenwoordiging van de lokale integratieraad.'

Ten elfde, als aanvulling bij artikel 29, 9° : 'een vorm van gestructureerd overleg organiseert, waarbij minimaal de betrokken doelgroepen een advies kunnen uitbrengen over het gemeentelijk beleid inzake etnisch-culturele minderheden.'

Ten twaalfde, als aanvulling op artikel 29, 10° : 'de gemeente kan resultaatgerichte groepswerkingen uitbouwen na overleg met de betrokken integratiedienst.'

Ten dertiende, aanpassing aan artikel 34, paragraaf 4 : '... alle doelgroepen die in het meerjarplan zijn overeengekomen.'

De heer Herman Lauwers, voorzitter : De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Emiel Verrijken : Ik zou graag een verduidelijking vragen. U spreekt over juridische spitsvondigheden. Dat is natuurlijk een nogal pejoratieve uitdrukking. In dit ontwerp van decreet moet men een evenwicht proberen te bereiken tussen de Vlaamse, Belgische en Europese regelgeving. Dat is een zeer delicate evenwichtsoefening. Ik hou er dus absoluut niet van dat u over juridische spitsvondigheden spreekt. Mijns inziens bent u niet goed geplaatst om daarover te oordelen.

Ten tweede hebt u dit onmiddellijk verbonden aan een tweede zin waarin u zei dat het nu maar wat sneller vooruit moest gaan. Over zulke werkelijk fundamentele beoordelingen inzake toetsingen van het Europees recht aan wat voorligt, kan men toch niet aan spitsvondigheden doen. Het gaat hier om het elementair verweer van de meest elementaire begrippen van onze Europese verworvenheden.

De heer Marcel Reynders : Ik kan volledig onderschrijven wat de heer Verrijken zegt. Ik heb me waarschijnlijk verkeerd uitgedrukt of hij heeft me verkeerd begrepen. Ik heb het dus niet over die toetsingen aan de andere wetgevingen. Dat moet uiteraard gebeuren.

Uit de berichten die ons bereiken, heb ik wel ervaren dat men met betrekking tot het woord allochtonen niet oeverloos moet beginnen nadenken wat daar eigenlijk de geëigende term voor zou kunnen zijn. Tot nader order vind ik geen betere omschrijving dan het begrip allochtoon. Probeer alstublieft sneller akkoord te geraken over dit begrip dat mij een volwaardig begrip lijkt te zijn om het geheel te overspannen. Ik heb het dus niet over die toetsingen aan de andere wetgevingen. Laat dit duidelijk zijn.

De heer Emiel Verrijken : Ik zou in dit verband een Franse dichter willen citeren : 'Ce qui se conçoit bien, s'énonce clairement'. Daarmee wil ik zeggen dat men uiteraard eerst moet komen tot een juiste definitie van allochtonen, zo niet gaan we reeds naar de verdommenis nog voor we het derde artikel aanvatten. Het gaat hier om de omschrijving van de rechten en plichten van, ten eerste, de Europese burger, ten tweede van de burgers die deel uitmaken van de Europese Unie en, ten derde, van de niet-Europese vreemdelingen.

Ik kan er echt niet mee akkoord gaan dat u ons vraagt het eens te worden over een term, want die term is de basis van wat wij een gemis aan gelijkgerechtigdheid tussen de burgers van de Europese Unie noemen. Wat juist omschreven is in de drie verdragen die de grote verwezenlijking uitmaken van onze Europese samenleving, is die term allochtonen die volgens mij, als ik daar een cijfer op moet kleven, drie vierden uitmaakt van de materie die wij moeten bespreken en die werkelijk niets met spitsvondigheid te maken heeft.

De heer Marcel Reynders : Als u het moeilijk hebt met die term wil ik hem graag terugnemen. Ik druk alleen de hoop uit dat men snel tot een akkoord komt over de juiste inhoud van de juiste omschrijving.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : Mevrouw Avontroodt heeft het woord.

Mevrouw Yolande Avontroodt : Ik heb een vraag met betrekking tot de uitbreiding die u vraagt over de definiëring van mensen zonder wettig verblijf. Hoe kan men dit in praktijk omzetten en hoe kan men daar op het terrein, als men dit in een decreet inschrijft, rechtszekerheid aan geven ? Is er in dit verband geen tegenstelling met de definitie die in punt twee wordt gehanteerd ?

De heer Marcel Reynders : Het was nochtans opgenomen in de memorie van toelichting. Ik dacht dat wat daarin duidelijker is opgenomen, in hogere legaliteit kan worden meegenomen als u het in het ontwerp zelf inschrijft.

Mevrouw Yolande Avontroodt : Misschien werd het net daarom alleen in de memorie van toelichting behouden.

De heer Marcel Reynders : Dat zou u moeten vragen aan de mensen die de memorie van toelichting hebben geschreven. We pleiten er echter voor het een sterkere waarde mee te geven door het in het ontwerp op te nemen.

Mevrouw Yolande Avontroodt : Ik begrijp uw zorg, maar u hebt niet geantwoord op mijn vraag hoe u dat in de praktijk denkt te kunnen omzetten. We worden dan immers geconfronteerd met een onbeheersbaar aantal aanvragen en een oncontroleerbaar aanbod. Ik denk dat het net de meerwaarde is van dit decreet meer rechtszekerheid te kunnen scheppen. Als men er dan dergelijke zaken in opneemt, dan

kan dat toch een bedreiging vormen voor de rechtszekerheid. Daarom herhaal ik mijn vraag : hoe denkt u dit in praktijk om te kunnen zetten ?

De heer Marcel Reynders : Als we kijken naar artikel 2, punt 4, dan kan ik me inbeelden dat iedereen zich gemakkelijker kan voorstellen wat de inhoud is van de term woonwagenbewoners. Het woord vluchteling is, door het zo als term in het ontwerp op te nemen, echter ook niet eenduidig. Waarom bent u in uw kritische benadering dan minder streng voor de term vluchteling zonder verdere omschrijving ? Wij zouden er dan ook de mensen zonder wettig verblijf aan toevoegen. Daar staat wel een omschrijving bij die ook in de memorie van toelichting staat. Ik begrijp niet waarom u zo streng bent tegenover de toevoeging.

Mevrouw Yolande Avontroodt : Dat is uw interpretatie. Mijn vraag hoe dit in de praktijk kan worden omgezet interpreteert u alsof ik gestrengheid wil invoeren. Als u die definiëring hanteert en in een decreet vastlegt, dan moet u ze ook kunnen waarmaken en dan komt u automatisch in contradictie met wat legaal wordt erkend. Het is daar ook voor bedoeld.

De heer Marcel Reynders : Ik heb die terminologie overgenomen uit de memorie van toelichting. Ook met de term vluchtelingen zult u op het terrein moeilijk uw weg kunnen vinden.

Mevrouw Yolande Avontroodt : Ik weet heel goed waar u het over heeft.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : Ik stel voor deze discussie desnoods voort te zetten bij de bespreking met de vertegenwoordigers die specifiek met deze doelgroep bezig zijn.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Ik heb nog een vraag in verband met de lokale steunpunten en de rol die het provinciaal integratiecentrum daarin vervult. Volgens het decreet moet het provinciaal integratiecentrum een zesjarenplan opstellen en moet het lokaal steunpunt soms heel snel, naargelang het acute van de situatie, inspringen. Denkt u dat dit in de praktijk haalbaar is ?

De heer Marcel Reynders : Er is op het terrein gepleit voor een betere afstemming van die verschillende meerjarenplannen. Er is ook voor gepleit dat de lokale steunpunten daar beter op kunnen inspikken. We hebben dit echter niet als hoofdaandachtspunt in aanmerking genomen omdat daar nogal wat discussie over bestaat.

We hopen uiteraard dat de lokale verantwoordelijken – diensten of steunpunten – ook op kortere termijn sneller en actualiteitsgericht dingen kunnen plannen. We kunnen dus alleen maar pleiten voor een evenwicht tussen een onderlinge afstemming van de beleidsplannen, en voor het onderscheid tussen een korte- en een langetermijnplanning om beter op de actualiteit te kunnen inspelen. Ik beschik echter niet over de sleutelformule om dit in het ontwerp te specificeren.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : De heer Cipriani heeft het woord.

De heer Renato Cipriani : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte commissarissen, migranten, vluchtelingen en woonwagengewoners hebben op politiek niveau nog steeds geen eigen stem. Doorgaans worden ze niet gehoord voor aangelegenheden die hen rechtstreeks aanbelangen. We hopen dat u bij de amendering rekening zult houden met hun stem. We hopen dat u ook de vertegenwoordigers zult zijn van dat deel van de bevolking dat niet over een eigen stem beschikt.

De voorzitters van VCIM, OCIV en VCW zullen eerst een gemeenschappelijke tekst voordragen. Daarna zullen de verschillende directeurs de accenten van elk ondersteuningscentrum afzonderlijk verwoorden.

VCIM, OCIV en VCW hebben zoals andere instellingen een inbreng gehad tijdens de hoorzitting van 10 oktober 1997 over de uitvoeringsbesluiten van het decreet inzake het Vlaams beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden. Toch achten de drie ondersteuningscentra het nodig om bij de bespreking van het ontwerp van decreet door de commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin hun opmerkingen op de ontwerp tekst te formuleren.

Het merendeel van de opmerkingen op het voorontwerp van decreet zijn niet in het ontwerp opgenomen. De ingeperkte definiëring

van de begrippen 'vluchtelingen' en 'opvangbeleid' in het ontwerp van decreet houden een belangrijke koerswijziging in van het geplande beleid van de Vlaamse regering.

De ondersteuningscentra OCIV, VCIM en VCW wensen de commissieleden te wijzen op drie bekommernissen : de mogelijke impact van het beleid van de Vlaamse regering op de inhoudelijke werking van het overlegcentrum en de ondersteuningscentra, de onduidelijkheid over de provinciale en lokale structurering van het migranten-, vluchtelingen- en woonwagewerk, en de ingeperkte definitie van 'vluchtelingen' en 'opvangbeleid'. Elk ondersteuningscentrum zal dan afzonderlijk aanvullende opmerkingen eigen aan de werksector, formuleren.

Inzake de mogelijke impact van het beleid van de Vlaamse regering op de inhoudelijke werking, ademen de geest en de letter van de memorie van toelichting en het voorontwerp de intentie van de Vlaamse regering uit om rechtstreeks in te grijpen in de inhoudelijke werking van het overlegcentrum en de ondersteuningscentra. De nieuwe mogelijkheden van de Vlaamse regering om inhoudelijke richtlijnen uit te vaardigen, zijn zo groot dat wij ons de vraag stellen waarom het overlegcentrum en de ondersteuningscentra in de vorm van een VZW dienen te worden opgericht. Welk fundamenteel verschil bestaat er dan nog met integratiewerk dat aan het ambtenarenkorps wordt toevertrouwd ?

In artikel 10, paragraaf 2, lezen we : 'De ondersteuningscentra hebben tot taak bij te dragen tot de uitvoering, de ondersteuning, en de voortgangsbewaking van het Vlaams minderhedenbeleid voor wat betreft hun doelgroep.' Artikel 11, laatste regel, luidt : 'De Vlaamse regering bepaalt de verdere inhoud van het meerjarenplan.' Artikel 13, laatste regel, luidt : 'De Vlaamse regering bepaalt de wijze waarop het coördinatieplan tot stand komt en kan bijkomende inhoudelijke vereisten bepalen.' Artikel 14 schrijft voor : 'De Vlaamse regering kan bijkomende of specifieke opdrachten van de ondersteuningscentra en van het Vlaams overlegcentrum bepalen.' Gelijkaardige bepalingen vinden we terug in artikel 20, paragraaf 4 ; artikel 27, paragraaf 4 ; artikel 34, paragraaf 5 ; en artikel 38, paragraaf 4.

Er is meer duidelijkheid nodig over artikel 16 inzake de regels betreffende de samenstelling

van de beheersorganen. Normaler wijze behoort het tot de bevoegdheid van de algemene vergadering om zijn leden en beheerders te benoemen. In de memorie van toelichting wordt gesproken over doelgroepen die zouden worden opgenomen in de beheersorganen. Er is echter verduidelijking nodig over de verhoudingen die de minister daarbij beoogt. Hetzelfde geldt voor artikel 21, laatste regel, en voor artikel 22, laatste regel.

De nieuwe decretale en reglementaire bepalingen moeten rekening houden met de noodzakelijke en gewenste autonomie van het werkveld. Het uitvaardigen van uitvoeringsbesluiten mag slechts gebeuren na consultatie van de sectoren.

De heer Stef Vandebroek : Ik ben voorzitter van het VCW. Ik wil vier elementen aanbrenge over de provinciale en lokale structurering.

Ten eerste pleiten we voor een gewaarborgde grote betrokkenheid van de cellen woonwagewerk en vluchtelingenwerk bij de totstandkoming van de meerjarenplannen van de RIC's. De formulering in artikel 27, paragraaf 2, ten tweede, is onduidelijk door de woorden 'in voorkomend geval'. Dat kan worden geïnterpreteerd alsof een Provinciaal Integratiecentrum autonoom kan beslissen of het in een provinciaal meerjarenplan al dan niet eigen accenten legt met betrekking tot vluchtelingen en/of woonwagewagewoners. We stellen voor om in dit artikel de woorden 'in voorkomend geval' te vervangen door 'in overleg met de cellen vluchtelingenwerk en woonwagewerk'.

Ten tweede zal er verwarring ontstaan tussen het overlegcentrum, de ondersteuningscentra, de private RIC's en LIC's enerzijds en de openbare RIC's en LIC's anderzijds. Zo is het bijvoorbeeld onduidelijk wie de bevoegdheid heeft om te beslissen wat al dan niet in een meerjarenplan dient te worden opgenomen. Ook wat betreft het detacheren van integratiewerkers met een verschillend statuut binnen dezelfde regio heerst er onduidelijkheid. Daarover moet er opheldering komen.

Een derde opmerking betreft de formulering van artikel 34, paragraaf 4 : 'Het lokale steunpunt werkt voor alle doelgroepen die zich op zijn grondgebied bevinden.' De drie ondersteuningscentra zijn van oordeel dat het niet opportuun is om de drie doelgroepen onder de

verantwoordelijkheid van een lokaal steunpunt te plaatsen. Voor integratiewerkers kan dit een onhaalbare taak worden. Van hen wordt immers verwacht dat ze zowel met migranten, vluchtelingen als woonwagewagewoners een resultaatgerichte werking opzetten. Ik verwijs daarvoor naar artikel 34, paragraaf 1, 4°. Voor de cellen woonwagewerk en vluchtelingenwerk kan dit ook betekenen dat zij hun eerste- en tweedelijnswork op het lokale vlak moeten overlaten aan een lokaal steunpunt dat wordt geleid door een provinciaal integratiecentrum.

Daarom stellen we voor om de volgende tekst op te nemen : 'voor alle doelgroepen die in het meerjarenplan zijn overeengekomen'. Op die wijze hebben het lokale niveau, zoals bijvoorbeeld de plaatselijke migrantenorganisaties, en de cellen vluchtelingenwerk en woonwagewerk inspraak in de taakomschrijving van het lokale steunpunt.

Verduidelijking is nodig over het statuut van de cellen woonwagewerk en vluchtelingenwerk. Ik geef een voorbeeld. Een instantie wenst toelagen te geven voor het vluchtelingen- en/of woonwagewerk in een welomschreven regio. Aan wie moeten deze toelagen worden gegeven ? Wie moet verantwoording afleggen ? We stellen voor dat zulke toelagen worden toegekend aan het betrokken ondersteuningscentrum. Dat centrum moet dan ook de aanwending van die toelagen verantwoorden.

Ik wil hier nog aan toevoegen dat we wensen dat in de mate van het mogelijke de nodige garanties worden gegeven dat in iedere provincie cellen voor woonwagewerk en voor vluchtelingenwerk worden opgericht. Dit wordt onvoldoende gewaarborgd door het decreet.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : De heer Pataer heeft het woord.

De heer Paul Pataer : Ik ben de voorzitter van het OCIV, maar spreek hier ook in naam van de drie bestaande overlegcentra die waarschijnlijk de ondersteuningscentra zullen worden.

Ik zal het hebben over een aspect waarover nogal wat commotie is ontstaan op het werkveld : de ingrijpende manier waarop het oorspronkelijk voorontwerp werd omgevormd tot

het ontwerp van decreet. Ik heb het met name over de definities van vluchteling en opvangbeleid.

In het strategisch plan van de Vlaamse overheid is er sprake van een driesporenbeleid : een emancipatiebeleid, een onthaalbeleid en een opvangbeleid. Volgens het strategisch plan moest ook de opvang van illegale verblijvers deel uitmaken van het opvangbeleid. Inzake de opvang werd bepaald dat voorzien moet worden in een menswaardige opvang en begeleiding op het vlak van huisvesting, voeding, gezondheidszorg en onderwijs voor die personen die hier zonder verblijfsstatuut verblijven. Wij waren blij om ongeveer dezelfde woorden terug te vinden in het eerste voorontwerp. We hebben tijdens een hoorzitting voor het kabinet en de administratie van de minister benadrukt dat dit volgens ons een zeer goede definitie was.

U begrijpt onze verbazing toen we merkten dat deze definities in het ontwerp grondig waren veranderd. We zijn blij dat we dit nu opnieuw kunnen vermelden. De federale overheid heeft blijkbaar aangestuurd op een koerswijziging. Men heeft de definitie van vluchteling drastisch beperkt. De categorie van de vluchtelingen die om humanitaire reden of vanwege de situatie in het land van herkomst bescherming hebben gevraagd in België, komt niet meer voor in de teksten. Dit is nochtans een groep die in aanmerking komt voor het opvangbeleid.

We werden ook geconfronteerd met een nieuwe definitie van opvangbeleid. Dit zou niet langer een beleid zijn 'gericht op het vrijwaren van het onvervreemdbaar recht op onderdak, voeding, gezondheidszorg en onderwijs voor diegenen die hier zonder wettig statuut verblijven', maar zou een beleid worden dat gericht is op 'de opvang en oriëntering met het oog op een begeleide terugkeer van diegenen die zich hier zonder wettig statuut bevinden, met inachtneming van de fundamentele rechten van de mens zoals bepaald in de grondwet en in de internationale verdragen'. We vonden dit een nogal merkwaardige verandering, omdat dit niet strookt met het beleid dat wordt nagestreefd door de Vlaamse regering en evenmin met de verwachtingen die wij koesterden.

Door het schrappen van een deel van de definitie, verdwijnt de groep vreemdelingen die bescherming vraagt maar niet erkend

wordt of kan worden, uit het ontwerp van decreet. Voor deze mensen is een humanitair beleid nochtans noodzakelijk : ze bevinden zich op ons grondgebied.

In de nieuwe definitie van het opvangbeleid wordt vermeld dat dit beleid moet overeenstemmen met het naleven van de fundamentele rechten van de mens. Dit vinden we nogal evident. Dit begrip zou in elk decreet of in elke wet kunnen worden vermeld. We willen er heel erg op aandringen om de krachtlijnen van het voorontwerp te behouden in de definitieve versie.

We hebben een te groot respect voor de soevereiniteit van het parlement om concrete voorstellen te doen, maar we willen toch mededelen in welke richting wij dit debat willen zien evolueren.

Ten eerste moet de definitie van vluchteling niet worden beperkt tot asielzoekers en erkende vluchtelingen. Ook de categorie personen die volgens het internationale vluchtelingenverdrag van Genève niet kunnen worden erkend maar om humanitaire redenen of door omstandigheden niet naar hun land terug kunnen en daardoor al dan niet tijdelijke bescherming krijgen in België, moet worden vermeld in de definitie. Dit maakt natuurlijk deel uit van een hele reeks bepalingen waarover het Vlaams Parlement niet veel bevoegdheid heeft, maar de Vlaamse gemeenschap wordt hier toch mee geconfronteerd. Bij het uitstippen van het welzijnsbeleid moet hiermee rekening worden gehouden.

Ten tweede willen we een duidelijke en welzijnsgerichte omschrijving van het opvangbeleid ten aanzien van vreemdelingen zonder wettig verblijf en liefst zo dicht mogelijk aansluitend bij de definitie die werd gebruikt in het voorontwerp van decreet, te weten : een beleid dat gericht is op het vrijwaren van het onvervreemdbaar recht op onderdak, voeding, gezondheidszorg en onderwijs van diegenen die zich hier zonder wettig statuut bevinden.

We hebben gehoord dat er amendementen in die zin werden ingediend of voorbereid. Dat verheugt ons.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : De heer Salmi heeft het woord.

De heer Ali Salmi : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, een maand geleden wenste ik heel wat mensen een zalig kerstfeest. Vandaag wens ik iedereen een gezegend suikerfeest.

Het VCIM vindt het positief dat er aan een decreet wordt gewerkt dat zal leiden tot de versterking van de bestaande instellingen. Het decreet zal de integratiecentra en -diensten meer rechtszekerheid en waarborgen bieden, waardoor deze structureel kunnen werken.

Het VCIM is ook voorstander van een verregaande samenwerking tussen de betrokken ondersteuningscentra. Dit hebben we jaren geleden reeds kenbaar gemaakt. Deze samenwerking moet worden vertaald in één Vlaams centrum dat aandacht besteedt aan de drie doelgroepen. Dit biedt de meeste garanties voor een coherent beleid en het efficiënt uitvoeren van de opdrachten in het kader van het Vlaams beleid ten aanzien van de etnisch-culturele minderheden. Het zal nog een tijdje duren voor het Vlaams centrum er komt, maar dit moet toch onze doelstelling zijn.

Het overlegcentrum en de ondersteuningscentra moeten ook worden betrokken bij de beleidsadvisering, de beleidsopvolging en de beleidsevaluatie. Het VCIM heeft deze opdracht altijd gehad op basis van de opdrachten, geformuleerd in het besluit van de Vlaamse executieve van 18 juli 1990 betreffende de erkenning en de subsidiëring van de integratiesector. Het VCIM gaat ervan uit dat deze opdracht behoort tot de bevoegdheden van het overlegcentrum en de ondersteuningscentra. Het VCIM stelt dan ook voor om de specifieke opdracht expliciet op te nemen bij de opdrachten van de genoemde centra, namelijk onder artikel 10, paragraaf 2.

Het is belangrijk dat de uitvoeringsbesluiten en de overgangsbepalingen zo snel mogelijk duidelijk zijn, dit uiteraard in overleg met het werkveld. De erkenning van de integratiecentra eindigt immers op uiteenlopende ogenblikken.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : De heer Delpechin heeft het woord.

De heer Luk Delpechin : Met dit decreet komt er eindelijk een erkenning voor het vluchtelingenwerk. Het etnisch-cultureel gegeven is immers ruimer dan alleen de migranten. Het voorliggende decreet bevestigt dat er drie dui-

delijk gedifferentieerde doelgroepen zijn. Vanuit die gedifferentieerde aanpak moeten we nagaan hoe we dit best kunnen organiseren.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter : Ik wil in eerste instantie opmerken dat we, in tegenstelling tot wat ik van de verschillende vertegenwoordigers van de organisaties heb gehoord, wel degelijk tevreden zijn met het feit dat de definitie van vluchteling als dusdanig is gewijzigd. Dit betekent niet dat we dit decreet opeens fantastisch vinden, integendeel.

Ik stel echter enige tegenstrijdigheid vast in de uitspraken, vooral van de heer Pataer. Hij was nochtans in een vroeger leven politicus. Hij zou toch mogen weten dat de bijzondere wet van 8 augustus 1980, artikel 5, ten derde, omschrijft welke de bevoegdheden zijn van de gemeenschappen. Het gaat uitdrukkelijk over het beleid inzake onthaal en integratie van inwijkelingen. Deze federale wet spreekt nergens over het beleid inzake de opvang van illegalen.

Daar gaat het toch over wanneer men in deze passus, artikel 4, paragraaf 1, ten derde, illegalen wil onderbrengen. Het gaat over uitgedroogde illegalen die eigenlijk niet meer opgevangen of begeleid moeten worden. Zij moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Het verwondert me dat het VCIM en de andere organisaties wel veel subsidies en medewerkers hebben om dat allemaal uit te zoeken, maar nog niet weten dat het opnemen van een dergelijke bepaling in een decreet onvermijdelijk leidt tot vernietiging door het Arbitragehof.

Misschien hebben de organisaties een uitvalsmogelijkheid gevonden in artikel 2, ten vierde, waarin de term etnisch-culturele minderheden wordt gedefinieerd als 'het geheel van allochtonen, vluchtelingen, woonwagenbewoners of degenen die vallen onder het opvangbeleid'. U verwijst terecht naar allerlei documenten waarin de Vlaamse regering vroeger heeft gezegd dat ook deze mensen moeten worden opgevangen. Wij zijn verontrust over het feit dat een dergelijke onduidelijke passus alsnog in het decreet blijft staan. Ik zou dan ook graag weten wat uw interpretatie is van degenen die vallen onder het opvangbeleid. Rekent

u ook de uitgeprocedeerde illegalen tot deze groep ?

Vervolgens wil ik aan de verschillende organisaties vragen wat ze precies verstaan onder de term opvang. Beperkt dat zich tot geneeskundige hulp, eventueel het verschaffen van onderdak, of moet dat verder gaan ? Betekent dit ook dat ze onderwijs moeten krijgen en betrokken moeten worden bij allerlei integratie- en assimilatieprojecten ?

Ik zou ook aan de organisaties willen vragen welke definitie ze hanteren voor de etnisch-culturele minderheden. Zijn ze van mening dat er in Vlaanderen etnisch-culturele minderheden bestaan ? De Vlaamse regering heeft ooit, naar aanleiding van de aanwezigheid van Franstaligen in de rand, beweerd dat er in Vlaanderen helemaal geen etnisch-culturele minderheden zijn. Wat is uw standpunt terzake en hoe definieert u deze term ? Gaat het om het geheel van allochtonen, vluchtelingen, woonwagenbewoners, of om diegenen die vallen onder het opvangbeleid ? In allerlei Europese wetgevingen dienaangaande meen ik dat het begrip etnisch-culturele minderheid andere definities heeft.

Tot slot zou ik graag een reactie krijgen op de definitie van het begrip allochtoon. Het is op zijn minst opmerkelijk dat in de definitie in het decreet de volgende bepaling is opgenomen : personen die zich legaal in België bevinden, ongeacht of ze de Belgische nationaliteit hebben of niet. Daarna volgen een aantal criteria waarin men zelfs een onderscheid maakt tussen Europeanen onderling. Volgens deze bepaling kan men blijkbaar allochtoon en toch Belg zijn.

Wat is het standpunt van de verschillende organisaties ? Wordt nu niet het adagio verlaten dat we jarenlang hebben moeten aanhoren, dat de nationaliteit juist de hefboom is tot integratie ? Er wordt ook een onderscheid gemaakt tussen de Belgen onderling, terwijl volgens artikel 1 van onze Grondwet alle Belgen gelijk zijn voor de wet.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Emiel Verrijken : Ik richt mijn vraag voornamelijk tot de heer Pataer. Dit ontwerp van decreet druipt werkelijk van de term integratie. Men vindt deze term tot 7 à 8 maal per

bladzijde. Denkt u niet dat, de rechten van de mens in acht genomen, een vluchteling het recht heeft om zijn integriteit te bewaren ?

Volgens het verdrag van Genève is een vluchteling iemand die door een opstand of door oorlogsomstandigheden de vlucht heeft genomen. Het is dus iemand die zich verzet tegen het regime maar die niet de mogelijkheid of de moed heeft om daar strijd tegen te leveren. Vluchtelingen tijdens de Tweede Wereldoorlog waren echte weerstanders die moesten vluchten om hun leven te redden. Er waren niet veel kinderen onder die vluchtelingen, maar er waren er wel. Zo waren er bijvoorbeeld kinderen van vissersgezinnen. De Belgische regering heeft die kinderen systematisch Franse les gegeven, om te vermijden dat ze zich zouden integreren in het land waar ze naar toe waren gevlucht.

Vindt u niet dat uw opvattingen tegenstrijdig zijn met de integriteit van vluchtelingen ? Zij hebben immers het recht zoveel mogelijk in hun eigen atmosfeer op te groeien. Zij hebben het recht zich voor te bereiden op de strijd tegen het door hen zo gehate regime. Integratie van een vluchteling is per definitie een betekenisloze uitdrukking. Een vluchteling moet worden begeleid. Integratie is uit den boze. We kennen uw opvatting over integratie. Daarbij zoekt iemand een permanente verblijfplaats. Een vluchteling daarentegen blijft hier slechts voor een korte tijd.

Het begrip vluchteling moet in dat hele decreet worden geschrapt. Het vormt immers een logische tegenstrijdigheid. Hetzelfde geldt voor de term migrant. Eigenlijk zou men consequent over immigrant moeten spreken. Een vluchteling heeft recht op zijn volledige volkse eigenheid. Vindt u dat die persoon moet worden geïntegreerd, samen met zogenaamde migranten die zich blijvend willen vestigen ?

De heer Herman Lauwers, voorzitter : De heer Pataer heeft het woord.

De heer Paul Pataer : Het is evident dat er een bevoegdheidsverdeling bestaat tussen de federale en de Vlaamse overheid. Sommigen proberen die bevoegdheden zo ruim mogelijk te interpreteren, anderen zo eng mogelijk. Niemand zal echter betwisten dat er een federale wetgeving bestaat die het statuut van vluchtelingen omschrijft. In die wetgeving wordt bepaald wie al dan niet als vluchteling in Bel-

gië kan verblijven. Daar heeft de Vlaamse overheid niets mee te maken.

Daarover gaat het echter niet in deze discussie. Hier gaat het over een aspect van het welzijnsbeleid. Wanneer mensen hier tijdelijk of definitief verblijven, hebben wij de opdracht om daar een welzijnsbeleid voor op te stellen. Dat is ook de opdracht van het parlement. Ik zie dus geen enkele contradictie. De mensen uit de sector waren dus echt verwonderd over de manier waarop de federale overheid zich in dit debat heeft gemengd.

U vroeg me of de vluchtelingen al dan niet moeten worden geïntegreerd. Zo een absolute vraag kan uiteraard niet simpelweg met ja of nee worden beantwoord. Ook is het zo dat OCIV niet namens de vluchtelingen spreekt. De vluchtelingen kunnen namens zichzelf spreken. Wij spreken namens de organisaties die vluchtelingen helpen. Het doel van de vluchteling is het probleem van de vluchteling zelf, en niet ons probleem.

Een vluchteling beslist zelf of hij al dan niet blijft, zeker wanneer het gaat om een erkende vluchteling. Het Verdrag van Genève bepaalt nergens dat een erkende vluchteling uiteindelijk moet terugkeren naar zijn land van herkomst. Als een erkende vluchteling beslist om hier te blijven, is dat volledig in overeenstemming met alle nationale en internationale rechtsregels.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : De heer Michiels heeft het woord.

De heer Toon Michiels : Er is inderdaad al heel wat discussie geweest over de gebruikte terminologie. Ik ben van mening dat de termen die nu in het ontwerp van decreet zijn opgenomen, voldoende zijn. Ik vind niet dat het mijn taak is om daarover nu in discussie te treden.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : De heer Salmi heeft het woord.

De heer Ali Salmi : Inzake de definitie van allochtonen werd de vraag gesteld of iemand die door naturalisatie Belg is geworden, al dan niet allochtoon zou zijn. Als we kijken naar de definitie in het decreet, dan heeft men het daar over een achterstandspositie. Door het verkrijgen van de nationaliteit is er wel een wettelijk statuut : men kan dus een beroep doen op een

aantal wetmatige bepalingen. Toch is die persoon niet echt een volwaardig burger. Als we kijken naar de participatie van die persoon in de maatschappij, dan kunnen we daar een aantal vraagtekens bij plaatsen. Hetzelfde geldt voor de positie van deze genaturaliseerden op verschillende maatschappelijke domeinen, waaronder tewerkstelling, onderwijs, gezondheidszorg, cultuur en vrijetijdsbesteding. Er blijven heel wat obstakels voor die mensen, ook al zijn het Belgen.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : We hebben een oproep gehad van de VVSG om werk te maken van de complementariteit van de integratiediensten en -centra. Hoe staan jullie, die veeleer de privé-organisaties vertegenwoordigen, tegenover de voorstellen van de VVSG ?

De heer Ali Salmi : Als ik spreek voor VCIM, dan heeft dit betrekking op zowel de openbare als de privé-centra. In Vlaanderen zijn er om en bij de vijftig integratiecentra, dit op basis van het besluit van 1990. Dat omvat zowel de openbare als de privé-centra.

Het zou goed zijn dat beide groepen op elkaar inspelen om eventuele leemtes op te vullen. Het verenigen van de krachten is iets waar we allemaal aan moeten werken.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter : Alle definities die we hierin terugvinden en waarmee zeer duidelijk bepaalde doelgroepen worden afgelijnd en omschreven, wekken bij ons de indruk dat dit decreet wel eens de basis kan vormen voor een beleid van positieve discriminatie. Wat is de mening van het VCIM daarover ?

De heer Ali Salmi : Sinds het ontstaan van het VCIM hebben we altijd geijverd voor het verbeteren van de positie van onze doelgroep, namelijk de allochtonen. Dat is niet de gebruikelijke definitie voor positieve discriminatie.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : Mevrouw Lindekens heeft het woord.

Mevrouw Kathy Lindekens : In het licht van de verengde definitie van vluchteling wou ik aan de mensen van het OCIV vragen of het

inderdaad zo is dat de meeste mensen die hulp zoeken, uit de boot vallen.

De heer Luk Depelchin : Er vallen inderdaad veel mensen uit de boot. Dat dit voor de meesten geldt, durf ik echter niet te zeggen. We hebben in de tekst bijvoorbeeld verwezen naar de situatie van de Bosniërs. Als we de definitie behouden zoals die nu in het decreet staat, dan zegt de Vlaamse overheid dat er geen onthaal-, opvang-, integratie- of emancipatiebeleid voor die doelgroep gevoerd kan worden. Het zijn immers geen vluchtelingen, maar mensen met een bepaalde verblijfsstatus omwille van de situatie in hun land van herkomst. Dergelijke situaties kunnen zich in de toekomst voordoen. Ik verwijs naar de recente voorvallen met de Koerden.

Federaal minister van Binnenlandse Zaken Vande Lanotte heeft een aantal omzendbrieven goedgekeurd die ervoor moeten zorgen dat er een systeem komt van verlenging van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit betekent dat er steeds meer mensen in de situatie komen dat ze niet onwettig op het grondgebied verblijven en dus een aantal rechten genieten, maar hier in dit decreet uit de boot vallen als de definitie van vluchteling niet wordt aangevuld. Ze zijn niet onwettig op ons grondgebied. Het zijn ook geen vluchtelingen. Gezien de situatie kunnen ze echter niet terug. Dat kan voor een maand zijn, maar ook voor een jaar of zelfs onbepaald langer. Met deze situatie hebben bijvoorbeeld de OCMW's te kampen. Ze kunnen wel steun geven, maar de Vlaamse overheid komt niet tussenbeide.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : Mevrouw Avontroodt heeft het woord.

Mevrouw Yolande Avontroodt : Ik wil aan de mensen van het OCIV vragen of zij eveneens de mening zijn toegedaan dat er een juridisch vacuüm bestaat inzake de positie van niet-begeleide minderjarige asielzoekende kinderen.

De heer Luk Depelchin : Daar moet inderdaad nog heel veel gebeuren, maar zoals de definities nu zijn, kunnen ze er wel in passen. Dit is een heel complexe zaak : er zijn zowel federale als gemeenschapsbevoegdheden mee gemoeid. De bevoegde overheden en de mensen op het terrein met een mandaat om met jongeren te werken, moeten de koppen bij elkaar steken

en oplossingen zoeken. Dit decreet kan de ruimte creëren om daar werk van te maken.

Ik denk echter niet dat het nog nodig is een definitie op te stellen van niet-begeleide vluchtelingen, want dan moet dat nog eens worden onderverdeeld in subcategorieën. Dat kan toch niet de bedoeling zijn.

De heer Paul Pataer : Er zijn uiteraard ook implicaties op het vlak van de wetgeving op de jeugdbescherming.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Een van de basisbeginselen van dit decreet is dat de doelgroepen zoveel mogelijk bereikt moeten worden. Wat zijn de ervaringen van het OCIV en het VCW inzake het betrekken van de doelgroepen bij het beleid ?

De heer Toon Michiels : De belangrijkste werkmethode van het VCW is het heel intensief werken op de nulde en eerste lijn. Dat wil zeggen dat wij met de groepen waarmee we werken, namelijk zigeuners en woonwagenbewoners, nog lang niet toe zijn aan het hebben van zogenaamde vertegenwoordigers. Dat heeft met tal van factoren te maken, maar vooral met de reeds eeuwenlange marginalisatie en ongeschooldheid. U mag niet vergeten dat wij werken met een doelgroep waarvan ongeveer 80 percent nog steeds analfabeet is. Als ik bijvoorbeeld kijk naar de reeds georganiseerde migranten of allochtone inwoners, dan zie ik dat het ook daar niet zo eenvoudig is om tot een vertegenwoordiging te komen.

We zijn van oordeel dat mensen die vandaag vergaderen, ervoor gemotiveerd zijn en er tijd voor hebben, begeleid moeten worden. We willen hen een kader aanbieden en hen bijstaan tijdens vergaderingen. Op dit ogenblik zijn er binnen onze doelgroepen nog geen mensen die alleen – zonder begeleiding – deelnemen aan bijeenkomsten van overlegorganen. Dat is een van onze belangrijkste bekommernissen.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : De heer Depelchin heeft het woord.

De heer Luk Depelchin : We worstelen met hetzelfde probleem bij het OCIV. Wie zijn de vluchtelingen ? In die doelgroep zijn een 90-tal nationaliteiten vertegenwoordigd. Het is dan

ook bijzonder moeilijk om mensen aan te wijzen die deze vluchtelingenpopulatie kunnen vertegenwoordigen. Een van de actiepunten van onze jaarwerking is het zoeken naar en het ondersteunen van netwerkontwikkeling. We moeten dit begrip hanteren, en niet het begrip zelforganisatie, waaraan een vertegenwoordiging wordt gekoppeld.

Er moet overleg komen tussen organisaties en instellingen die met deze problematiek en doelgroep bezig zijn. We willen nieuwe paden bewandelen, maar dat zal niet leiden tot dezelfde evolutie als bij de migranten. De gemeenschappen zijn veeleer opgebouwd rond nationaliteiten, en niet zozeer rond de vluchtelingenstatus. Dit is een delicate kwestie, die goed moet worden bestudeerd. De erkenning van het vluchtelingenwerk is van belang. Het integratiewerk met vluchtelingen verloopt niet noodzakelijk op dezelfde wijze als het werk met migranten.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : Mevrouw Monkasa heeft het woord.

Mevrouw Suzanne Monkasa : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte commissarissen, mijn aanwezigheid hier is geen toeval, en evenmin een arbitraire keuze. Ik ben hier in mijn hoedanigheid van ex-voorzitster van de stuurgroep van de ontmoetingsdag met minister Martens.

We bevinden ons vandaag in een sociaal-politieke, economische en culturele situatie waarin de federaties dagelijks oproepen van hulp, steun en solidariteit moeten beantwoorden. Meestal zijn het noodoproepen. Tevens bestaat de noodzaak om een praktische en een structurele ondersteuning aan te bieden. In die context verwelkomen wij met open geest het voorontwerp van decreet. Terzelfder tijd hopen we de dialoog die hier vandaag wordt gevoerd met de leden van deze commissie te kunnen voortzetten.

De factor tijd is essentieel. Het lijkt ons weinig wenselijk dergelijk fundamentele en complexe vragen vlug af te handelen. We betreuren dan ook ten eerste dat de federaties slechts op het allerlaatste ogenblik worden gehoord. De tijd die de verantwoordelijken werd gegeven om constructief met elkaar over het platform te overleggen, om eventuele verduidelijkingen aan te brengen of bedenkingen te formuleren over de benadering van de uitsluiting, de oor-

zaken ervan, en de manieren om er tegen in te gaan, was veel te kort. We hopen dan ook dat deze hoorzitting wordt gevolgd door een tweede hoorzitting, zodat wij over de nodige tijd beschikken om onze voorstellen gedetailleerd uit te werken.

Met onze uiteenzetting willen we aantonen dat het ontwerpdecreet in zijn huidige vorm moet worden herzien. Indien dit niet gebeurt, vrezen we dat de kloof tussen de meerderheidsgroepen en de minderheidsgroepen niet wordt gedicht, en dat dit decreet al op voorhand tot mislukken gedoemd is. We vinden dat een diepe en grondige reflectie nodig is. We zijn dan ook tevreden aan deze hoorzitting te kunnen deelnemen.

Ik zou hier eerst enkele algemene opmerkingen in vraagvorm willen verwoorden. De meeste termen en hun definitie die gebruikt worden in het decreet, zijn erg onduidelijk. Ik geef een voorbeeld. Wat is een allochtoon ? Zullen mijn kleinkinderen nog steeds beschouwd worden als allochtoon, als niet-Belg ? Wanneer we de inhoud van deze term bestuderen, zullen we dan niet discrimineren ? Zo een discriminatie is gevaarlijk, want ze is geïnstitutionaliseerd.

Ik geef een tweede voorbeeld : de term 'pleitbezorger'. Is het de bedoeling van de decreetgever om tot in het oneindige allochtonen te beschouwen als probleemgevallen ? Leidt een benadering waarbij allochtonen worden beschouwd als armoedige, kinderlijke en onbekwame mensen, tot het stimuleren van een echte emancipatie en een echte participatie van deze burgers in dit land ? Kan de volgende definitie van allochtoon niet aansluiten bij het objectief van hun werkelijke participatie in de maatschappij, en het stimuleren van een politiek van gelijke kansen ? Volgens deze definitie is een allochtoon 'elke persoon van vreemde afkomst, wettelijk verblijvend op het Belgisch grondgebied, en al of niet in het bezit van de Belgische nationaliteit.' Reduceert dit decreet, dat in het teken staat van de strijd tegen discriminatie en uitsluiting, de allochtonen niet tot onmondige burgers die altijd moeten rekenen op 'pleitbezorgers' ? Dit draagt bij tot een verankering van rechtsverhoudingen met een ongelijke verdeling van rechten.

Welke betekenis geeft men in dit decreet aan de woorden acteur en partner ? Wie beschouwt men als acteur en als motor van de

participatie ? Wie beschouwt men als partner ? Wat betekent het dat bepaalde categorieën uitgesloten worden van het partnerschap ?

Ik heb nog enkele specifieke opmerkingen over artikel 9. We hebben een analyse van de inhoud gemaakt en gemerkt dat de beleidsactivering van het Vlaams minderhedenbeleid, het overleg en het uitbrengen van visies en standpunten over alle aangelegenheden ter bevordering van de integratie, tot de opdrachten behoren.

De samenstelling is als volgt : de vertegenwoordigers van de georganiseerde doelgroepen zijn de vertegenwoordigers van migrantenorganisaties en hun federaties, en van andere groepen van de etnische-culturele minderheden zijn. Er zijn drie doelgroepen : allochtonen, vluchtelingen en woonwagenbewoners. De werking zal worden bepaald door de Vlaamse regering.

Ik heb nog een aantal opmerkingen over het decreet en de beperkte draagkracht van de erkenning van de rol van de federaties en van hun leden. Als het de bedoeling is de doelgroep te betrekken, dan is het belangrijk dat de nodige middelen expliciet worden bepaald en gegarandeerd. Men houdt onvoldoende rekening met wat er gebeurt op het terrein. Op geen enkel ogenblik werden de federaties officieel uitgenodigd om hun standpunt te geven tijdens de voorafgaande discussies. Dit bewijst het bestaan van de grote kloof tussen dit decreet en de verzuchtingen over participatie van de allochtonen.

Artikel 9 verleent bovendien slechts een voor de regering volkomen vrijblijvende optie om van het overleg gebruik te maken op occasionele basis en alleen wanneer de regering dit zelf nodig acht. Er is geen sprake van een georganiseerd, gestructureerd en permanent overleg. Het overleg zal gewoon gebeuren met een samenraapsel van organisaties die nog niet eens hebben overlegd over gemeenschappelijke standpunten.

Artikel 9 moet de mogelijkheid bieden een permanent forum van zelforganisaties te creëren op basis van het bestaande instrumentarium. Op dit ogenblik zijn dit de landelijke verenigingen of federaties. Zij moeten over voldoende bestaafs- en werkingsmiddelen beschikken die ze op professionele manier aanwenden.

Inzake de andere adviesraden bepaalt het decreet dat de doelgroepen op een adequate manier moeten worden betrokken bij hun werking. Dit is vrij moeilijk omdat de doelgroepen van de etnisch-culturele minderheden altijd een numerieke minderheid zullen vormen. Deze adviesorganen zijn zodanig gepolitiseerd dat de federaties geen enkele kans hebben er hun stem te laten horen.

Ik bied u nog een aantal alternatieve voorstellen aan, die ik heb geformuleerd in de vorm van vragen. Het lijkt ons vreemd dat de federaties pas op het allerlaatste ogenblik worden geconsulteerd. Wij weten immers dat de andere doelgroepen reeds veel eerder hun invloeden kunnen laten gelden. Nogmaals niet getreurd : we nemen deze uitdaging aan en vragen het decreet op twee manieren te wijzigen.

Is het ogenblik niet gekomen om de rol van de federaties duidelijk te bevestigen en de complementariteit met de diverse bestaande organen aan te tonen ? Hiermee bedoelen wij dat de diverse bestaande organen elkaar niet moeten beconcurreren, maar dat de verschillende diensten elkaar perfect kunnen aanvullen op het terrein, op voorwaarde dat ze overleggen.

Op welk niveau zal het Vlaams Forum gesitueerd worden ? Zal dit enkel op het niveau van welzijn zijn, of enkel op het niveau van cultuur ? Kan het Vlaams forum geen advies- en/of overlegorgaan worden dat wordt geïnstitutionaliseerd, en dat kan worden geconsulteerd over de diverse domeinen van het leven van de allochtonen ?

Wie zal deel uitmaken van het Vlaams Forum ? Enkel de federaties, of de federaties en de georganiseerde leden van de etnische-culturele minderheden ?

De heer Herman Lauwers, voorzitter : De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx : In wiens naam spreekt mevrouw Monkasa ? In naam van een erkende, gesubsidieerde organisatie ? Welke positie bekleedt zij daar ?

Mevrouw Suzanne Monkasa : Er bestaan momenteel negen door de Vlaamse overheid officieel erkende federaties. Die negen federaties hebben vorig jaar samen vergaderd om een ontmoeting met minister Martens voor te

bereiden. Ik werd voor die voorbereiding verkozen tot voorzitter. Onze vergaderingen lopen intussen verder. De federaties blijven zoeken op welke manier de bevolking hier kan samenleven, en wat de federaties en de overheid kunnen bijdragen aan een goede samenlevingsvorm.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : In welke mate zijn de federaties lokaal en provinciaal actief ? Dat zou ik zeer logisch vinden.

Ik hoor u reageren tegen betutteling. Het is zinvol dat hier te vernemen.

Ik wil nog even reageren op de niet-erkenning en de niet-subsidiëring van federaties. In het decreet van de verenigingen zitten heel wat mogelijkheden. Is het niet haalbaar om als vereniging te worden erkend wanneer men aan bepaalde voorwaarden voldoet ?

Mevrouw Suzanne Monkasa : Onze organisaties werken samen op lokaal, provinciaal en federaal niveau. De federaties hebben geen zin als ze niet met de organisaties op alle vlakken samenwerken.

Wat de betutteling betreft, denk ik dat sommige mensen onvoldoende beseffen welke gevoelens worden opgeroepen wanneer men bepaalde termen gebruikt om iemand aan te spreken. Woorden refereren altijd impliciet aan een bepaalde houding tegenover de persoon met wie men spreekt. Wanneer men spreekt over een pleitbezorger, dan betekent dit voor ons dat we nog steeds als kinderen worden beschouwd en dat we achter de anderen moeten aanlopen. Dat is niet de bedoeling. We willen de nadruk leggen op de “samenwerking” met de andere organisaties als “partner”.

Negen federaties zijn officieel erkend. We missen nog een officiële en structurele overleginstantie die samen met de bestaande instanties adviserend kan optreden en officieel standpunten kan geven.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Emiel Verrijken : Nagenoeg alle federaties zijn afkomstig uit Afrika. Betekent dit geen gevaar voor de zeer brede opvatting van

het ontwerp van decreet waardoor ook Grieken, Italianen, Spanjaarden en Portugezen worden bedacht men deze voordelen ? Hebt u veel contact met deze vier minderheidsgroepen ? Bestaat er een federatie van Grieken, Italianen, Spanjaarden en Portugezen waarmee uw federatie samenwerkt ? Zo ja, hoe verloopt deze samenwerking dan ?

Mevrouw Suzanne Monkasa : De samenwerking verloopt zeer goed. We hebben niet alleen contacten op lokaal, maar op ook op landelijk en Europees niveau.

De heer Emiel Verrijken : Bestaat er dan een superfederatie, een overkoepelend lichaam, waarin deze afzonderlijke federaties worden verenigd ?

Mevrouw Suzanne Monkasa : Negen federaties komen regelmatig samen. Reeds vóór de uitnodiging van de minister, werd tussen onze netwerken overleg gepleegd. Wat we wel missen, is een erkenning van het overlegplatform van die negen federaties.

De heer Emiel Verrijken : De Grieken, Italianen, Spanjaarden en Portugezen vallen dus niet binnen uw federaties. In dit ontwerp van decreet worden ze ook bedacht met allerlei lekkernijen. Ze zitten niet samen met u in een federatie, alhoewel het om dezelfde belangengroepen gaat ?

Mevrouw Suzanne Monkasa : Wij hebben géén probleem met de Italianen, bijvoorbeeld. Zij hebben een federatie, waarmee wij ook samenwerken.

De heer Emiel Verrijken : Iedereen heeft federaties. Maar er bestaat geen overkoepeling van deze federaties. Kunnen we daaruit dan besluiten dat u geen contact hebt met de Grieken, Italianen, Spanjaarden en Portugezen ?

Mevrouw Suzanne Monkasa : We hebben niet alleen contact, we werken ook samen en geven elkaar onze mening te kennen.

De heer Emiel Verrijken : Dat antwoord doet me genoeg.

De heer Herman Lauwers, voorzitter : Zijn er nog opmerkingen of vragen ?

Ik dank de sprekers voor hun uiteenzetting.